

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Autumn, sır saklamayı becerebilecek mi?

sonbahar öpücüğü

BELLA THORNE

Küçük mucizeler, büyük değişimler... Aşk ve sihir dolu bir yolculuk!

Lise yıllarının ne kadar çılgın olduğunu herkes bilir. Ancak Autumn Falls böylesini hiç tahmin etmemiştir... Bir yanda âşık olduğu çocuğun başka bir kızla ilgilenmesi, diğer yanda aşkını itiraf eden en yakın arkadaşı ve bir de hayranı olduğu Süperstar Kyler derken Autumn'ın kafası hiç olmadığı kadar karışır. Babasından kalan günlüğün artık dileklerini gerçekleştirmediğini fark ettiğinde hayatındaki sorunlarla yalnız baş etmek zorunda kalır.

Ardından bir mucize gerçekleşir: Onu istediği yere götürebilecek bir harita! Başlangıçta bulunmaz bir nimet gibi görünen harita yüzünden yaşamı altüst olan ve arkadaşlarıyla arası bozulan Autumn, hayatını düzene sokabilecek mi? Dünyanın ona ait köşesine huzur ve mutluluk getirebilecek mi?

“Romantizm, dram ve fantazyayı birlikte sunuyor.”

School Library Journal

“Okurlar, Autumn'ın başına gelen eğlenceli ve saçma durumlardan, aşklarından ve arkadaşlıklarından büyük keyif alacak.”

VOYA

“Bu romanı kesinlikle çok seveceksiniz.”

Teen Vogue.com

“Thorne'un kitaplarında aradığınız her şey var: Sempatik ve şapşal bir kahraman, göz kamaştıran bir süperstar ve sihirli bir dokunuş.”

Seventeen.com

www.pegasusvarindol.com

Pegasus Yayınları: 1550
Gençlik: 290

Sonbahar Öpücüğü

Bella Thorne

Özgün Adı: Autumn's Kiss

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Işıl Şahin

Düzeltili: Selma Altıntaş Bursalioğlu

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pinar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2017

ISBN: 978-605-299-078-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Bella Thorne, 2015

Kapak Fotoğrafı © Howard Huang, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı
aracılığıyla DeFiore & Company'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

BELLA THORNE

sonbahar öpücügü

İngilizceden çeviren:

Burcu Bingöl

PEGASUS YAYINLARI

*Yıllardır benden desteklerini
esirgemeyen hayranlarıma...*

1

“Gidelim!” diye gürledim. Zaten iki saattir esip gürliyordum ve bağırmaktan boğazım acımaya başlamıştı. Ekim ayının başlarındaydık ve üzerimde bol atlet ve şort olduğu halde çok terliyordum ama artık buna alışmıştım. Aventura, Florida’da hayat böyleydi. Fırtınayla gelen sağanaklar bizi temizleyene kadar terliyor ve sonra yine terliyorduk. “Haydi, Indians!”

“Indians deme!” Hemen yanı başımda olsa da arkadaşım Reenzie kalabalık yüzünden sesini bana duyurabilmek için bağıırıyordu. “Unuttun mu?”

“Reenzie, haydi ama,” diye mızırdandım. “Bu takımın adı!”

“Amerikalı yerlilere hakaret içeriyor!” diye bağırdı. “Çevrimiçi dilekçe hazırladım.”

“Bunu sırf üniversite başvurularında göz doldursun diye yapıyorsun,” diye hatırlattım ona. Sonra kalabalığın sesi bir milyon desibel yükseldi ve bakışlarımızı sahaya çevirdik. Turkuvaz taytlı bir adam çok ama çok hızlı koşuyor ve siyah taytlı adamların arasından sıyrılıp geçiyordu.

Neler olduğuna dair fikrim varmış gibi, “EVET!” diye bağırdım. “EVET! BASTIR!”

Kalabalıktan gittikçe daha da yükselen kükreme bana doğru seçeneğin tezahürat yapmak olduğunu söylüyordu. Turkuvaz taytlı adam sahada, takımımızın adının yazılı olduğu yöne koşarken çığlık atıp duruyordum. Oysa bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

“Sayı!” Arkadaşlarımla hep birlikte çığlık atıyorduk. Reenzie’yle o kadar heyecanlanmıştık ki kollarımızı birbirimizin omzuna atıp zıplamaya başladık ancak Reenzie, Amerikalı yerlilerin kabile danslarının çok kötü bir taklidini yapan arkadaşlarımız J.J. ve Jack’e bağırarak için kolumu bıraktı.

“Hakaret!” diye bağırp onları işaret etti.

“Reenzie, stadyumun yarısı aynı şeyi yapıyor,” dedim. “Bırak, boş ver gitsin.” Sonra da gürültü nedeniyle sesimi duyurabilmek için eğilip, “Tee, sende patlamış mısır var mı?” diye sordum.

Taylor başıyla onaylayıp mısırı bana verebilmek için J.J. ve Jack’in yanından zar zor geçti. Böylece Taylor ve Reenzie’yle tüm mısırı paylaşabilecektik. Onunkinden daha aşağıda kalan başıma eğilip üç sıra önümüzde ve biraz kenarda oturan adamı işaret etti. “İşte, seninki orada.”

Ağzımdaki patlamış mısırları tükürdüm. Adam herhalde en az elli yaşındaydı –Aventura Lisesi’nin maçlarına birçok eski mezun gelirdi– ve bu nemli havalarda böyle dolaşmaya nasıl tahammül ediyor dedirtecek cinsten gür sakalına da nacho sosu dökülmüştü.

“Kusacaksan, mısırlara *kusma*,” dedi Reenzie ama acı intikam için tribünleri gözlerimle taramaya başlamıştım

bile. Sonra yeni bir futbol ayinine başlayacağımızı belirten ayakların iki kez sertçe yere vurulma sesini işittim.

“SAV-UN-MA!” Güm-güm. “SA-VUN-MA!” Güm-güm.

Onlara katıldım. Ne için tezahürat yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama tribünün oturduğumuz tarafı bu tezahüratı yapıyordu ve iyi bir şeye tezahürat ettiklerinden emindim. Ayrıca, amigo kızlarımız da onlarla birlikte haykırıyorlardı. Arkadaşım Amalita’nın da aralarında olduğunu gördüm. En kısa boylu ve en kıvrımlı hatlara sahip olan oydu ama takımlarındaki sııklardan bile daha iyi perende atıyordu. Tezahürat yaparken onun el ve kol hareketlerinin aynısını yapıyordum.

Bütün stadyum yani en azından ev sahibi takımın tribünleri, yere vuran ayak sesleri ve haykırışlarla inliyordu. Kocaman bir şeyin parçasıymış, buradaki herkesle paylaştığım aynı bedenin dışına çıkma deneyimi yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Lise futbolu dünyanın en harika sporuydu.

Maryland’de yaşarken bunun hiç farkında değildim çünkü oradaki liselerin futbol takımı yoktu. Burada, bu büyük bir olaydı. Ayrıca, artık oyunu daha iyi anlıyordum.

Mesele şuydu. Cuma günleri, okuldaki herkesin okulun renklerine uygun kaç kat kıyafetin üst üste giyilebileceği konusunda yarışmasıyla başlardı. Okulumuzun renklerinin turkuvaz ve eflatun olduğu düşünülürse, bu renk kombinasyonunu başka bir gün için asla tavsiye etmezdim ama okulumuzun maçı olduğu günlerde işe yarıyordu. Buna aksesuarlar ve yüz boyamak da dahildi.

Sanırım futbol maçının ilk çeyreği de buydu: Üst üste giyme modası. Tabii okuldan sonra coşturma yürüyüşü de

vardı. Maryland'deki coşturma yürüyüşleri nasıl mıydı? Çok sıkıcıydı ve hiç eğlenceli değildi. İşte bu da bir "şey" di ve ben "şey"ler insanıyım. Bu yürüyüşe herkes katılırdı; boğazınız diğer herkesten daha çok ağrıyana kadar bağırırmaktı asıl amaç. Bu da ikinci çeyrek gibiydi, yani 'avazın çıktığı kadar haykırma' kısmı. Üçüncü çeyrek de hızla ilgiliydi: Koşa koşa eve gidip okulun renklerindeki kıyafetleri çıkarıp üzerinize yeni şeyler giyer, soğutucuya tika basa atıştırmalık doldurup yanınıza aldıktan sonra daha önceden belirlenmiş yerde arkadaşlarınızla buluştuğunuzda stadyuma gidip maç başlamadan boş koltuk kapmak için epey vaktiniz olurdu. Burada detaylar çok önemliydi. En kısa sürede en şirin hal ve tavrınızı takınmanız gerekirdi çünkü boş tribünler göz açıp kapayıncaya kadar dolardı. En iyi atıştırmalıkları getirdiğiniz için ekstradan puan alırken yeterince kalabalık arkadaş grubuyla gelmediyseniz puanınızdan düşerdi. Kabul edilebilir en düşük arkadaş sayısı dörttü.

Dördüncü çeyrek de maç öncesi şovdu, yani okulumuzun, stadyumun diğer yanındaki misafirleri kışkırtması. Tribünler dövülür, daha çok haykırılır ve maç başlamadan önce tüm atıştırmalıklar bitirilmemeye çalışılırdı. Bandonun sahaya çıkması dördüncü çeyreğin bittiğini gösterirdi. Artık tezahüratları kesme, bando okul marşını çalarken selfie çekme zamanıydı, sonra da oyuncularımız anons edilirken deliler gibi çığlık atardık. Aslında son okul toplantısında ağızlarından acayip sesler çıkaran gerzekler olmalarına rağmen Kyler Leeds gibi rock yıldızlarıymışçasına çığlık atıyorduk. İşte o kadar heyecanlıydık.

Beşinci çeyrek mi? Maçtı. Hangi oyuncuların futbol taytları içinde iyi durduklarına, hangilerini görmek dahi istemeyeceğinize karar verme, tribünlerde selfie çekerek Instagram’da paylaşma ve en son aday olabilecek kişiyi işaret ederek “işte erkek arkadaşın” oynayıp herkesin getirmiş olduğu atıştır-malıkları bitirme, okulun sponsorluğunda hazırlanan fahiş fiyatlı patlamış mısırların ve nacho soslarının dibine vurma, stadyumdaki uğultuyu bastırabilmek için arkadaşlarına haykırma ya da gizli bir şey söylenecekse oturduğun sıradan birinin kulağına fısıldayabilmek için birilerini hafifçe iterek ilerlemenin zamanıydı.

Ah evet, spiker heyecanla konuşmaya başladığında sahaya bakmanız gerektiğini bilirdiniz. Bizimkilerden biri çok uzaklardan topu yakalar, kale direklerinin arasından topu ayağıyla tekmeleyip atarsa ya da çimenlerin üzerinde takımımızın adının yazılı olduğu yöne koşmaya başlarsa çıkarabileceğimiz kadar çok ses çıkarırdık.

Bu işin sonrası da vardı. Yağlı ve şekerli yiyecekler alı-yorduk. İnsanların sesi, bütün o çığlıklar yüzünden çınlayan kulaklarımıza rüzgâr tünelineymişler gibi gelirdi. Sanki muhteşemlik bulutunun üzerinde süzülüyordunuz. Takımın yenilmesi ya da yenmesi fark etmiyordu. Daha fazla çığlık atmanız gerektiğinden yenmesi biraz daha eğlenceliydi. Sonraki kısmı da altıncı çeyreği oluşturuyor denebilirdi.

Çok mu fazla çeyrek oldu? Matematikte gerçekten kötü-yümdür.

Kalabalıktan bir kükremenin daha yükseldiğini işittim.

“Sayı!” diye çığlık attım ama bu kez çığlık atan tek kişi bendim.

J.J. eğilerek, “Sayı yapan onlar,” diyerek beni bilgilendirdi. “Mavi taytlılar bizimkiler.”

Hangisinin bizim takım olduğunu hatırlamak için kafiyeli aptal cümleyi aklımdan çıkarmamam gerektiğini söyleyerek benimle dalga geçiyordu. “Ah, lütfen, sanki daha önce hiç böyle bir hata yapmadın. Buraya gelmeden önce futbol maçına gidiyor muydun sanki?”

J.J., bağırmama gerek kalmadan konuşabilmemiz için Taylor’la yer değiştirdi. “Buraya gelmenin hayatımı değiştirdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“İyi yönde değiştirdi.”

Reenzie kolumu mengene gibi kavrayıp sahayı işaret etti. “Autumn! Bak Sean! Pire taklası attı ama pas atabileceği kimse yoktu! Top elinde koşuyor!”

Autumn-Falls’çaya tercüme edeyim: “Autumn! Bu Sean! İzit-bızıt-cazırt-cozurt... koşuyor!”

Koşuyor mu? Sean mu? O taytlarla mı?

Başımı çevirip onu izledim.

O sahanın öteki ucuna koşarken, bunun zamanın yavaşladığı ve vücudunun her hareketini aklımdan köşesine kazıdığım o anlardan biri olduğunu söyleyebilmek isterdim ama öyle olmamıştı. Ağır çekim hali için maçın videosunu izleyip geriye sarmam gerekirdi ve bu ürkütücü olurdu. Ayrıca, Sean sahada iyi görünse de başındaki kask en güzel özelliklerini, billur gibi suyu olan gölleri, şelaleleri aklıma getiren o masmavi gözlerini ve eliyle ensemde tutup beni kendine çekerken ellerimin okşadığı o kaslı pazılarını saklıyordu.

Vay canına, biraz ileri gittim galiba. Özellikle de henüz Sean’la ilişkimiz o noktaya gelmediği için... Artık ilişkimiz

yoktu. Daha önce de *olmamıştı* ya zaten. Yani, *bir anlamda* o noktaya gelmiştik. Öpüşüyorduk. Ama hayalini kurduğum gotik romantizmin doruklarına çıkmak gibi değildi. Üstelik bu, *şeytani* şeyler yaptığı için Reenzie'yle ödeşmeye çalışmadan önceydi... *Şeytanca* şeyler yapmadan önce... Sean'ı kendine istediğinden ve bizi kışkandığından yaptığı ortaya çıkmıştı. Ama sonra Sean ikimizi de istemediğinden her şey daha çok iğrençleşip karmaşık bir hal almıştı. Bu eyalette bundan sonra annem, kardeşim, büyükannem ve *belki* J.J. ve Amalita dışında hiç kimsenin benimle konuşmayacağını düşünmeye başlamıştım.

Ama sonra Taylor için iyi olacak bir şey yapmıştım. O da Sean/Reenzie/Zach ve Amalita/J.J./Jack gruplarıyla arkadaş olduğundan, şaşırtıcı ve mucizevi bir şekilde hepimizi tekrar bir araya getirmeyi başarmıştı.

Barbie bebeğe benzemese cadı olduğunu düşünürdüm.

Belki de cadı *olduğu* için Barbie'ye benziyordu.

Diğer takımdan oyuncularını Sean'ın üzerine atılırken kalabalık, "Aaaaah," diye inledi. Üzerine yığılanların en üstündeki herhalde en az 90 kilo ağırlığındaydı. Sean böyle nasıl nefes alabiliyordu ki?

Reenzie, "Hey, Tee," diye seslenince Taylor yine J.J.'le yer değiştirdi. Artık hemen yanımda duruyordu. "İşte erkek arkadaşın."

Reenzie merdivenlerden bize yaklaşan adamı işaret ediyordu. Adam, tribünün aşağısındaki biriyle konuşmuş da yerine dönüyormuş gibi hızlı adımlarla ilerliyordu. İnsanı çıldırtacak kadar yoğun bir nem ve sıcaklık olmasına rağmen, kolları dirseklerine kadar sıvanmış önden düğmeli beyaz bir

gömlek giymişti. Neyse en azından altında şort vardı. Kırmızı bir bermuda giymişti. Süpürgeyi andıran kahverengi saçları koşarken oyunbaz bir edayla zıplıyordu.

Birden Taylor'ın yüzü aydınlandı. Kollarını havada salladı. "Ryan! Ryan!"

Ryan ona baktı ve onu gördüğü anda yüzü en az Taylor'ınki kadar aydınlandı. Kollarını açtı ve "Sarah, tatlım!" diye bağırdı.

Taylor da, "Sky, aşkım!" diye cıyıkladı. Ryan'a sarılmak için itelediği Reenzie'nin yanından geçti. Ryan, Taylor'dan birkaç santim daha uzundu ve kucaklaşırlarken öne arkaya sallandılar. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, Ryan ellerini Taylor'm omuzlarına koyarak dünyada başka hiç kimse yokmuş gibi gözlerinin ta içine baktı.

"Bunu seviyor musun?" diye sorduğunda az önce bir müzikal sahnesini birlikte tekrar canlandırmalarından mı yoksa etrafımızı saran bu çılgın atmosferden mi bahsettiğini bilemedim. Ama Taylor için bunun önemi yoktu; Ryan'ın yaptığı her şeyi seviyordu.

"Sevmekten öte! Bayılıyorum!"

"Biliyorum! Gelecek hafta yan yana oturalım, tamam mı?"

"Bunu çok isterim!"

"Bu gece ara," dedi. "Birlikte repliklerin üzerinden geçeriz."

"Tamamdır!"

"Anlaştık." Taylor'ı tekrar kendine çekip yanağından öptü, sonra koşarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Bu arada şarkı söylüyordu. "Şimdiye dek hiç âşık olmadım... Oysa birden karşıma çıktın... Sen sonsuzdan da ötesin..."

Bu Gönül Yolu müzikalinden bir parçaydı. Sonbaharda sahneye koyacaklardı ve Taylor başrollerden birini oynuyordu.

Ryan müzikalde erkek arkadaşını canlandırıyor ve Taylor, gerçek hayatta da aynı rolü üstlenmesini çok istiyordu. Ryan gittikten sonra bulutlarda süzülür gibi tekrar yerine geçti.

“Eşcinsel,” dedi Reenzie.

“Kes sesini!” diye çıkıştı Taylor.

“Kötü olduğunu söylemiyorum,” dedi Reenzie. “Acı fakat gerçek.”

“Bütün aktörler eşcinsel değildir,” dedi Taylor.

“Aktör değil, lise müzikali oyuncusu,” diye açıklama getirdi Reenzie.

Taylor, “Bütün lise müzikali erkek oyuncular eşcinsel değildir!” diye diretti. “Kyler Leeds kesinlikle eşcinsel değil ve kelimenin tam manasıyla müzikal tiyatroyla büyüdüğünü okudum.”

Kyler Leeds o sıralarda takıntım haline gelmişti fakat geçen bahar “Hayal Gecesi”nde Taylor ve Amalita onunla vakit geçirme imkânı yakalamışlardı. O gece birlikte karaoke partisine katılmışlardı ve Kyler, Taylor’a çok iyi olduğunu ve müzikal oyunculuğu yapmak için denemelere katılmasını söylemişti. Gerisi malum.

J.J., “Kyler Leeds kesinlikle eşcinsel,” dedi.

“Kes sesini!” dedim.

Reenzie öne eğilip, “Peki, ya Ryan Darby?” diye bizimkilerin fikrini almak istedi.

J.J. bu soruyu, “Eşcinsel,” diye yanıtladı ve Jack de hemen arkasından, “Ah, evet. Buna hiç şüphe yok,” diye ekledi.

Taylor sinirleri bozulmuş bir halde oturduğu koltukta geriye yaslandı. “Hepinizden nefret ediyorum ve hiçbirinizi Ryan’la düğünümüze çağırmayacağım.”

Havalı korna sesi duyuldu. Kalabalıkta birdenbire bir ses yükseldi. Skor tabelasına baktım ama herkes o anda ayağa fırladığından ne yazdığını göremedim.

“Ne oldu? Sayı mı yaptık?”

“Bitti!” diye haykırdı Jack. “Kazandık!”

“KAZAAANDIIK!” diye haykırdım. Bağırıp çağırıp çığlıklar atarak olduğum yerde zıplamaya başladım. Bandomuz sahaya çıktığında bu kez okul marşını çaldı ve hep bir ağızdan marşımızı söyledik.

Taylor, “Dondurma?” diye sordu. Cep telefonunu çoktan eline almış Ames’e mesaj atmaya, üniformasını çıkarıp üzerini değiştirdikten ve ponpon kızlar maçtan sonra ne türden garip âdetleri yerine getiriyorlarsa onları yaptıktan sonra her nereye gideceksek bizimle orada buluşmaya hazırды. Jack bunun insan kurban etmekle bağlantılı olduğunu düşünüyordu. Garip bir tipti.

Reenzie, “Deerfield Plajı’ndaki Shack,” derken çoktan mesaj yazmaya başlamıştı bile. “Sean’a haber veriyorum.”

Bir anlığına, Reenzie’nin üzerine atlayıp ona alev püskürtmek istedim ama sonra sinirlerimi kontrol altına aldım. Kıskançlık bir tür delilikti. Sean ve Reenzie çıkmıyorlardı. Geçen bahar olanlardan sonra Sean ikimize birden bazı hisler beslese de çevirdiğimiz dolaplar midesini bulandırdığı için artık bizimle sadece arkadaş olmak istediğini söylemişti. Üstelik evet, Reenzie de en az benim kadar, hatta belki daha fazla, Sean olur da bir gün fikrini değiştirir ve arkadaşımız olmaktan vazgeçip onun erkek arkadaşı olur diye umut ediyordu. Reenzie kendini bildi bileli onu tanıyordu. Hayatını, sevdiği hemen hemen her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyordu.

Zaten Victoria's Secret mankeni gibi görünüyordu, dolayısıyla şans ondan yanaydı. Ama içten içe bir adım önde olduğumu biliyordum. Sean yazın şehir dışındayken çıkıp ağabeyleriyle beraber arabayla futbol kamplarını turlarken, hemen her gün bana mesaj atmıştı. Bunu ispatlamamı sağlayabilecek fotoğraflar hâlâ telefonumda duruyordu. Ülkenin hemen her yerinin belli başlı turistik yerlerinde çekilmiş fotoğrafları vardı: Minnesota'daki Jolly Green Giant heykelinin yanında sırttırken, Illinois'da dev çorap maymununa sarılırken, Idaho'da konaklama ve kahvaltı hizmeti veren devasa Beagle şeklinde inşa edilmiş Dog Park Bark Inn'e kapıp geri getirmesi için sopa fırlatıyormuş gibi yaparken...

Bunun gibi şeyler. Hoşuma gideceğinden ve komik bulacağımdan emin olduğu şeyler. Devamlı beni düşündüğünü gösteren şeyler. Ve hayır, eve döndüğünde koşa koşa bize gelip beni kollarına alıp öpmemişti, böyle fantezilerim yok değildi hani... Her saat başı bunu düşünüyordum ama hep güler yüzlü davranıyor, üstü kapalı bir şekilde flört ediyordu ancak hâlâ sadece mesajlaşıp şakalaşıyorduk.

Yani olacaktı. 'Sean ve ben' diye bir şey olacaktı. Sadece sabırlı olmam ve Reenzie gidişatın nasıl görünmesini sağlarsa sağlasın, ilerleme kaydedenin o değil ben olduğumu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Onun saha çizgisinin bittiği yerde *benim* adım yazıyordu.

Ya da onun gibi bir şey.

2

Artık stadyumdan çıkmıştık ve otoparka yöneldiğimiz sırada hem yürüyüp hem dans ediyordum. Bu tam Amalita'nın tarzıydı ama maç yüzünden zafer sarhoşu olmuştum. Etraftaki bütün arabaların camları ve radyoları açtı, bangır bangır müzik sesi geliyordu ve üzerinde Aventura Lisesi'nin renkleri olan herkese korno çalıyorlardı. Biz de onlara, "HEYOOO!" diye bağırarak karşılık veriyorduk. Güneş batmış olduğundan, dışarıyı serinlemiş gibi davranabiliyordum fakat hava hâlâ yirmi yedi derece civarında olmalıydı ve o kadar nemliydi ki kendimi her an soğuk bir sıvının içine atabilirdim. Bir bardak portakal suyu olsa harika olurdu. Hemen içine dalabilirdim.

Taylor da yürürken dans etmede bana katıldı. Her adımımızda kalçalarımızı birbirine çarpıyorduk ama kalçası belime isabet etmesin diye biraz çömelmesi gerekiyordu.

Kalçalarımızı birbirine vururken J.J., "Söylediğimi tekrarlayın," dedi. "Ön koltuk benim."

Kolunun altından geçebilmek için elini tutup kaldırdım. Dans ettiğine önceden şahit olmuştum. Benimle değil tabii

bir dargın bir barışık olduğu kız arkadaşı Carrie Amernick'le. Bu konuda iyi olduğunu da biliyordum ama otoparkta dans etmek ona göre bir şey değildi. Onu hareket ettirmek, düz ve uzun bir kalası hareket ettirmeye benzemesine rağmen birden kaskatı kesilmedi, geri çekilmedi, ben de dediğini yaptım.

“Ön koltuk benim!”

J.J., “Kazandın!” diye haykırdı. “Autumn Falls, Gezgin’de öne binecek!”

“Gerçek adamlar arabalarına kadın adları verir,” dedi Jack.

J.J. de buna, “Gerçek adamlar Star Wars Lego setini saklamazlar,” diyerek karşılık verdi.

“O bir X-wing,” dedi Jack. “1999 yapımı Star Wars’un resmi ürünlerinden olan bir Lego. Ayrıca, içinde Luke Skywalker, Biggs Darklighter ve isyancı teknisyen de var.”

“Bunları yüksek sesle söylediğinin farkındasın, değil mi?” diye sordu Taylor. “Hepimiz seni duyabiliyoruz.”

Reenzie, “Özellikle de ben,” diye pis pis sırıttı. “Arabama binme hakkını da böylece kaybetmiş oluyorsun.”

J.J., “Bu yüzden, Gezgin’in arka koltuğunda oturursun. Gezgin Kültünü. Bu neyin anagramı?” diye sordu Jack’e.

“Günlük gezinti,” dedim.

Bunu biliyordum çünkü fikir benden çıkmıştı. En azından, *günlük gezinti* kısmı. Anagramı J.J. bulmuştu. Anagram ondan sorulurdu. Bu onun uzmanlık alanıydı.

“Amma dallandırıp budaklandırdın, Tee,” diyen Reenzie gözlerini devirdi. “Bunlar acayip tipler.”

O ve Taylor, Reenzie’nin arabasına giderken biz de J.J.’in-kine yönelmiştik. Hepimiz aynı anda hareket etsek de, J.J. otoparka geldiğimizde Gezgin Kültünü’nin hemen yanına park

edecek arabanın ona çarpmasını istemediği için epey öteye park etmek konusunda ısrarcı oldu. Yeni arabası konusunda biraz takıntılıydı.

“Ellerin temiz mi?” diye sordu J.J., açmak için kapıya uzandığımda.

“Kes sesini,” diye karşılık verdim.

Araba *güzeldi*. Arabalara pek meraklı değildim. J.J. bana belki milyonlarca kez arabası hakkında detaylı bilgi vermiş ve bir şeyler okumak istersem diye arabanın kullanım kılavuzunu vermeyi önermiş olsa da arabası hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Sanki okumak için bir şeye ihtiyacım olabilirmiş gibi bunu söylemişti –J.J.’in de bildiği gibi okuma bozukluğum yani disleksim vardı, üstelik okul için yapmak zorunda kaldığım okumalar yetiyor da artıyordu bile– ya da sırf eğlence olsun diye *arabanın kullanım kılavuzunu* okuyacağımı düşündüğü bir rüyadaydı.

Arabası hakkında önemli şeyleri biliyordum: Havalı ve siyah bir arabaydı, yolcu koltuğunu ayarlayabildiğim için gayet konforluydu ve ayaklabılarımı çıkarıp J.J.’in ıslak mendilleriyle ayaklarımı sildiğim sürece, koltukta geriye yaslanıp torpidonun üzerine ayaklarımı uzatmama izin veriyordu. Yine aynı şekilde yapmıştım. Sonra J.J. daha önceden radyosunun hafızasına kaydetmiş olduğum Sirius XM radyo istasyonlarından birini açmama müsaade etti.

Jack arka koltuktan öne eğilip, “Hey, Autumn. Ehliyetini ne zaman alacaksın?”

“Gelecek sene bu zamanlarda,” diye hafifçe çıkıştım.

“Nedenmiş o?” diye sordu. “Herkes araba kullanmak ister. Liseli olup da araba kullanmak istememek Amerikanvari değil.”

“Araba kullanmam gerekmiyor,” dedim. Sesimin biraz olsun gergin çıktığını fark etmiştim ama belli etmemeye çalıştım. “Hepiniz araba kullanıyorsunuz, annem de kullanıyor, otobüse de binebilirim.”

Jack, “Peki, ya mezuniyetten sonra?” diye üsteledi.

“New York Üniversitesi’ni kazanırım belki?” diye çıkışırken onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. “New York’ta kimse araba kullanmıyor, değil mi?”

“Peki, ya Florida Üniversitesi’ne gidersen?” diye sordu. “Florida’da herkes araba kullanıyor olacak. Tabii senin dışında herkes.”

J.J., “Autumn en azından Florida Üniversitesi’ne girebilir,” dedi. “Üniversiteye giriş sınavın nasıl geçti?”

Jack’in yüzü birden kıpkırmızı oldu. Üniversite giriş sınavını atlatalı daha bir hafta olmuştu ve sonuçları ancak aralık ayında öğrenecektik ama Jack sınavı geçemeyeceğinden neredeyse emindi. Ondan öğrenmedim. Olabileceklerden çok korktuğu için bunu J.J.’e sır olarak söylemişti ve J.J.’in bu konuyu yanımda açması onu hem öfkelendirmiş hem de dehşete düşürmüş olmalıydı. Normalde J.J. böyle bir şey yapmazdı. Yani, evet, bana söylerdi çünkü birbirimize hemen hemen her şeyi anlatıyorduk ama bu konuyu Jack’in yanında açmazdı. Bunu kasten yapıyordu çünkü araba kullanmak istemememin asıl nedenini ve bunun hakkında konuşmak istemediğimi biliyordu. Bu yüzden Jack’i susturmak için olay çıkarmalıydı.

Bunu neden yaptığını bildiğimi anlaması için J.J.’in gözlerine bakıp gülümsedim. O da bana bakıp pişmiş kelle gibi

sırıttı. Teni, vampirlerinki kadar solgun tenime benzeyen ince uzun boylu arkadaşım J.J. hakkında istediğiniz her şeyi söyleyebilirdiniz ama zoraki gülümseme konusunda üstüne yoktu. Bir anlığına bunun tadını çıkardıktan sonra birbirimize öfkelenmeyi kesip yolculuğun keyfini sürmek için öne eğilip müziğin sesini açtım.

Deerfield Plajı çok uzakta değildi ve oraya yaklaştığımızda J.J.'e, "Haydi," dedim.

Bunu daha önce defalarca yaptığımız için neden bahsettiğimi biliyordu. Arabanın klimasını kapayıp pencereleri ve tavan penceresini açtı. Florida'da arabanın klimasını kapatmak affedilmez günahlardandı ama sahile yakın olduğunuzda sorun yoktu. Sahilde hava birazcık daha serindi, yoğun iyot ve deniz kokusu geliyordu. Başımı dışarı uzatıp havayı içime çektim. Kızıl saçlarım yüzüme savrulduğu için muhtemelen devasa İrlanda seterini andırıyordum ancak bu hiç umrumda değildi.

Arabayı eski bir motelin otoparkına bıraktık. Okulun yarısı cuma akşamları futbol maçlarından sonra dondurma yemek için Shack'e giderdi bu yüzden otopark inanılmaz doluydu. Motelinki ise o kadar boştu ki iş yapmaya nasıl devam ediyor bilmiyordum. Ayrıca çit falan da yoktu. Dolayısıyla arabayı park ettiğimiz gibi sadece bir dakikalık mesafedeki Shack'e vardık.

Reenzie ve Taylor, Reenzie'nin arabasının kaportasına çoktan kurulmuş bizi bekliyorlardı. Bizi görünce atlayıp koşarak yanımıza geldiler. Taylor kapımı ardına kadar açtı. "Pekâlâ, ne düşünüyorsun?"

"Hangi konuda?"

"Kaplan kostümü!" diye bağırdı Taylor. "Görmedin mi? Sana mesaj attım!"

Arabadayken telefonuma mesaj geldiğini duymamıştım. Cep telefonumu çıkardım. Bana taş gibi vücudu olan bir kadının siyah çizgili, turuncu-kahverengi tüylü ve tam ortasında göğüslerinin yarısını gösterecek şekilde beyaz daire bulunan kaplan kostümlü fotoğrafını atmıştı.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye inledim.

“Anlamadın mı?” diye sordu Taylor. “Kızıl saçlısın ya? Bence bu kostüm sana inanılmaz yakışırdı!”

Artık Shack’e doğru yürüyorduk ve cep telefonumu arka cebime koydum. “Asla olmaz,” dedim. “Vücudum onunki gibi mükemmel değil.”

“Reenzie de öyle dedi,” dedi Taylor, “bence gerçekten yakışır.”

Ağzım öylece açık kalmış bir halde Reenzie’ye baktım. Gerçekten mi?

“Ne?” dedi. “Dürüst davrandım. Vücudunun kötü olduğunu söylemiyorum ama bu kostümü taşıyabilmek için özel vücut hatlarına sahip olmak gerekiyor.”

J.J., “Neyi taşıyabilmek için?” diye sordu.

Reenzie ve Taylor’la, “Hiçbir şeyi,” dedik bir ağızdan.

“Haydi, görelim bakalım,” dedi Jack.

“Hayır!” dedim.

“Kostümü giyen sen değilsin ki” dedi Jack. Sonra bana kötü kötü baktı. “Yoksa sen misin?”

“HAYIR!”

“Bak, sadece bir fotoğraf,” dedi Taylor. Jack’e telefonunu uzattı. Sanırım kostümlü kadının fotoğrafı hâlâ açıktı.

Jack sırtıttı. “Beğendim.”

“Elbette beğenirsin, sapık,” dedim. Jack bazen bana küçük kardeşim Erick’i hatırlatıyordu. Bu da Erick’in geleceği hakkında endişelenmeme neden oluyordu.

“Şimdi bir de o kostümün içinde Autumn’u düşün,” dedi Reenzie.

“Hayır. Sakın,” diye ısrar ettim. “Autumn’u o kostümün içinde hayal *etme*.”

“Autumn’u neyin içinde hayal edecekmişiz?”

Sean’ın sesini duyunca kalbim duracak gibi oldu. Bir arada olmasak da en azından bir saat kadar birlikte vakit geçirmeye –buna artık alışmıştım– dayanabiliyor, daha sakin davranıp sadece arkadaşız gibi takılabiliyordum. Ama her defasında onu ilk görüşümde böyle oluyordu. Baştan ayağa kızarıyordum, kalbim deli gibi atmaya başlıyordu ve bana her dokunduğunda ya da beni her öptüğünde yaşadıklarımız film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu.

Gözlerine bakmaya neredeyse korkuyordum. Sanki içimi görüyor ve aklımdan geçenleri okuyordu. Aslında bunu *istiyordum da*. Nasıl hissettiğimi anlarsa, aramızda geçen her şeyi unutabilirdi ve tekrar birlikte olabilirdik.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım ve birden içlerine çekildim. Uzun bir şort ve okul tişörtü vardı üzerinde. Esmer teni ay ışığında neredeyse parlıyordu. Saçları duştan yeni çıkmış gibi ıslaktı. Saçlarını geriye taramış ancak bir teli havaya kalkmıştı. Uzanıp saçını düzeltmemek için kendimi zor tutuyordum. Ellerim omuzlarında öylece durup... gözlerinin içine bakabilirdim...

“Hey!” diye neşeyle şakıdı Reenzie. “Nasıl bizden önce geldiniz?”

Reenzie oraya aitmiş gibi Sean'ın kollarına atılıp onu kocaman kucakladı, sonra da o asi saç tutamını düzeltmek için kollarında kaldı.

Telefonumu çıkarmayı ve Sean'ın yaz tatili boyunca bana gönderdiği fotoğrafları Reenzie'ye göstermek istedim. Belki o zaman, uzaktayken aklımdan çıkaramadığı kişinin kim olduğunu anlar ve geri çekilirdi. Belki çekilmezdi. Sean onu kız kardeşi gibi gördüğünü söylediği halde çiftmişler gibi kollarında öylece durmaya devam ederdi. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Sean'a benziyor olsa da Erick'e asla bu şekilde yanaşmazdım. Aslında, ıyy.

"McNack getirdi," dedi Sean. "Bir kısmımızı arabasıyla getirdi. Böylece park yeri bulma ve yürüme derdinden kurtulduk. Maç güzel miydi?"

Reenzie'nin kendini Sean'ın kollarına atmasından hâlâ memnun değildim ama kaplan kostümünün bana yakışıp yakışmayacağı konusundan uzaklaştığımız için o kadar da umursamıyordum. Dondurma kuyruğunda bekleyip maç hakkında konuşurken Taylor'ın telefonunu fark ettirmeden Jack'in elinden alıp Taylor'a geri verdim.

Bana, "Ama kostüme ihtiyacın var," diye fısıldadı. "Ne de olsa, Reenzie'nin partisine bir hafta kaldı."

"Biliyorum," dedim. "Bir şeyler bulacağız."

Bunu söyledim ama aslında bunu yapmak işkence gibi geliyordu. Cadılar Bayramı kostümümü kendi başıma seçmem gerekiyordu. Cadılar Bayramı akşamında müsait olmamalıydım. Komik dekore edilmiş evimde kendi arkadaşlarımla, Erick'in, anne ve babamın arkadaşlarının geleceği büyük bir parti veriyor olmam gerekirdi. Kostümümün de tüm ailenin ortak

çalışması sonucu ortaya çıkan bir macera olması gerekiyordu. Başta babamın planladığı, Cadılar Bayramı'nın yarı doğum günü sayılabilecek 31 Mayıs'ta da annemin hazırlıklarına başladığı salakça ancak muhteşem bir şey olması...

Babam Cadılar Bayramı'na bayılırdı. En sevdiği tatildi.

Bir kamyonet gelip tam dondurmacının önünde durdu. İçinden çılgınlıklar ve taklalar atan kızlar zıplayarak dışarı fırlamadan önce dondurma alma sırası bize gelmişti. Ponpon kızlar gelmişti. Hızlıca, "HAYDİ INDIANS!" çektikten sonra bılardo masasındaki her yöne savrulan toplar gibi farklı taraflara yöneldiler.

Amalita, "*Mis amigos!*"¹ diye bağırarak kollarını açıp havaya sıçradıktan sonra koşarak yanımıza geldi. "Havada attığım taklayı gördünüz mü? Gördünüz mü? Piramitten aşağı atlayışım nasıldı?"

Hepimiz onu gördüğümüzü ve inanılmaz olduğunu söyledik. Bazılarımız gerçekten izlemiş olmalıydı.

"Peki, ya sen?" diye sorarken Sean'ın koluna bir şaplak indirdi. "Sen görmedin mi?"

Sean, "Futbol oynuyordum!" diye itiraz etti.

"Bunu telafi etmelisin," diye tutturdu Ames. "Bana Denny'yi göster."

Sean yolu işaret etti. "Onu kalması için ikna etmeye çalıştım. Ama fazla inatçı çıktı."

Amalita, "*Que verracos pasa!*"² diye homurdandı. "Hiçbir yere gidemez!"

1 (İsp.) Arkadaşlar. (ç. n.)

2 (İsp.) Ne oldu? (ç. n.)

“Senin kalbine giden yol dışında,” diyor Taylor, Disney prensesleri gibi manalı bir iç geçirdi.

“*Callate*³, Tay,” dedi Ames. “Bu çocuk beni *loco*⁴ ediyor.”

“Bugün onu izledim,” dedim. Denny McNack sahadakiler arasında turkuaz taytın *en çok* yakıştığı kişilerden biriydi. “Çok tatlı.”

Sean kaşlarını çatıp bana baktı. Başka bir çocuğu fark etmiş olmamdan hoşlanmamış mıydı acaba?

“Gerçekten çok şeker,” diye devam ettim. “Maç sırasında onunla vakit geçirme fırsatın oldu mu?”

“Hayır!” diye inledi Ames. Sipariş vermek ve külahlarımızı alabilmek için sohbeti kestik, sonra yine devam etti. “Onunla hiç vakit geçirme fırsatım olmadı. Kim olduğumu biliyor; yanımdan her geçişinde bana göz kırpyor ve bunu diğer ponpon kızlardan hiçbirine yapmıyor. Sordum ancak alanda olmadığı zamanlarda hep ya o aptal koçlarıyla ya oyun kurucularla konuşuyor ya da kulaklıklarını takıp bir aşağı bir yukarı koşarak sanki yeterince egzersiz yapmıyormuş gibi bisiklet çeviriyormuş.”

Sean, “Sahada,” diyerek onu düzelitti. “O aptal oyun kurucu ben oluyorum. Bisiklete de savunma sahaya çıktığında ısınmak için biniyor.”

“Peki, madem dediğin kadar önemli, neden hiç pedal çevirmiyorsun?” diye sordu Ames.

Sean savunmaya geçerek, “Bazen ben de çeviriyorum,” dedi. “Ama o geri koşuyor. Takımdaki en hızlı adam o. Öyle olması gerekiyor. Sadece bir maç kaybetmişsek bu onun sayesinde.”

3 (İsp.) Kes sesini. (ç. n.)

4 (İsp.) Deli. (ç. n.)

Reenzie elini Sean'ın kaslı pazısına koyarak, "Eminim senin de çok katkın var," dedi.

Bu, yıkama yağlama manevrasıydı. Ben böyle bir şeye kalkışmadan onun yapması canımı çok sıkımişti.

Sean onu gayet alçakgönüllü ve tatlı mı tatlı bir tebesümle ödüllendirdi. "Teşekkürler. Ama Denny kıdemli ve gerçekten profesyonel bir oyuncu. O da benim gibi bir yaz tatilinin tamamını üniversitelerin futbol kamplarında geçirdi ve *bütün* okullar onu transfer etmeye çalıştı. Denny daha dört yıl boyunca profesyonel ligde oynayamayacak olsa da Patriots takımı transfer olması için onunla temasa geçti bile."

"Bunların hepsi kuru gürültü," dedi Ames. "Benimle hiçbir alakası yok."

J.J., "Var," diyerek onu temin etti. "Denny'nin sana uygun olmamasının nedeninin üniversiteye ve ardından da profesyonel futbol kariyerine hazırlanıyor olması."

Jack de, "Sonra da çok fazla beyin kanaması geçirdiği için erkenden Alzheimer olacak tabii," diye bitirdi.

Sean'ın çenesi kasıldı. J.J.'i seviyordu ama Jack grubumuzun vazgeçilmez bir halkası sayılmazdı. Yine de Sean bir şey demeyecek kadar nazik bir insandı ancak böyle anlarda, kas yapısı korumalarının gibi oldukça gelişmiş arkadaşı Zach'in bu yaz başka bir yere taşınmış olmamasını dilediğinden emindim.

"Hey!" diye bağırıp gerilimi dağıttım. "Hepinizle suya kadar yarışırım!"

Dondurmamı bitirmiş, külahımı bile yemiştım ve parmak arası terliğimi çıkarıp attıktan sonra Shack'in önündeki çimenlik araziden geçip okyanusa giden o uzun kumsal boyunca koşmaya başladım. Dalgaların kıyıya ulaştığı noktaya

vardığımda iki güçlü kol belimden tutup beni havaya kaldırdı. Çılgılık attım, sonra aşağı baktığımda Sean'ın koştuğunu ve çenesini kaldırıp gülümsediğini gördüm.

“Ne yapıyorsun?” diye inledim.

“Çok hızlısın,” dedi. “Seni ya havaya kaldıracaktım ya da yere yatıracaktım.”

Beni yere yatır! demek isterdim ama demedim. Yavaşladık. Herkes bize yetiştiği sırada beni kumun üzerine bıraktı. Ondan sonraki bir saat boyunca birlikte vakit geçirdik. Ayak bileklerimize kadar ılık okyanus suyuna girip birbirimize su sıçrattık, ıslak kumların üzerine aptalca şeyler yazdık ve dalgaların onları silmesini izledik. Kuma uzanıp aya bakarken sohbet ettik, güldük. Bir ara sırtüstü uzanmış, J.J.'in “Taylor Darby” için birbiri ardına sıraladığı anagramları dinlerken sırtıyordum (“Adorably Try,” “Broadly Arty,” “Dry Altar Boy”⁵). Sonra dirseklerimin üzerinde doğrulup öylece okyanusa baktım. Dalgalar birbiri ardına kıyıya vuruyor, ay ışığı üstlerinde parlıyordu ve tek duyabildiğim, arkadaşlarımın sesi ve kahkahalarıydı.

Derin bir nefes aldım ve birden o ana kadar hiç olmadığı kadar capcanlı, yaşamla dolup taşıyormuş gibi hissettim.

Bu beni bir anlığına çok mutlu etti. Ta ki artık *yaşamayan* birini düşününceye dek.

Babam hayatta bir görevimin olduğunu düşünürdü; dünyanın bana ait küçük köşesine huzur ve mutluluk getirmeliydim. Aventura'ya taşındığımız ilk zamanlar buna çok fazla kafa yoruyordum ve çoğu zaman bocalıyordum. Sonra neyi

5 Tapılası Deneme, Fena Halde İddialı, Esprili Papaz Yardımcısı. (ç. n.)

kastettiğini anlamıştım. Bazı seçimler yapmış ve insanları bir araya getirmiştım. Başarılı olduğumu da düşünüyordum. Bir sene önce etrafa tekmeler savurup çılgınlıkla saçarken artık çevremde gerçekten umursadığım arkadaşlarım vardı. Her şey huzur ve uyum *içindeydi*.

Ama düşünüyordum. Babam böylece durmamı mı isterdi? Belki daha fazlasını yapmalıydım. Belki her şey... daha da huzurlu... daha uyumlu olabilirdi.

Taylor'a baktım. Sırtüstü uzanmıştı, herkes Ryan Darby'yle yapacağı şaşaalı düğünden bahsedip dalgasını geçerken yüzünü elleriyle kapamıştı. Komikti fakat doğrusunu söylemek gerekirse, çocuk belki eşcinsel falan değildi. Hem onunla çıkmak Taylor'ı mutlu edecekse, neden bunun olmasını sağlamayaydım?

Sonra Amalita'ya baktım. Herkesle birlikte o da gülüyordu ama aynı zamanda elindeki deniz kabuğuyla kumun üzerine kalp içinde A.L. + D.M. harflerini yazıyordu.

Ames herkesin çıkmak isteyeceği bir tipti. Denny çoktan onunla flört etmeye başladıysa, çıkma teklif etmesi için sadece birazcık dürtüklenmesi yeterli olabilirdi.

Sonra Reenzie'ye baktım. Sean'a öyle hülyalı gözlerle bakıyordu ki gözlerinde çizgi filmlerdeki gibi kalplerin ışıdığını görebiliyordum.

Kusura bakmasın, bu konuda ona yardımcı olamayacaktım. Reenzie'yle artık arkadaş olabilirdik ama mazoşist değildim.

Peki ama ya Taylor ve Ames? Onların işine el atmaya değerd. Eve girer girmez çok uzun zamandır yapmadığım bir şey yapacağıma kendime söz verdim.

Günlüğüme bir şeyler karalayacaktım.

3

Kapının anahtarlarını ses çıkarmamaya çalışarak çevirdim. Geç olmuştu, annem cumartesi sabahları hayvan barınağı Catches Falls'ta çalışıyordu, büyük ihtimalle çoktan uyumuştı.

O kadar çaba sarf etmeme gerek yokmuş. Önce, kapının *dibine* yatmış base cinsi köpeğimiz Schmidt'e takıldım. Ellerimle dizlerimin üzerine şılap/çat diye düştüm ama çıkardığım sesler salonumuzdan gelen silah seslerinin arasında duyulmadı bile. İçeri girdiğimde, on iki yaşındaki erkek kardeşim Erick'le bir arkadaşını kanepede çığlık çığlığa bilgisayar oyunu oynarken buldum. Televizyon ekranı, kopmuş beden uzuvları ve yaşayan ölülerle kan revan içindeydi. Bir de Erick ve arkadaşının kafalarına neden geçirdikleri asla açıklanamayacak olan o iğrenç plastik maskeler eklenince gayet dehşetengiz bir manzara ortaya çıkıyordu.

Erick daha uzun boylu canavardı. Bunu da o tek dişi kalmış canavar maskesinin ardındaki sesi neşeyle kükrediğinde anladım. "Gece yarısını geçmiş bile! Başın büyük belaya girecek!"

“Hiç de değil,” dedim. “Annemi arayıp gecikeceğimi haber verdim. Sorun olmayacağını söyledi. Hem bu arada, bu seni hiç ilgilendirmez.”

Ufak tefek olan yaratık, maskesini çıkarınca Erick’in en yakın arkadaşı Aaron olduğunu anladım. Yüzü kıpkırmızıydı ve ter içindeydi. “Merhaba, Autumn,” dedi. “Erick gitar dersi aldığımdan bahsetti mi?”

Neden etsindi ki? “Hayır. Bizde mi kalacaksın?”

Aaron sırttı ve zaten kıpkırmızı olan suratı daha çok kızardı. “Evet.”

Bana sıırıslıklam âşıkmiş gibi davrandığını fark edince gülmek için kendimi zor tuttum. Umursamamalıyım. Umursamamalı ve yanıldığımı ummalıyım.

“Bütün gece oturmayın,” dedim. “İyi geceler.”

Erick, “İyi geceler, Autumn,” derken Aaron da mutlu mesut bir şekilde, “Yarın sabah görüşürüz!” diye ekledi.

Her neyse. Geç saat olsa da bir diyet kola alıp odama çıktım. Pijamalarımı giydim, yatağında oturup kütüphaneme baktım. Günlüğüm orada, en üst rafta duruyordu. Bir yanım onu elime alıp içine bir şeyler yazmamamın çılgınlık olduğunu düşünüyordu. Ama aylar geçmişti. Hem o sadece bir günlük değildi. Aynı zamanda babamdı.

Kulağa komik hatta delilikmiş gibi geldiğini biliyorum ama inanın bana, babamın fiziksel olarak günlüğümün *içinde* olduğunu söylemiyordum. Şu Tom Riddle/hortkuluk olayı gibi değildi. *Ne* olduğunu bilmiyordum. Sadece bir şekilde günlüğümün babamın ruhuyla bağlantısı olduğunu biliyordum ve içine bir şeyler yazdığımda, bir şeylerin gerçekleşmesini *diliyordum*. Bazen bu dilekler gerçek oluyordu. Yani dilek çeş-

mesine bozuk para atmanız sonucunda bir şeylerin tesadüfen gerçek olması gibi değildi ama bir anlamda günlük, istediğim şeylerin *gerçekleşmesini* sağlıyordu.

Bazen. İstediginde. Hatta tam anlamıyla yapmasını istemesem bile gerçekleşmesini sağlıyordu. Büyükannem Eddy, *Obstinado*⁶, diyordu. Babam, günlüğü bana vermesi için ona bırakmıştı. Dünyanın bana ait küçük köşesine huzur ve mutluluk getirmem için. Öyle yapmıştım. Yine öyle yapmak istiyordum. Sadece dikkatli olmam gerektiğini biliyordum çünkü günlük, geçen sene harika şeylerin başıma gelmesini sağlarken, birçok şeyi de içinden çıkılmayacak bir hale sokmuştu. Bu yüzden yazmayı bırakmıştım.

Aslında bu haksızlıktı. Her şeyi altüst eden günlük değildi. *Bendim*. Günlük sadece beni dinliyordu.

Belki tekrar bir şeyler yazmamda sakınca yoktu. Sadece bu kez daha dikkatli olmalıydım.

Uzanıp günlüğümü aldım. Deri kaplamasının verdiği o aşinalık hissi içimi ısıttı. Nasıl oldu da bu kadar uzun süre onu elime almadığıma hayret ettim. Kapağına bakarken o üç noktadan oluşan tanıdık *zemi*'yi görmek için can atıyordum. Üzerinde yüz varmış gibi görünen o üçgen sembolü, babamın vazgeçilmez insanları Taino'ların⁷, ölmüş atalarının ruhlarını sakladığına inandıkları semboldü.

Sanırım buna inanıyordum. Ama kazınmış sembol orada değildi. Defterin sütlü çikolata rengindeki kapağının üzeri dümdüzdü.

6 (İsp.) İnatçı. (ç. n.)

7 Nesli tükenmiş bir Arawak Kızılderili kabilesi. (ç. n.)

Bu imkânsızdı. Defterin arka kapağına bakıyor olmalıydım. Ama öbür tarafını çevirdiğimde arka tarafı da ön tarafı gibi dümdüzdü.

Sembol bir şekilde zaman içinde kayıp mı olmuştu?

Bu imkânsızdı. Derinin üzerindeki bir kabartmaydı. Parmaklarımı üzerinde gezdirip o derin oyukları hissettiğimi hatırlıyordum. Böyle bir şey silinip gidemezdi. Sonsuza dek derinin parçası olarak kalırdı.

Ne olur ne olmaz diye, ön ve arka kapakların her santimini parmaklarımın ucuyla dikkatlice inceledim. Kabartmalı sembol bir şekilde ezilip fark edilmesi zorlaşmış bir hale *gelmişse* bile, onu azıcık da olsa hissedebilmem gerekirdi.

Hiçbir şey yoktu. Kapak tamamen pürüzsüz, hiçbir hatası olmayan bir hale gelmişti.

Tek olası cevabın ne olduğunu anlayınca içimde öfke kabardı ve hemen aklıma gelmediğine inanamadım.

Bu benim günlüğüm değildi. Bu yaz, doğduğum ve büyüdüğüm yerdeki en yakın arkadaşım Jenna'yla yaz kampı eğitmeni olarak çalıştığımızda, bu odaya adım atmayacağı konusunda ona yeminler ettirdiğim halde Erick odamın altını üstüne getirmiş olmalıydı. Zaten büyük ihtimalle, o aptal arkadaşlarıyla okuyabilecekleri bir günlük *arıyordu*. Bu durumda, günlüğü mahvetmiş ya da daha kötüsü *saklamış* ve olan biteni fark etmeyeyim diye yerine benzer bir şey koymuş olabilirdi.

Canavar maskelerini takmış Erick ve Aaron'ın günlüğümden bazı kısımları birbirlerine yüksek sesle okurken kanepenin üzerinde hoplayıp zıpladıklarını hayal ettim. Midem allak bullak oldu. Günlüğün içindeymişiz ve doğrudan babamla konuşuyormuş gibi yazdıklarımı değil de geçen sene olan

biten tüm o kâbus gibi şeyleri okumuş olabileceğini düşündükçe midem daha da bulandı. Erick'in bunları bilmesindense ölmeyi tercih ederdim.

Onu öldürecektim. Bu işi çözmenin tek yolu buydu.

Elimde günlüğüm, fırtına gibi aşağı indim ama bir şey beni durdurdu ve deftere tekrar baktım.

Açıp okumaya başladım.

Sevgili Babacığım,

Bu şeyle ilgin olmadığını biliyorum, aslında artık okuyamazsın ama...

Benim elyazımdı. Benim yazılarımdı. Sayfaları tek tek çevirip yazdığım her şeyi kontrol ettim.

Hepsi oradaydı. Bu benim günlüğümdü. Erick almışsa bile tekrar kaplayıp yerine koymuştu. Bunu yapmış olabilir miydi, belki yapmıştı? Eski kapağı mahvetmiş olabilir miydi?

Hayır. Yapmış olamazdı. Bu ciltli bir defterdi. Ciltli bir defteri tekrar ciltlettirmek neredeyse imkânsızdı; bunu bir profesyonele yaptırması gerekirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, böyle bir şeyi yaptıracak zamanı ve parası olsa dahi yeni kapağın üzerine yine bir *zemi* sembolü koydurturdu.

Ağır adımlarla tekrar odama döndüm. Erick bir gün daha yaşayacaktı ama hâlâ anlayamıyordum. Bu benim günlüğümse, *zemi* neredeydi?

Jenna'yı aramak istedim ama gece yarısını geçeli çok olmuştu. Cumartesi sabahları uzun koşulara çıkardı bu yüzden saatlerdir uyuduğunu biliyordum. Telefonumu elime alıp

defterin pürüzsüz ön ve arka kapaklarının fotoğrafını çekip yine de ona mesaj attım. Ayrıca her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlattım. Günlük hakkındaki her şeyi bilen tek kişi oydu, bu yüzden bana akıl verebileceğini biliyordum.

Kendimi yatağıma atıp defterin kabına baktım.

Zemi yoktu.

Ölü ataların ruhunu tutacak hiçbir şey yoktu.

Bu artık babam olmadığı anlamına da mı geliyordu? Artık öyle sıradan bir günlük müydü?

Bunu anlamamanın tek yolu vardı.

Yatağımda yuvarlanıp bir tükenmezkalem aldım ve ilk boş sayfayı açtım.

Sevgili Babacığım...

Kısa tutacağım çünkü artık orada olduğundan emin değilim...

Gözlerimin dolmasına şaşırmıştım. Gözlerimi kırarak yaşlardan kurtulmaya çalıştım ve yazmaya devam ettim.

Yarın sabah şunun olmasını istiyorum...

İyi bir şey olmalıydı. Gerçekleşip gerçekleşmeyeceği çok kesin olmayan, bu yüzden bir şey kanıtlamayan ancak defterin inadinın tumasına sebep olup yapmak istemeyeceği kadar acayip bir şey de olmamalıydı.

Doğru cevabı bulduğumda birden içim yandı. Bu gizliden gizliye olmasını çok istediğim ve *gerçekleşebilecek* bir şeydi ancak henüz buna dair hiçbir işaret görmemiştim.

Yarın sabah uyandığımda annemin, kendisi, Erick ve benim için kostümle gelmesini, evi Cadılar Bayramı için süsleyip her sene olduğu gibi parti vereceğimizi söylemesini istiyorum.

Partinin çok sıkıcı geçeceğini biliyordum. Çünkü bütün arkadaşlarım Reenzie'lerde olacaktı. Büyük ihtimalle hepsini bize davet etmem onu incitirdi. Çünkü onları önce o davet etmişti. Ama bunda sorun yoktu. Birilerinin ben istediğim için orada olup olmayacağıyla ilgilenmiyordum. Tek istediğim, babamın en sevdiği bayramı kutlamamızı isteyeceği şekilde kutlamaktı.

Sayfanın üzerine gözyaşları düştü. Yazdıklarımı dağıtmasınlar diye onları elimin tersiyle sildim. Günlüğü kapayıp yastığımın altına koydum ve uyudum.

Öğleden sonraya ancak uyandım. Telefonuma baktığımda, Jenna'dan mesaj gelmişti:

Günlüğünü Eddy'ye göster! Sonra da beni arayıp ne dediğini anlat. Seni özledim! Not: Erick'i öldürmediğine sevindim. Yani, kısmen.

Kahkaha attım. Erick, biz kendimizi bildik bileli Jenna'ya âşıktı. Jenna buna tahammül ediyordu ama bu ikimize de çok iğrenç geliyordu.

Muhtemelen haklıydı. Günlüğü Eddy'ye göstermeliydim. Ama Jenna'nın ona mesaj attıktan sonra deftere yazdığım dilekten haberi yoktu. Günlüğü yastığımın altından çıkarıp neyi, nasıl istediğimi hatırlayabilmek için bir kez daha okuduktan sonra tekrar yerine koyup aşağı indim. Ev, kurabiye kokuyordu.

Mutfakta bir o yana bir bu yana koşturduğunu görünce, "Anne!" dedim. Üzerinde yoga taytı ve kolsuz, uzun bir tişört vardı. Uzun, siyah lülelerini başının üzerinde dağınık topuz yapmıştı. "Bugün Catches Falls'ta olacağını sanıyordum."

"Olmam gerekirdi ama çocuklar bütün gece ayaktaydılar bu yüzden hâlâ uyuyorlar. Sana, onlara göz kulak olman sorun olur mu diye sormadan öylece çıkmak istemedim."

Kendimi mutfak masasındaki sandalyelerden birine atıp, "Üzgünüm," dedim. "Beni uyandırabilirdin. Sorun olmazdı."

Annem gülümsedi sonra da başımdan öptü. Bunu sadece oturduğumda yapabiliyordu çünkü ondan daha uzundum, bu da hep garip gelirdi bana.

"Sorun yok," dedi. "Yerime kızlardan birini gönderdim. Ayrıca, bugün evde kalmak istedim. Seninle Cadılar Bayramı hakkında konuşmak istiyorum."

Birden ürperdim. Cadılar Bayramı mı? Dileğimle alakalı bir şey miydi?

"Balkabaklı topkek ister misin?" diye sordu.

Bu da ortalığın neden kurabiye koktuğunu açıklıyordu. Başımla onayladım ve doğrudan konuya girip ona Cadılar

Bayramı hakkında bana ne söyleyeceğini sormamak için sabırlı olmaya çalışırken annem keklerden birine benim için tereyağı sürdü. Sonra mutfak tezgâhının üzerinde aile albümlerimizden birinin durduğunu fark ettim. Oraya yöneldim. Geçen sene çekilmiş fotoğrafların olduğu sayfa açtı: Annem, babam, Erick ve ben Maryland'daki evimizin önünde duruyorduk. Fotoğraf gece çekilmişti ve evin etrafında birçok örümcek ağı, mezar taşı, iskelet ve ürkütücü ışıklar vardı. Bir sis makinası olduğunu da hatırladım ama fotoğraftan anlaşılmıyordu. Ayrıca babam kapı zilimizi de değiştirmişti. Biri kapıyı çaldığında çığlık sesi duyuluyordu. Noel Gecesi Kâbusu'ndaki karakterler gibi giyinmiştik: Erick, Jack olmuştu; ben de Sally. Babam, Oogie Boogie'nin kılığına girmişti; annem de Cadılar Bayramı Kasabası'nın Belediye Başkanı kılığındaydı ve Schmidt de Zero olmuştu. Albümün sayfalarını geriye doğru çevirirken bizi yine aynı yerde gördüm. Her sayfada gittikçe daha da gençleşiyorduk. Her birinde farklı bir tema vardı. Bir fotoğrafta Addams ailesiydik, diğerinde geleneksel canavar kıyafetlerine bürünmüştük: Frankenstein, Kurt Adam, Drakula ve mumya; yine bir başkasında Freddy Krueger, Jason, Uzun Adam ve Deri Surat; bir diğerindeyse Fred, Velma, Daphne ve Shaggy. Bu fotoğrafta Schmidt, Scooby-Doo'ydu. Albüm, annemle babamın Disney'in Perili Malikâne'sindeki hayalet çift gibi giyindikleri üniversite partisinde çekilmiş fotoğrafa kadar gidiyordu. Hem kıyafetleri hem de bedenleri kireç gibi beyazdı.

Kahkaha attığını duyana kadar annemin arkamda durmuş benimle birlikte fotoğraflara baktığını fark etmemiştim. "O beyaz şeyi saçlarımızdan akıtmak ne kadar zamanımızı aldı bilemezsin. Aklıma ilk gelen daha da kötü bir fikirdi. Daha iyi

ve toz toz görüneceğini düşünerek un kullanmayı denemiş-tim ama *unu* yıkadığım zaman topak topak oldu ve kaldığım yurtta, odamın bulunduğu kattaki tek işe yarar düşün giderini tıkamıştı. Bana bu konuda hâlâ takılan arkadaşlarım var.”

“Eğlenceliymiş,” dedim, “Yani ikinizin aynı kostümü giymesi.”

“Evet, öyleydi.”

Annem elini omzuma koydu ve beni mutfak masasına yönlendirdi. İkimiz için de birer bardak papatya çayı ve topkek hazırlamıştı. Sandalyelerimize oturduğumuz sırada da, “Ama bu sene Reenzie’nin partisine gidecek olmana seviniyorum.”

“Seviniyor musun?”

“Hı-hı. Erick için endişeleniyordum ama dün gece Aaron onu Cadılar Bayramı’nı kendi evlerinde geçirmek ve birlikte “şaka mı şeker mi”ye çıkmaya, sonra da onlarda kalmaya davet etti. Sanırım geç saatlere kadar partide kalacaksın. Arkadaş-larından birinde kalabilir misin? Reenzie’lerde kalamazsan da Amalita’larda ya da Taylor’larda kalabilir misin?”

“Neden?”

Annem sırtıttı. “Arkadaşım Amanda, Miami’de, bir otelin internet sayfasından indirimli bir fırsat yakalamış. Spaya gidip oda servisinden ve güzel havuzlarından yararlanacağız. Akşam yemeğinden önce oraya varmayı ve tadını çıkardıktan sonra da ertesi gün öğleden sonra eve dönmeyi planlıyoruz.”

“Sen burada kalıp şeker dağıtmayacak mısın?”

Annem birden tükenmiş gibi göründü. “Hiç içimden gel-miyor.” Başka bir şey daha diyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra başını iki yana salladı. “Biraz uzaklaşıp Cadılar Bay-ramı hiç yokmuş gibi davranmak istiyorum. Senin için sorun

olmaz, değil mi? Bütün akşamı orada geçirmen gerekmiyor. Evde yalnız kalmak istemezsin diye düşünmüştüm. Zaten arkadaşlarınızla geç saate kadar birlikte vakit geçirirsiniz.”

“Evet, haklısın, bu çok iyi bir fikir. Ames’in buna bir şey söyleyeceğini sanmıyorum.”

Bencillik ettiğini söyleyip olay çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Çünkü hiç de bencil değildi. Reenzie’lere gitmek yerine evde kalmayı tercih edeceğimi ona *söylemedim*. Erick ve ben dışarıdayken evde kalmak isteyeceğini düşünmek aptallık olurdu. Zaten fotoğraf albümü de her şeyi açıkça ortaya koyuyordu. Bize ait bir şey olmadan çok önce Cadılar Bayramı babamla en sevdikleri bayramdı. Yerinde olsam ben de bu gün artık hiç yokmuş gibi davranmak isterdim herhalde.

Sadece bir dilekte bulunduğum ve bunun gerçek olmasını beklediğim için üzgündüm.

İlk fırsatta tekrar odama çıkıp giyindim. Günlüğümü alıp çantama attım ve J.J.’i aradım.

“Hey,” dedim. “Beni büyükanneme götürme ihtimalin var mı?”

“Nasıl istersen,” dedi.

O kadar hızlı gelmişti ki kapının zili çaldığında hâlâ makyajımı yapmakla meşguldüm. Ben aşağı inene kadar, annem önüne çoktan bir topkek koymuştu ve birlikte gazetenin üzerine eğilmişlerdi. J.J. bulmacayı çözerken anneme yardım ediyordu.

“Arkadaşımı senden geri alıyorum, anne,” dedim, “Erick’in-kiyle vakit geçirebilirsin.”

“Seni her yere arabayla götürmesini istersen uzun bir süre arkadaş kalamazsınız,” dedi annem. “Amanda, oğluna

ders aldırıldığı harika bir direksiyon hocasından bahsetti. Onu denemeni istiyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Düşüneceğim.”

J.J., “Onu arabayla bir yerlere götürmek benim için sorun değil, Bayan Falls,” dedi.

“Gördün mü, bak?” dedim. “Sorun değilmiş.”

J.J., “Ona söylemedin mi?” diye sorduğunda arabadaydık.

“Bilmesi gerekir,” dedim.

J.J. başıyla onayladı ve konuyu kapadı. Müziğin sesini açtı. Sonra tekrar kıstı. “Herhalde bunu düşünmek istemiyordur. Ama söylersen, anlar. Bu konuyu dile getirip durmaktan da vazgeçer.”

“Ya da beni psikoloğa götürür,” dedim, “Ama boşuna uğraşmış olur çünkü bu, aslında çok karanlık bir sır falan değil. Babam araba kazasında öldü. Tek başıma araba kullanmak istemiyorum. Konu kapanmıştır.”

J.J., “Haklısın,” diyerek bana hak verdi. “Ancak psikolog bu konuyu irdelemenı sağlar ve...”

“Babamın araba kazasında *ölmüş* olduğu gerçeğini mi değiştirir?” diye sordum.

J.J. kıpkırmızı oldu. Özellikle huysuzluk ettiğim için kendimi kötü hissettim ama bu konuyu gerçekten tartışmak istemiyordum.

J.J. kaskatı kesildi. “Hayır,” dedi. “Haklısın.”

“Sanırım bana şoförlük etmekten sıkılmaya başladın,” diye sataştım.

“Madam, şoförünüz olmak benim için büyük bir şeref ve ayrıcalıktır,” dedi. “Aynı bölgede üniversiteye gitme şansına nail olursak, o zaman bile memnuniyetle şoförünüz olurum.”

“Bunu kesinlikle yazılı olarak istiyorum,” dedim. “Peki, ya üniversiteden sonra?”

“Şüphesiz.”

Büyükannemin geçen sene kalp krizi geçirdikten sonra yerleştiği huzurevi olan Century Acres’in park yerine girdik. Arabadan inip J.J.’e el salladıktan sonra koşa koşa içeri girdim. Kocaman, geniş bir binaydı. Eddy hep lobide o günün eğlencesini dinliyor, yemekhanede yemek yiyor, etkinlik salonunda bingo oynuyor ya da odasında oluyordu. O gün lobideydi ama hiç de mutlu değildi. Bembeyaz saçlarıyla ufacık kalmış, sandalyesi kahverengiye çalan bedenini yutmuş gibi görünüyordu ve sandalyenin kolçaklarına ellerini pençe gibi geçirmişti.

Eddy, kendisi gibi ufacık tefecik ama tam tersi görünümdeki kadına kızgın bakışlar atıyordu. Kadın yaşlı ve ufak tefekti. Saçları tutam tutam simsiyah olsa da teni Eddy’nin kahverengi tenine kıyasla bembeyazdı. Giyim tarzları birbirlerinin tam zıttıydı: Kadın siyah, yüksek belli pantolonunun üzerine önü düğmeli beyaz bir gömlek giymişti, Eddy’nin üzerindeyse siyah bir tişört ve beyaz eşofman altı vardı.

Diğer kadın gözlük de takıyordu. Ama sadece aksesuar olarak. Zincirli gözlüğü boynundan aşağı sarkıyordu. Gözlüğünü amacına uygun kullanmıyor gibiydi ama yaşlı değilim, yani nereden bileceğim.

Aslında yanına yaklaşırken bir şeyi *bildiğimi* fark ettim: Bu kadın büyükanneme bağıırıyordu.

“Orası benim yerim!” diye bağıırıyordu. “Akşam yemeğinden önce hep *burada* otururum!”

Kayıtlara geçmesi için saatin öğleden sonra iki olduğunu söylemem gerekiyordu. Daha yeni kahvaltı etmiştim. Onlar da iki saat sonraki akşam yemeğine hazırlanıyorlardı.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye yanıtladı büyükanнем. “Binadaki en rahat sandalye bu ve her gün buraya kuruluyorsun. Bu defa kurulamayacaksın. Öğle yemeğinden sonra buraya ben geldim ve kalkmıyorum. Üstelik tuvalete gitmek için kalkacağımı da zannetme çünkü altına bez bağladım.”

Bu son kısmı aklımdan çıkarmak için gözlerimi kısıttıktan sonra olay mahalline ilerledim. Diğer kadının yanında kolunu tutan benim yaşlarımda biri olduğunu fark ettim. Kavgayı ayırmaya çalışanın akrabası mı yoksa gönüllü çalışan mı olduğunu merak ettim. “Merhaba, Eddy,” dedikten sonra yanıtını almak istediğimden emin olmadığım o soruyu sordum. “Neler oluyor?”

“Autumn! Cariña!⁸ Buraya gelip eğil de seni bir öpeyim.”

Eğilip yanağıma bol tükürüklü bir öpücük kondurmasına müsaade ettim.

“Ayağa kalkardım,” dedi, “ama sonra bu akbaba yerime konar.”

Akbaba, “Orası benim yerim!” diye haykırdı. “Sen çaldın!”

Eddy de, “Tapusu mu var?” diye karşılık verdi.

Akbabanın kolunu tutan çocuk, “Affedersiniz,” dedi. Beyzbol şapkasını yüzüne kadar indirmişti ama yine de Eddy’ye gayet hoş ve tatlı bir tebessüm sunduğunu görebiliyordum. “Bayan Falciano?”

8 (İsp.) Canım. (ç. n.)

“Si.⁹ Ama sırf adımı biliyorsun diye puan kazanacağını zannediyorsan yanıliyorsun,” dedi Eddy.

Neden bilemiyorum ama Eddy’nin adını biliyor olmasından açıkça etkilenmiştim. Bense buradaki hiç kimsenin adını bilmiyordum.

Çocuk tebessüm etmeyi sürdürdü. Aslında sesi daha da nazik çıkmaya başlamıştı. “Büyükanne min hep burada oturduğunu bildiğinizi söylediniz. Buraya da bu koltuğu ondan almak için özellikle oturdunuz, değil mi?”

“Si...” dedi Eddy şüpheyle.

“Bu durumda yerini ondan *çalmış* oluyorsunuz, değil mi?” diye sordu. “Hepimiz çalmanın yanlış bir şey olduğunu biliyoruz ve bu yüzden...”

“Hey, hey, hey!” diye araya girdim. “Büyükanne de buranın tapusu mu var?”

Çocuk orada olduğunu yeni fark etmiş gibi baktı bana. Yüzü tanıdık geliyordu ama nereden tanıdığımı bilmek istemedim. Oturduğu yerden kalkması için Eddy’yi manipüle ediyor olması sinirime dokunmuştu.

Bu sefer aynı şeyi bana da yapmaya kalktı. Yine aynı, oldukça nazik gülümsemeyle ve ses tonuyla, hır çıkaran bir çocukmuşum gibi konuştu benimle. “Hayır, elbette tapusu ona ait değil.”

“Kes şunu,” dedim. “Benimle bu şekilde konuşma. Doğru düzgün davran. Burası büyükanne nin yeri değil, haliyle koltuk da ona ait değil.”

Karşısında çocuk varmış gibi konuşmayı bıraktı. Bu kez konuşurken canı sıkkın çıkmıştı. “Onun koltuğu olmadığını

9 (İsp.) Evet. (ç. n.)

biliyorum ama burada oturmasına izin vermek bu kadar büyük bir mesele mi? Büyükanneniz saatlerdir burada oturuyormuş.”

“Çünkü büyükannen de *hep* burada oturuyormuş!” diye cevabı yapıştırdım.

Zihnimin derinliklerindeki ses bana çenemi kapatmam için bağıırıyordu çünkü bir şeyin farkına varmıştı. Fakat ona kulak asmadım. Öfkeden köpürmüştüm. “Büyükanneimin bana kaç kez buradaki tek rahat sandalyede hiç oturamadığından dert yandığını biliyor musun?”

“Peki, sen *benim* büyükanneimin bana burada dinlenmeye çalışırken karşısına geçip ona öfkeyle bakan kadından kaç kez yakındığını biliyor musun?”

İki yaşlı kadın tenis maçı izler gibi bizi izliyordu ama artık onlara aldırış bile etmiyordum. Bu adama haddini bildirecektim.

“Senin büyükannen bir koltuk sevdalısı,” dedim.

“Seninki de zorbanın teki!”

“Zorba sensin! Buraya gelmeseydim, büyükanneimi yerinden kalkmaya zorlayacaktın fakat onun da en az senin büyükannen kadar burada oturma hakkı var!”

Çocuğun büyükannesi bir an hayretle, ağzı açılmış bir şekilde öylece kalakaldıktan sonra kendini torununun önüne siper etti. Başı ancak göğsüne kadar geldiğinden bu gayet komikti. “Torunumla böyle konuşamazsın!” diye çıkıştı. “O bir süperstar.”

Eddy yüksek sesle homurdandı. “Sence *benim* torunum bir süperstar değil mi? Onların hepsi bizim için süperstar!”

Ama kafamdaki o sesin bana ne söylemeye çalıştığını fark ettiğim için ağızım bir karış açık kalmıştı. Bu çocuğun bana tanıdık gelmesinin çok iyi bir sebebi vardı. Yüzüne aşına

olmasaydım asıl o zaman şaşırtıcı olurdu. Ne de olsa üç yıldır bu yüze hülyalı gözlerle bakıyordum.

Konuşmak için ağzımı açacak oldum ama hiçbir şey diyemedim.

Century Acres'taki bir sandalye için kiminle kavga ediyordum dersiniz... Kyler Leeds'le.

4

Kyler Leeds'in büyükannesi, "Hayır," diyerek Eddy'ye çıkıştı. "Benim torunum *gerçek* bir süperstar. Radyolara çıkıyor. Televizyonlara çıkıyor. Gazetelere çıkıyor. Film çekiyor."

Kyler ellerini nazikçe büyükannesinin omuzlarına koyarken utanmış gibi gülümsedi. "Film çekmedim, büyükanniş."

Telefonumu çıkarıp Twitter'a, @KylerLeedsbuyukannesi-nebuyukannisdiyor! #coooooktatli yazmamdan korkuyormuş gibi cümlesinin son kısmını söylerken bana kızarak baktı.

Bu arada aklımdan geçeni yapmak üzereydim. Benden nefret etmemesi için durumu nasıl kurtaracağımı çözdükten sonra bana deliler gibi âşık olmak onun kaderinde yazılı olduğu için ileride bunun sorun haline gelmesini istemiyordum.

"Torununun film *çevirip* çevirmemesi beni ilgilendirmiyor," diye çıkıştı Eddy. "Torunumu da ilgilendirmiyor. Değil mi, Autumn?"

"Şey..." Suratıma normal bir ifade takınmaya çalışırken bir an bocaladım.

“Her iddiasına varım, torununun adını daha önce duymamışsındır,” diye devam etti Eddy. “Soyadı Rubenstein olan bir süperstar tanımıyorum.”

Kadın, “Çünkü onun soyadı farklı,” diye karşılık verdi. “Onun adı Kyler Leeds.” Sonra da bana döndü. “Eminim adını duymuşsundur, değil mi?”

Ben daha bir şey diyemeden Eddy kahkahayı bastı. Zafer sarhoşluğuyla kolçakları pençe gibi kavramayı bırakıp koltuğun minderine rahat rahat yaslandı. “Kyler Leeds mi? Ah, tabii ki ondan bahsedildiğini duymuştum. Torunum bir televizyon şovundan onunla bir gece geçirme ödülü kazandı ve ne yapıtı biliyor musunuz? Böyle yeteneksiz bir *panzon*¹⁰’la takılmak yerine arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi tercih etti.”

Ah, kahretsin! Eddy’ye bundan bahsettiğimi unutmuştum. *Böyle* anlatmadığımdan emindim ama yine de...

Eddy oturduğu yerde kıs kıs gülüyordu. Yüzümün kızardığını hissettim. Gözlerimi kapadım ve sindim. Tekrar açtığımda, Kyler’in yüzünde garip bir ifade vardı.

“O sen miydin?” diye sordu.

“Ah, evet,” diye itiraf ettim. Ağırılığımı huzursuzca bir ayağımdan diğerine verirken, geriatriinin tekerlekli sandalyelerinden birini kapıp buradan kaçıp gidebilir miyim diye düşünüyordum.

Sonra Kyler gülümsedi. “Seninle tanışmak gerçekten harika.”

“Öyle mi?”

10 (İsp.) Şişko. (ç. n.)

“Evet,” deyip güldü. “Arkadaşların bana senden çok bahsettiler. Onlar için yaptığın şey beni gerçekten çok etkilemişti. Çok müthişti.”

Yeni planlanmış tweet: @KylerLeedsBenimmuthisolduğumudusunuyor!!!! #tanrimcennettemiyim

“Sağ ol,” dedim.

Yüzündeki gülümseme silindi. “Elbette bu yeteneksiz bir *panzon* olduğumu düşündüğünü öğrenmeden önceki görüşümdü.”

Yüzüm yine kızarmaya başlamıştı. “Böyle bir şey söylemedim, yemin ederim!” Büyükanne mi utandırmamak için bunu kısık sesle söylemişim. “Eddy olayları biraz karıştırdı. Bazen böyle yapıyor,” diye ekledim ardından.

Kyler bir kahkaha attı. “Sorun değil. Anlıyorum.” Büyükannesine bakıyordu. Ne demek istediğimi hakikaten *anladığımı* fark edince gülümsedim. Bir anlığına Kyler Leeds değildi; benimkine çok benzer bir durumla baş etmeye çalışan gerçekten çok şeker bir çocuktü.

Sonra içim yine ürperdi. “Peki, burada ne arıyorsun?” diye sorarken bunu normal bir tonda söylemeye çalıştığım halde sesim kendi kulaklarıma bile titriyormuş gibi geliyordu.

Büyükannesi uzanıp elini tutarak, “Büyükanneşini ziyaret etmeye geldi. Ya ne sandın?” dedi. “O iyi bir çocuk.”

“Teşekkürler, büyükanneş.” Eğilip büyükannesinin başına bir öpücük kondurdu. “Turlar ve diğer işler arasında fırsat buldukça burada bir yer kiraliyorum. Yanında olmak istiyorum.”

“Ah, evet,” dedim. “Ben de öyle. Yani Eddy için demek istedim.”

Eddy biraz yüksek sesle homurdandı. “Peki, ya bu koltuk konusunda ne yapacaksın?” dedi. “Demek hemen dost oldunuz. Bir dakika önce bu çocuk yerimi kapmaya çalışıyordu!”

“Bak ne söyleyeceğim,” dedi Kyler. “Büyükanmış, seni dışarı çıkarayım. Sinemaya gideriz birlikte ve bundan çok daha rahat koltukları olan bir yerde akşam yemeği yeriz. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

“Harika. Bana bir dakika müsaade et. Sen yürümeye başla, ben yetişirim.”

Büyükannesi dediğini başıyla onayladıktan sonra ağır aksak adımlarla kapıya yöneldi. Gidiş hızına bakılınca kendisine yetişmesi için torununa bir saat bile verebileceği anlaşıyordu. Kyler, “Autumn,” dedi.

Kyler Leeds adımı söylemişti. Bizzat, tam karşımda duruyordu. Benimle konuşuyordu.

Bu da herhalde ona yanıt vermem gerektiği anlamına geliyordu.

“Evet?”

Beni yanına çağırdı ve beni de mi akşam yemeğine davet edecek diye düşündüm. Belki kısa bir Paris seyahatine davet edecekti. Ya da öyle bir şey.

Söyleyeceklerini kimsenin duymadığından emin olmak istiyormuş gibi etrafına bakındı. Az önce büyükannesi adını haykırdığı için bu oldukça komikti. Fısıldar gibi konuştuğu için nefesinin yanağımla okşadığını hissediyordum.

“Bana büyük bir iyilik yapıp bu durumdan hiç kimseye bahsetmemeni rica edeceğim. Buradaki herkes, bu konuda çok büyük anlayış gösterdi. Büyükannemi her ziyarete geldiğimde magazinle, basınla uğraşmak istemiyorum, anlarsın ya.”

“Tabii ki, anlıyorum. Tek kelime etmem.”

Tweet atmanın söylemekle aynı şey olup olmadığını merak ettim. Herhalde aynı şeydi.

“Sağ ol. Görüşürüz.” Bana bakıp sırtıttı. “Büyükanneşin koltuk konusunda daha normal davranması için çabalayacağım.”

Gülümsedim. “Ben de Eddy’yle konuşacağım.”

Büyükannesine yetişebilmek için beş adım koştı. Eddy’ye baktım, çoktan koltuktan kalkmaya başlamıştı bile.

“Güzel, sonunda gitti,” diye pöfledi. “Tuvalet konusunda yalan söyledim, yarış atı gibi işeyesim var.”

Jenna’yla yarım saat boyunca kimseye söylemeyeceğine yemin et tadında deli gibi mesajlaştıktan sonra Eddy’yle odasındaki sandalyelerde oturuyorduk. Eddy’nin öne eğilmiş, günlüğümün pürüzsüz yüzeyinde parmaklarını endişeyle gezdirmesini izliyordum.

Usulca, “Neden gitti?” diye sorarken kelimeler boğazıma düğümleniyordu.

Eddy omuzlarını silkti. “Taino insanların işleri... gizemlidir.”

Parmaklarıma bakıp ojelerimin kenarlarını tırnağımla soymaya koyuldum. Dünkü futbol maçının şerefine turkuvaz oje sürmüştüm. “Günlükle çok hoş olmayan bazı şeyler de yaptım,” diye itirafta bulundum. “Sence... Sence bana çok kızdığı için gitmiş olabilir mi?”

Eddy, “Ah, *querida*¹¹,” deyip buruk bir şekilde gülümsedi. Günlüğü bırakıp ellerimi avuçlarının içine aldı. “Baban, seni çok seviyor. Ufak bir hata... büyük bir hata... bunlar onu uzaklaştırılmaz. Ona ihtiyacın var ve o da günlüğünde.”

“Ama değil. Kendin de gördün. Sembol gitmiş. Ayrıca, günlüğüme bir şeyler yazdığımda hiçbir şey olmadı.” Son kısmı söylerken sesim bir fısıltıya dönüşüp yitip gitmişti. “Beni bırakıp gitti.”

“Sana bir görev bırakıp da gitti,” diye durumu aydınlığa kavuşturdu. “Öyle, değil mi?”

“Huzur ve mutluluk. Dünyanın bana ait küçük köşesinde. Evet,” dedim robot gibi.

“O zaman yardıma ihtiyacın olduğunda, orada olacak. Belki biraz daha dikkatli bakman gerekiyordu.”

Daha dikkatli bakmak için mikroskopa ihtiyacım vardı. Sembol gitmişti. Bu apaçık ortadaydı. Eddy’nin sembolü geri getirmek için bana yardım etmeyeceği de... Yemekhanede yiyecekleri akşam yemeği için üzerindekiyle uyumlu, kapüşonlu bir eşofman üstü ararken onu bekledim, bu defaki CrossFit ürünüydü ve büyükannemin kıyafet dolabına nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ardından J.J.’i arayıp, “Şoför haklarını suiistimal etmeye çalışmıyorum,” dedim, “ama civarlardaysan ve müsaitsen...”

“Nasıl istersen,” dedi. “Beş dakikaya oradayım.”

Dört dakika sonra gelmişti bile. Beş dakika sonraysa yolcu koltuğunu geriye yatırmış, arkama yaslanmış, ayakkabımı çıkarmış ve ayaklarımı torpidonun üstüne dayamıştım.

11 (İsp.) Tatlım. (ç. n.)

J.J., “Her gün farklı bir yere gitmeyeceksek arabaya ve ehliyete boşa para vermiş oluruz diye düşünüyorum,” dedi. “Torpido gözüne bak, hazırladığım listeyi göreceksin.”

Bunun için ayaklarımı uzattığım yerden indirmem gerekiyordu ama yine de dediğini yaptım. “Monkey Jungle mı?” diye sordum. “Bir tane mi?” diyen J.J. başıyla onayladı. “Aynı zamanda Butterfly World var. Alışveriş merkezi, plaj ve sinema gibi şeyler de ekledim. Sadece yakınlardakileri değil dört saatlik uzaklıkta olanları da dahil ettim.”

Tek sayfalık not defteri yaprağını çevirdim. “Bunun için oldukça kısa bir liste.”

“Hâlâ hazırlanma aşamasında bu liste.”

“Disney World mü?” Sayfanın arkasında en alt satırda onu da görmüştüm. “Haydi, hemen oraya gidelim!”

“Bu akşam aile yemeğimiz var, olmasa giderdik. Başka birini seç.”

Amalita beni aramıştı, Jack de J.J.’i. Gitmeden önce onları da alacaktık. Taylor *Gönül Yolu* müzikali için prova yapıyordu, Reenzie’yle Sean da ev ödevi yapıyorlardı, aslında geri kalanlarımızın da aynı şeyi yapması gerekirdi ama bu şey çok daha eğlenceliydi. Kyler Leeds meselesinden Amalita’ya bahsedememek işkence gibiydi ama o Jenna gibi değildi. Benim gibi o da büyük bir Kyler Leeds hayranıydı ve bana bu konudan kimseye bahsetmeyeceğine dair söz verse bile Kyler’ı görebilmek için Century Acres’ın kapısında yatarı. Ufak tefek bir yaşlı kadın kılığına büründüğünü ve J.J.’e, tekerlekli sandalyesini ittirdiğini hayal ettim. Bu şekilde kimse onu fark etmezdi. Bu gerçekten görmek isteyeceğim bir manzaraydı ama Kyler beni öldürürdü, bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

J.J.'in hazırladığı listeden gidilecek yeri Ames'in seçmesine müsaade ettik. Butterfly World'ü seçtiği için yarım saatlik araba yolculuğundan sonra etrafı kelebeklerin kaçmaması için kocaman ağlarla çevrili, devasa bahçeleri olan gerçekten çok güzel bir yere vardık. Kelebekler serbestçe uçuşuyor hatta üzerinize bile konuyorlardı. Bu Jack'i gerçekten sinir etti. Kollarındaki, göğsündeki ve sırtındaki kelebekleri ezmemeye özen göstererek def etmeye çalışırken ettiği dansların ve yüzünün aldığı şekillerin yirmi kadar fotoğrafını Instagram'a yükledim. Sonra da Lorikeet Encounter'a geçtik. Orada küçük kaplarda nektarlar alabiliyordunuz ve vücutları yeşil, başları mavi muhabbetkuşu boyutundaki bu lorikeet papağanları başlarını eğip nektarı içiyorlardı. Ames'in, başına tünemiş üç tanesiyle fotoğrafını çekmiştim, J.J. de omuzlarımdaki papağanla benim fotoğrafımı çekmişti. Jack kelebeklerden sonra travma geçirdiğinden içeri girmeyi reddetmişti ama J.J., bir sorun yaşamayacağı, nektar almazsa kuşların onu fark etmeyeceği konusunda Jack'i ikna etmişti. Ayrıca başımızdaki papağanlarla toplu halde fotoğrafımızı çekmesi için ona ihtiyacımız vardı. Çok uzun sürmesine rağmen en sonunda içeri girmeye karar vermişti ve... Elimizdeki nektar dolu kapları başından aşağı boca etmiştik. Kuşlar, aslanın geride bıraktığı leşe saldıran akbabalar gibi üzerine üşüşmüştü.

Aslında onu ısırıldıkları falan yoktu. Gayet uysallardı. İşte o yüzden de bu durum çok komikti. Aslına bakarsanız Jack, bir grup kanatlı kedicik üzerine atıldığı için çılgık atıyor ve haykırıyordu.

Bu olaydan sonra oradan kovulduk ama buna değmişti. Bir sürü fotoğrafım olmuştu. En iyilerini hemen Snapchat'ten Sean, Taylor ve Reenzie'yle paylaştım.

Jack'in intikamı J.J.'in ona verdiği havluya oturmamak oldu. Kuş pisliğine bulanmış tişörtüyle öylece arabanın koltuğuna kuruldu. J.J. araba yıkama faturasını ona ödeteceğine yeminler etti.

Eve döndüğümde, gerçekten çalışmam gerekiyordu. Sefiller romanının İngilizcesini okumaya başlamıştık fakat o ana dek kitabın sadece kapağını açmayı başarmıştım. Hepimizin sevdiği Hugh Jackman'ın oynadığı müzikal (kitap okumam gibi şarkı söyleyen Russell Crowe'lu kısmı hariç) versiyonunu internetten indirip izlemiştim fakat Reenzie bana kitabını okumanın yerini tutmayacağını söylemişti. Aslında önce anneme Butterfly World'den bahsetmem gerekiyordu çünkü omzumda kuşlarla çekilmiş fotoğrafımı ona mesaj atmıştım. Bu çok hoşuna gitmişti ve oraya bir kez daha ailece gitmek istiyordum ama Butterfly World'de tecrübe edilebilecek en güzel deneyimi yaşadığımdan emindim. Ayrıca, arkadaşlarımla oraya bir daha adımızı atamazdık. Yine de her şey o kadar eğlenceliydi ki Erick'i gördüğümde neredeyse kaybolmuş zemi'yi unutup az kalsın ağzımdan, *Seni günlüğümü çalmakla suçladığım için özür dilerim*, şeklinde bir cümle geçiriyordum.

Böyle bir şey gerçekten büyük saçmalık olurdu; ne de olsa onu sadece kafamın içinde suçlamıştım. Ayrıca, bu ona bir günlüğüm *olduğunu* ifşa etmek olurdu. İşte o zaman kesinlikle günlüğü *çalmaya* kalkıştırdı.

Yine de günlüğüm ve Eddy'nin biraz daha dikkatli bakmam gerektiğini söylediği aklıma gelmişti. Bu yüzden tatlı faslından

sonra masadan kalkmak için izin isteyip odama çıktım. İlk işim telefonumu kontrol etmek oldu. Hem Sean hem Reenzie bana Jack ve papağan fotoğrafları hakkında mesaj atmıştı.

REENZIE: Gelecek hafta Cadılar Bayramı partimde kesin bu papağanlardan olacak.

SEAN: Konuşamam. Şu anda Jack'in okuldaki dolabını papağanlarla dolduruyorum.

Mesajların her ikisi de komikti ve birbirlerine benziyordu. Karşılıklı oturup birbirlerinin gözlerinin içine bakarak bu mesajları yazmış ve göndermek için, birleşen ellerini istemeye istemeye ayırmış olabileceklerine dair şeytani bir şüphe büyüdü içimde. Ama bu paranoyadan başka bir şey değildi.

Kendimi yatağıma atıp günlüğümü çantamdan çıkardım. Kapağı tıpkı bu sabah olduğu gibi bomboştu. Nasıl daha dikkatli bakacaktım? Günlüğü burnumun dibine dayadım. Telefonumdaki el feneri uygulamasını açıp üzerine tuttum. Hiçbir şey yoktu. Sonra da Google'da "kitaplardaki gizli yerler"i arattım. Google beni kitaplarda, bozuk paralarda, kol ve duvar saatlerinde gizli bölmeler yapmakla ilgili bir internet sitesine yönlendirdi. Acilen ihtiyacım olan şeye... Google, kullanıcılarının dikkatini harika şekilde dağıtabilecek dipsiz bir kuyuydu, bu yüzden telefonumu bırakıp tekrar günlüğüme döndüm. Defteri kulağıma yaklaştırdım. Bir filmdeki kasa şifresi çözücüyümüşüm ve defter de bana sırlarını ifşa edecekmiş gibi sayfalarını çevirmeye başladım ancak tek başarabildiğim kulağıma doğru canımı sıkan bir hava akımı yaratmak oldu.

Artık pes etmek üzereydim. Diğer yanıma dönüp dalgın bir şekilde defterin ön kapağının cildini soymaya başladım. Yavaş yavaş, sanki omurgalarını tek tek dikleştiriyordum. Defterin sert bir kapağı vardı. Onu daha önce de böyle kıvrıp bük müştüm; telefonla konuşurken günlüğüm elimde olduğunda sık sık yaptığım bir şeydi. Bir yerlere dalgın dalgın bir şeyler karalamak gibi...

Ancak bu kez kapağın geriye bükülmediğini fark ettim. Bükülmeyecek sert bir kapak gibi kapanmıştı, tamamen dümdüzdü.

Birden doğrulup oturdum ve defterin kapağını öne arkaya bükmeye başladım.

Bükülmüyordu.

Bu çok garipti.

Özellikle öne arkaya büküp, yavaşça yuvarlamaya çalıştım ama olmuyordu. Ön kapak kaskatıydı. Kapağı parmaklarımın arasında ovuşturduğumda, *içinde* sanki bir şey var gibiydi, deri ile defterin kapağını oluşturan o bükülebilir maddenin arasında sert ve dikdörtgen bir şey var gibiydi.

İşte bu tam bir sürpriz olmuştu.

Kapağa daha dikkatli baktım ama herhangi bir kesik görünmüyordu. Biri kapağı kesip içine bir şeyler koymuş olamazdı. Ama orada bir şey vardı.

Bu elbette imkânsızdı.

Bir günlüğün insanın dileklerini yerine getirmesi gibi imkânsızdı. Tabii kabartma bir *zemi*'nin bir defterin üzerinden kaybolması da...

O kapağın altında ne olduğuna bakmalıyım. Hemen aşağı indim. Annem ve Erick odalarındaydılar, bu yüzden annemin

ıvır zıvırları doldurduğu çekmecenin altını üstüne getirip bir maket bıçağı aldığımı Schmidt'ten başka gören olmadı. Koşa koşa odama dönerken ayağım kayar ve yere düşersem kendimi bıçaklayabileceğimi düşünüyordum ama şükürler olsun, böyle bir şey olmadı. Bıçağın ucunu ön kapağın etrafında nazikçe gezdirirken başparmağımı da kesmedim. Bıçak keskindi ve defterin deri cildini rahatlıkla kesti. Kısa bir süre sonra ölü deri gibi sarkan kocaman bir kanatla kalakalmıştım.

Ah... Bu çok iğrenç bir düşünceydi. Jack'le fazla vakit geçirmeye başladığımdan bu şekilde düşünüyor olmalıydım.

Daha fazla kafa yormadım. Dikkatimi başka bir şey çekmişti. Kestiğim o kapağın altında cilt ile kapağa şeklini veren o yumuşak, eskimiş mukavvanın arasında, plastik, kibrit kalınlığında bir şey vardı. Ucunu başparmağım ve işaretparmağım ile kaldırıp onu çıkardım. Kitabın kapağından biraz daha küçük olsa da dümdüz tuttuğum elimi parmaklarımın ucuna kadar içine sokabileceğim kadar büyüktü. Mavi renkteydi, ortasında da yeşil bir leke vardı. Ters çevirdiğimde bir anda nefesim kesildi.

Üç noktalı *zemi* orada basılı duruyordu.

Hemen Jenna'yı aradım.

"Şayet Kyler Leeds'le kaçıp gideceğini söylemek için beni arıyorsan," dedi, "resmi makamlara başvurup şikâyetçi olacağım."

"Başka bir *zemi* buldum," dedim, "Ayrıca şikâyetçi falan olamazsın çünkü Kyler Leeds alnımda yazılı."

Ona bulduğum şeyden bahsedip fotoğrafını attım.

"Bu bir haritayı andırıyor," dedi Jenna. "Okyanusla çevirili Avustralya gibi."

“Babam Avustralya’ya gitmemi mi istiyor? Buna kesinlikle varım! Kucağıma bir koala almak en büyük hayallerimden!”

“Babanın seni Avustralya’ya göndereceğini hiç sanmıyorum,” dedi Jenna. “Hem ayrıca, öyleymiş gibi de görünmüyor.”

“Ah! Belki egzotik bir adadır,” dedim. “Belki babam Maui’ye gitmemi istiyordur. Ya da Jamaika’ya. Veyahut Bermuda’ya.”

“Belki bilgisayara taratıp nereyle eşleştğine bakabilirsin,” diye fikir verdi. Bu iyi bir teoriye benziyordu fakat pratikte benim için gerçekten çok zordu. Taratabilirdim ama bilgisayarın bu taramayı algılamasını ve nereye benzediğini tespit etmesini nasıl sağlayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Neyse ki böyle şeylerle uğraşmaktan çok hoşlanan birini tanıyordum.

Jenna’yla konuşmamızı bitirdikten sonra, “Erick!” deyip odasına yöneldim ve kendimi yatağına attım. “N’aber?”

Bilgisayarının başındaydı. Bu işime gelirdi. Aaron’la kendi videolarını çekmişlerdi, onu düzenliyordu.

Gözünü bilgisayarının ekranından ayırmadan, “Aaron senden hoşlanıyor,” dedi.

“İyy!”

“Aynen. Ona salak olduğunu söyledim.”

“Sağ ol,” dedim. “Yani sanırım.”

“Ama yine de senden hoşlandığını söyledi. Ben de ona Amalita ve Taylor bizde kalmaya geldiğinde “Heads Up!” oynadığınız zaman çektiğim videoyu izlettim.”

“Ne? Bizi *videoya mı aldın?*”

“Odanda değildiniz. Salon halka açık bir alan. Ayrıca sana bir iyilik yaptım. Videoyu seyrettikten sonra Aaron gerçekten salak olduğun konusunda benimle hemfikir oldu. Artık Amalita’dan hoşlanıyor.”

Derin bir nefes aldım. “Tamam. Seni öldüreceğim ama önce yardımına ihtiyacım var.”

“Sonra beni öldürecekse neden sana yardım edeyim ki?”

“Asıl bana yardım etmezsen, seni öldürürüm.”

“Anlaşmadık. Her şekilde sonu benim için kötü bitecek.”

Dişlerimi sıktım. “Bana yardım edersen seni öldürmem.”

“Tamam, varım,” dedi ve dönüp bana baktı. “Ne yapıyoruz?”

Plastik parçayı elimden geldiğince normal bir şekilde, benim için bir önemi yokmuş gibi ona uzattım. “Haritayı andıran bir şey buldum ve nerenin haritası olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Bay Acayip Mutlu Surat mı?” *Zemi*’ye bakıyordu.

“Arkasını çevir,” dedim.

“Hah,” dediğinde ilgisini çekmeyi başardığımı anlamıştım. Bunu bilgisayarına tarattı ve taramanın bitmesini beklerken klavyesine vurup durduğu sırada odasına bakındım. Erick’e daha iyi davranmam gerekiyordu; gün gelecek bana destek olacaktı. Odasının her yerinde kameralar vardı: Eski modellerden yenilerine kadar... Devamlı çektiği ve üzerinde düzenleme yaptığı kısa filmler için bir sürü dekor ve kostüm de vardı. Duvardaki posterleri, filmleri için tasarlamıştı ve sinema salonunda göreceğiniz türden gerçek posterlerin havası verilmişti. Duvarlarından bir tanesi silinebilen beyaz yazıtahtasıyla kaplıydı böylece projelerini oraya yazıp notlar alabiliyordu.

Elbette, Kyler Leeds’le birlikte olacağıma göre Erick’in bana destek olup olmayacağı hakkında endişelenmeme gerek yoktu. Onu sefil edebilirdim; sanırım Oscar konuşmasında yine de bana teşekkür etmesi gerekecekti.

“Buldum,” dedi. Plastiği tarayıcının yüzeyinden kaldırdı. “Önemli bir şey değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Gerçekte olan hiçbir şeyle eşleşmiyor. Ayrıca bu silinebilen bir malzemedен yapılmışa benziyor.” Üzerine parmağıyla hafifçe vurdu. “Sanırım oyun gibi bir şey. Bir şeyler yazıp sonra silebiliyor ve tekrar yazabiliyorsun. Ne aptal oyun ama.”

Sandalyesiyle odanın diğer ucuna kayıp, beyaz yazıtahtasıyla kaplı duvardaki raftan silinebilen tahta kalemlelerinden birini aldı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Üzerine bir şeyler yazacağım,” dedi. “ERICK KRALLIĞI yazıp kapıma asacağım.”

Kalemle plastiği elinden kaptığım gibi aldım. “Hayır, öyle bir şey yapmayacaksın. O benim!”

“Ama bir şeye benzemiyor ki!” dedi Erick. “Onunla ne yapacaksın ki?”

“Bir şeyler,” dedim ve bu konuda son sözü söylemişim gibi geldi ve odasından fırladığım gibi kendi odama gidip kapıyı arkamdan kilitledim. Jenna’yı arayıp ona Erick’in söylediklerini anlattım.

“Haklı mı?” diye sordu Jenna. “Üzerine bir şeyler yazılıp silinebilen türden bir şey mi?”

Erick’in kalemi hâlâ elimdeydi. Haritanın üzerine bir şey çizip parmağımla sildim.

“Evet, ama ne olduğu hakkında hâlâ bir fikrim yok. Babamın bunun neden bende kalmasını istediği konusunda da.”

Jenna da ne olduğunu çözemedi ve sonra başka şeylerden konuşmaya başladık. Reenzie gibi o da tamamen üniversite

sınavına odaklandığından bugünlerde stres topuna dönmüştü. Jenna, Oregon Üniversitesi'nden koşu bursu almak istiyordu. Anlaşılan, bu okul her gün yıldız bir koşucu yaratıyordu. Bunun yanı sıra bu sene üç tane ileri seviye kursuna katılacak olması da gelecek sene alacağı diğer üç tanesi de onu çok endişelendiriyordu. Bunlar yetmezmiş gibi bir de ayrıldıkları halde bir türlü yakasından düşmeyen eski erkek arkadaşıyla uğraşmak zorunda kalmıştı.

Erick'in silinebilir kalemi hâlâ elimdeydi. Jenna hayatında neler olup bittiğini anlatırken plastiğin üzerine bir şeyler karalıyordum. Küçük daireler çiziyor, sonra siliyordum. Kendime ait üç noktalı *zemi* versiyonları yapıyordum ancak nedense Homer Simpson'a benziyorlardı. Sonra haritanın üzerindeki yeşil yapay arazinin üzerine Jenna'nın adını kazıdım.

...ve çılgılığı bastım. Çünkü kendimi birdenbire Jenna'nın yatağına uzanmış halde, odasında bir aşağı bir yukarı yürüyen Jenna'yı da benimle konuşurken bulmuştum.

5

Sesimi duyan Jenna arkasını döndü ve ılığı bastı. Hem karşımda duruyordu hem de sesi kulağımdaydı. İkimiz de telefonlarımızı kulaklarımıza dayamıştık. Sonra telefonumu kapadım. Onun telefonu da elinden düştü.

Babası koridorun diğerk ucundaki odasından, “Jenna?” diye seslendi. “İyi misin?”

Jenna’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve pijama niyetine giydiğı penye şortun ve uzun atletin altındaki teninin benimki gibi kireç beyazı olduğunu görebiliyordum. Gözlerini benden bir an bile ayırmadı ama her an çığlık atabilecek gibiydi. “İyi-yim, baba. Sadece bir böcek gördüm de!”

“Gelip alayım mı?” Jenna’nın annesi aşağıdan seslendi. Jenna’nın evinde böcek öldüren kişinin annesi olması hoşuma gidiyordu.

“Hayır, iyiyim!” diye bağırdı Jenna. “Hallettim!”

Yatağın yanına koşup önümde diz çöktü. “Nasıl oldu da buradasın?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Adını haritanın üzerine yazdım...”

Birden buz kestim. Harita!

“Orada,” dedi Jenna.

Harita tam karşımda, yatağın üzerinde duruyordu. Elimde tutmuyordum ama benimle gelmişti. Bunun nasıl olabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama o an için imkânsız olabilecek şeylerin en önemsizi buydu. Jenna birlikte inceleyebilelim diye onu alıp yanıma gelerek yatağın üzerine oturdu.

“Nerede?” diye sordu.

Yeşil araziye gösteren kısma yazmıştım ama artık orada değildi. “Silinmiş,” dedim.

“Belki bir şeyin içine çekilmiştir,” dedi Jenna. “Seni buraya getirirken yani...”

Şu evrende Jenna gibisi yoktu. İnanılmaz zekiydi ve o kadar mantıklıydı ki insanın içi acıyordu. Ancak en yakın arkadaşı sihirli ve mümkün olmayan bir şekilde yatağında belirdiğinde, mantıklı bir neden aramaya yeltenmiyor, hemen mantıksız ama makul bir sonuca ulaşıyordu: Beni buraya harita getirmişti.

“Demek harita bunu yapabiliyor,” derken hayretler içindeydim. “Beni insanlara götürüyor.” Bunu bir süre düşündükten sonra bir an soluğum kesildi. “*Şu anda* gidip Kyler Leeds’i görebilirim!”

“Birdenbire Kyler Leeds’in odasında belirlemek istemezsin herhalde,” dedi Jenna. “Özellikle de kim olduğunu artık bildiğine göre o sapık takipçilerinden biri olduğunu düşünür.”

Başımı iki yana sallayıp bu yaftalamanın nasıl hissetti-receğini düşünmeye çalıştım.

“Evet, tamam, onun sapkın takipçisi *olduğunu* biliyorum,” dedi Jenna, “ama bunu bilmesini istemezsin yoksa polis çağırır.”

“Yine de denemeye değer,” dedim.

Jenna gözlerini devirdi. “O zaman onu bir daha göremezsin ve onunla birlikte olmak kaderin olmaktan çıkar.”

Tam on ikiden vurmuştu. “O zaman Kyler olmasın. Peki, gidip kimi göreyim?” Ünlülerden, şimdiye kadar tanıdığım en sinirli insan olan okul müdiremiz Bayan Dorio’ya kadar birçok insan geçiyordu aklımdan. Yanına uğrayıp cumartesi geceleri ne yaptığını görmek isterdim.

“Dur, dur,” dedi Jenna. “Bu konuda dikkatli olmalısın. Bu harika bir şey ama bu da günlük gibi. Güçlü ve başın büyük belaya girebilir.”

Başımla onayladım. Günlüğü kullanmaya ilk başladığımda, Jenna bana dileklerin korkunç sonuçlar doğurarak gerçekleştiği “Maymun Patisi” adlı kısa hikâyeden bahsetmişti. O zamanlar onu dinleseymdim, kendimi büyük bir dertten kurtarmış olurum. “Pekâlâ,” dedim. “Ne yapacağız? Bunu nasıl kullanacağız?” Jenna yataktan kalkıp odasında bir yukarı bir aşağı yürümeye başladı. Attığı her adımla sırtından aşağı sarkan atkuyruğu sağa sola sallanıyordu. Jenna hareket halindeyken hep daha iyi düşünürdü.

“Şey, adımı yazdın ve bana ulaştın...” Bir an donup kaldı ve soluğu kesildi. “Eve nasıl döneceksin? Florida’dan kilometrelerce uzaktasın. Burada olduğunu annene nasıl açıklayacaksın?”

“Harita beni geri götürür, değil mi?”

“Nasıl? Üstüne annenin adını mı yazacaksın? Peki, ya yatağına oturmuş televizyon seyrettiği sırada kendini onun yanında bulursan ne olacak?”

Yatağında yanında belirdeğim anda yüzünün alabileceği şekli düşününce kahkaha attım.

“Ciddiyim!” dedi Jenna. “Peki, ya Erick’in ismini yazsan ve...”

“Sakin,” deyip sözünü kestim. “Erick on iki yaşında yüren bir hormon. Gecenin yarısı odasında bir şeyler yaparken kendimi birden yanında bulmak istemiyorum.”

“İyy,” diyen Jenna bana hak verdi.

“Schmidt’in adını yazabilirim.”

“Erick ya da annenle aynı odada olabilir.”

“O zaman kendi adımı yazayım,” diye öneride bulundum. “Belki beni tekrar odama götürür?”

“Denesene.”

Kalemi hâlâ elimde tutuyordum. Biraz titriyordum ama yeşil kısmın üzerine *Autumn* yazdım. Gözlerimi kapayıp ortadan kaybolmayı bekledim.

“Hâlâ buradasın,” dedi Jenna sonunda.

“Öyle miyim?” diyerek gözlerimi açtım. Doğru söylüyordu.

“Bir şey fark ettim,” dedi. “Birçok Jenna ve birçok Autumn var. Nasıl oldu da Jenna adında başka bir kıza değil de *bana* ulaştın?”

Haklıydı. Saçımın bir tutamını ısırıp bunu düşünmeye çalıştım.

“Şey... *Zemi*’nin içinde babamın ruhunun bir kısmı varsa,” dedim, “bu öyle aptalca olmazdı. Muhtemelen oraya yazmasam bile kimden bahsettiğimi bilirdi.”

“Bu gayet akla yatkın.”

Öyle ciddi söylemişti ki bunu kıs kıs güldüm çünkü hiç de akla yatkın gelmiyordu. O da güldü ama yine de yastıkla-

rından birini bana fırlattı. “Kapa çeneni! Ne demek istediğimi biliyorsun. Tamam, harita aklından geçenleri biliyorsa, sence seni eve nasıl götürür?”

Gözlerimin içine baktı ve ne demeye çalıştığını anladım. Başımla hâlâ düşürdüğü yerde duran cep telefonunu işaret ettim. Kendi telefonumu cebime sokarken, “Al onu,” dedim. “Seni arayacağım.”

Kalemin kapağını açtım ve haritanın üzerine *Ev* yazdım. ...ve birden öksürmeye başladım çünkü yatağımın altındaydım ve buranın tozunu hiç almazdım.

Yuvarlanarak dışarı çıkıp Jenna’nın numarasını çevirdim ama hâlâ öksürüyordum.

Sesimi duyduğunda, “İyi misin?” diye haykırdı. “Yangın mı çıktı?”

“Yangın mı? Sence yangın olsa çığlık atıyor olmaz mıydım?”

“Öksürdüğün için öyle düşündüm. Neyse unut gitsin. Neredesin?”

“Odamdayım. Yatağımın altındaki tozlar yüzünden öksürüyorum. Bu arada hiç sevimli değiller.”

“Bu inanılmaz,” dedi Jenna ve sesinden, yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu anlayabiliyordum.

Sonra bunu sesinden anlamak zorunda olmadığımı hatırladım.

“Tekrar yanına gelebilir miyim?” diye sordum.

“EVET!” derken fısıldıyordu ama çığlık atar gibiydi. “Aman Tanrım, artık yanıma ne zaman istesen gelebilirsin! Hiç taşınmamışsınız gibi olacak! Evet!”

Haritaya Jenna’nın ismini yazdığımda kendimi tekrar odasında buldum. Gecenin geri kalanını haritanın ne işe

yarayacağını çözmeye çalışarak geçirdik. Üzerine bir isim yazdığım da o kişinin yanında bittiğim gayet açıktı. *Ev* yazınca odama geri dönüyordum. Diğer yerler içinse, sadece isimlerini belirtmem yetiyordu: *Jenna'ların kileri ya da Jenna'ların bodrum katı veyahut Jenna'nın araba lastiğinden salıncağı*.

Birkaç problemle karşılaşmıştım. Bazen ne yazacağımı bilmeden yazmaya başlıyordum. Jenna'ların mülkünde *olmayan* bir yere gitmek istediğimi biliyordum. Yaşadıkları yerin civarında başka bir mekân olabilirdi. Önce “*Dışarı*” yazarak başladım ama hâlâ bir sonraki kelimemi düşünüyordum. Sanırım çok fazla düşünmüştüm çünkü sonunda kendimi *hiçbir fikrim yok* düşüncesi aklımdan geçerken bir tipinin ortasında, dizlerime kadar karın içinde bulmuştum. Hemen kalemle Jenna'nın odası yazıp bir sonraki sefer daha dikkatli olmak için kendi kendime söz vermiştim. Disleksi olduğumu unutmamam gerekiyordu. Şafak sökerken *Tazı Parkı* yazmayı denemiş ama aslında *Tanrı Parkı* yazdığımı fark etmiştim ve kendimi kocaman bir kaya dışında, civarda başka hiçbir şeyin olmadığı bir patikada bulmuştum. Cep telefonumun el fenerini açıp kayaya tuttuğumda “*Tanrıların Bahçesi*” yazısını görmüştüm. Tekrar Jenna'nın odası yazıp geri döndüğümde gittiğim yerin neresi olduğunu internetten aratmıştı. Colorado'da bir eyalet parkıydı.

Aman Tanrım!

Haritanın ne gibi tehlikeler barındırdığı açıkça ortadaydı. Açık olmayan şeyse babamın bunu bana neden bıraktığıydı.

Jenna, “Belki Maryland’de daha fazla zaman geçirmen gerektiğini düşünmüştür?” diye bir fikir ortaya attı.

Belki... ama öyle olsaydı, haritayı bana günlükten *önce* verirdi. Asıl o zamanlar Stillwater'da daha fazla vakit geçirmeye gerçekten ihtiyacım vardı. Oysa şimdilerde her ne kadar Jenna'yı özleyor olsam da Aventura artık yuvam olmuştu.

Şafak sökene dek ne işe yaradığını anlayamamıştık ve gün doğduğunda yaşayan ölümler gibiydik. Eve gitmek için haritaya adımı yazmadan önce Jenna'ya sıkıca sarıldım ve yatağıma ulaştığımda hemen uykuya daldım. Süperkahramandım; dünyanın etrafında uçabiliyor, günü kurtarmak için tam vaktinde olay mahalline havadan inebiliyordum. Arabaların içinde kilitli kalmış bebekleri ve köpekleri sıcaktan kavrulmaktan kurtarıyordum; küçük çalılıklar tutuşarak yanmaya başladığı anda orada bitiveriyor, yangın büyüüp birçok arazi ve evi yakmadan önce yangını söndürüyordum; Sindirella'nın Kalesi'nin tepesinde belirip Disney World'deki o havai fişek gösterilerini en güzel yerden izliyordum. Aslında, sonuncusu bir süperkahramanlık sayılmazdı fakat muhteşemdi ve uyanışımda ilham gelmişti. Hemen Jenna'ya mesaj attım:

Buldum! Ben bir süperkahramanım!

????? diye yanıtladı.

Harita! Birçok yere gidip insanların başlarını belaya sokmalarını önleyebilirim!

Jenna somurtuk suratlı bir emoji gönderip, "Dikkatli ol..." yazdı.

Gözlerimi devirip telefonumu kaldırdım. Benim için endişelendiğini anlıyordum ama haklı olduğumu biliyordum. Gayet mantıklıydı. Babam, görevimin dünyaya huzur ve mutluluk getirmek olduğuna inanıyordu. İnsanların hayatlarını kurtarmak dışında, huzur ve mutluluk nasıl sağlanabilirdi ki?

Bir koruyucu melek olabilirdim! Kaza yaptığı gece babamın yanında benim gibi biri olsaydı ve ona araba kullanmaması gerektiğini söyleseydi hâlâ hayatta olurdu.

Hemen işe koyulmak istedim fakat saatin öğleden sonra dördü gösterdiğini fark ettim. Bütün gün uyumuştum. Annem endişelenmiş olmalıydı. Aşağı inip baktığımda ev boştu ama mutfak masasında annemin bana bıraktığı not vardı. İyi olduğumu umduğunu, mutfakta tavuk suyuna yapılmış çorba olduğunu ve sinemadan çıktıktan sonra Erick'le beraber eve döneceklerini yazıyordu.

Harika. Çok vaktim vardı.

Peki ama bana ihtiyacı olan birine nasıl ulaşacaktım? Harita gelecekte haber vermiyordu. “Beni, az sonra canı yananak birinin yanına götür de buna engel olabileyim,” yazamazdım üzerine herhalde.

Yoksa yazabilir miydim?

Tekrar odama koşup haritayı aldım. Bir savaş bölgesinde mermilerden kaçmaya çalışarak yaralı bir askeri güvenli bir noktaya sürüklediğimi hayal ettiğimde bunu denemek üzereydim.

Asil bir davranış mıydı? Evet.

Dehşet verici ve hayati tehlike arz eden bir şey miydi? Tabii ki evet.

Rüyamdaki köpek şeyini hatırladım. Bu daha basit ve netti. Haritanın üzerine, *Sıcak bir günde arabanın içinde kilitli kalmış bir köpek*, diye yazdım.

Birden kendimi bir saunada buldum.

Hayır, bu bir sauna değil, yanıp kavrulan bir arabanın içiydi. O kadar sıcaktı ki zor nefes alıyordum. Arka koltuktay-

dım ve yanımda Pomeranian cinsi, tüy yumağı gibi minik bir köpek vardı. Arka ayaklarının üzerinde duruyordu. Patilerini pencereye dayamıştı ve nefesi camda buğu oluşturmuştu.

Çok  z ld m ve hemen doğru şeyi yaptığımı anladım.

“Ah, zavallı minik k pek ik,” diye onunla tatlı tatlı konuştum. “Dur sana yardım edeyim.”

Pencereleri biraz aralamak için düğmeye bastım ama hiçbir şey olmadı.

Elbette olmazdı. Arabanın motoru çalışmıyordu.

Kapıyı açmaya çalıştım ancak o da işe yaramadı.  ocuk kilidi mi vardı?

Sıcaktan i im geçiyor, bayılacakmış gibi hissediyordum. Yanımda su getirmem gerektiğini düşündüm.

“Sorun yok, k pek ik,” dedim sakinleştirici bir sesle. “ n tarafa geçip kapıyı a ınca...”

İşte o zaman hırlamaları duydum. Arkamı döndüğümde bu tüy yumağı bana dişlerini gösteriyor ve suratımın dibinde duruyordu.

“Sakin ol, k pek ik,” dedim gülümseyerek. “Sana yardım etmeye çalışıyorum. Süperkahraman gibi bir şeyim, anladın mı?”

Köpek anlamamıştı. Üzerime atladı ve saldırısından önce tek yapabildiğim kollarımla yüzümü kapatmak oldu. Köpek ufak tefek olabilir ama güçlüydü. K  k dişlerinin ve pençelerinin giysilerimi kemirdiğini ve kollarımı sıyırdığını hissedebiliyordum ama ona vurarak canını yakmak istemiyordum. Bu sebeple de tüy ve dikenler savuran k  k bir kasırgayla g reşiyormuş gibi hissediyordum. Sonra arabanın dışından kalın bir erkek sesinin geldiğini işittim.

“HEY!” diye bağıırıyordu. “Orada kim var? Neler oluyor?”

Adamın kim olduğunu görmek isterdim ama Mahşerin Eniği tarafından gözlerimin çıkarılmasını istemiyordum. Köpeğe sırtımı dönüp iki büklüm olup haritanın üzerine *Ev* yazmayı başıarabildim. Arabanın kapılarının açıldığını gösteren o iki bip sesinin ardından kendimi tekrar yatağımda bulmadan önce dışarıdan gelen o serin hava akımını hissetmişim.

“Süperkahraman falan değilim,” dedim titreyen bir sesle. “Değilim.”

Düşe kalka banyoya giderken telefonumu da yanıma aldım. Çok uzun bir süreliğine ortadan kaybolmamışım, annemle Erick hâlâ sinemadaydılar. çiziklerim hâlâ tazeyken Jenna’yla görüntülü konuşma yaptım.

“Köpek, aşılarını olmuş muydu acaba?” diye sordu Jenna.

“Ona sormaya fırsatım olmadı,” dedim. “Ama etime batmadı. Dişıyla ısırmadı.” Kollarımı deli gibi tırmalamıştı ama derin bir şey yoktu. “Belki *zemi* babamın ruhunu falan barındırmıyordur,” dedim. “Belki başıma dert açmaya çalışan kötü bir ruhtur.”

Jenna başını iki yana salladı. “Bir şeyi unuttun. Eddy, babanın, bu günlükle barış ve mutluluk getirmeni istediğini söylemişti.”

“Dünyaya,” diye tamamladım. “Biliyorum. Ama görünüşe göre bu konuda hiç iyi değilim.”

Jenna bana, “Dünyanın sana ait *küçük köşesine*,” diye hatırlatmada bulundu. “Evrende yaşayan insanları kurtarmak harika bir şey, Autumn. Ama küçük köşenle bir alakası yok. Bu çok fazla.”

“Peki, dünyanın bana ait küçük köşesine huzur ve mutluluk getirmek için bu haritayı nasıl kullanacağım?” diye sordum.

“Bunu yapmaya çoktan başladın bile,” dedi. “Stres altında olduğum sırada beni ziyarete geldin ve kamptan ayrıldığımızdan beri bana en güzel geceyi yaşattın. Peki, ya Ames ve Taylor? Onlara yardım etmek istediğin için bu günlük işine girmedin mi?”

Jenna haklıydı. Günlüğü *bu yüzden* tekrar ortaya çıkarmıştım. Ames ve Taylor ulaşamayacakları adamlarla çıkmak istiyorlardı. Onlara yardım etmek günlükle denemeye kalkışacağım türden bir şeydi. Şimdi haritayla da aynı şeyi yapmıyordum. Sanırım bu süreçte tırmalanmazdım da.

Artık tek yapmam gereken bunu nasıl becerebileceğimi bulmaktı.

6

Haritanın arkadaşlarımın aşk hayatında nasıl işe yarayacağını çözmek biraz vaktimi aldı. Bu sırada, haritayı Stillwater'da yaşayan Jenna'nın yanına gitmek için birkaç kez kullandım. Bizi arabayla birkaç kasaba ötedeki bazı mağazalara götürmüştü, böylece tanıdık kimseye rastlamayacaktık. Reenzie'nin cumartesi günkü partisi için kostüm seçmeme yardımcı da olmuştu. Eski Cadılar Bayramı kutlamalarımıza hâlâ özlem duyuyordum ama Jenna, canım çok sıkılırsa onu arayacağıma dair söz verdirdi bana. Bir partiye gidecekti ama çok büyük bir şey olmadığını, ona ihtiyacım olursa partiden memnuniyetle ayrılabilceğini söylemişti.

Belki senenin bu zamanında Jenna'ya yakın olmamı *sağlamak için* geçmişti babamın ruhu haritaya. Bu, çok zor atlatacağımı düşündüğüm bir dönemde kesinlikle daha huzurlu hissetmemi sağlıyordu.

Benim için seçtiğimiz kostüm genellikle annemin yaptıkları kadar gösterişli değildi ama hoşuma gitti. Basit ve sade olmasını istemiş, ölü gelin olmayı tercih etmiştim. Eteği kısa

ve yırtık pırtıktı, böylece Aventura'nın nemli havasında ter içinde kalmayacak ve dans edebilecektim. Gözüme kan oturmuş havası veren kontakt lens, yüzüm için takma yara izleri ve sahte kan boyası aldım. Zaten ceset gibi açık tenliydim, o yüzden bu kısmı kolaydı. Aventura'daki arkadaşlarıma okulun bahçesinde kostümümünden bahsettiğimde fikir hoşlarına gitti.

“Onu nereden aldın?” diye sordu Taylor. “Ben öyle bir şey bulamadım.”

“İnternette sipariş ettim,” diye yalan söyledim. Büyük bir yalan değildi. Çünkü bu kostümü internette alabilirdim. Ama Maryland'dan bizzat almıştım.

Ayağa fırlayan Reenzie, “Partimle ilgili konuşmayı sevdiğimi biliyorsun,” dedi, “ama gitmem gerekiyor. Yıllık toplantısı var.”

“Sen yıllık ekibine ne zaman girdin?” diyerek güldü Sean.

Reenzie, “Bugün ilk günüm,” dedi, “ama bu, hayatım boyu tutkum olan arşivciliğin ve göz açıp kapayıncaya kadar geçip giden ömrümüzü gelecek nesillere aktarma çabamın sadece bir kısmı. En azından üniversite başvuruları yapılırken böyle söyleyeceğim.”

“Üniversitelere, hayat boyu tutkunun ırklara hakaret eden isimlere sahip futbol takımlarını sona erdirmek olduğunu söylersin sanıyordum,” dedim.

“Öyleydi,” dedi Reenzie, “Ama Bayan Dorio bu sabah takımın adının hiçbir surette değişmeyeceğini söyledi ve hayat boyu tutkum olan şeyde başarısızlığa uğramayı kabullenemem.”

“Ama tutkun şimdiye dek hiç ilgilenmediğin bir şey *olabilir*, öyle mi?” diye sordu Taylor.

“Gerçek mesleğimin hikâye anlatıcısı ve hayat arşivcisi olmak olduğunu fark etmemi sağlayan yeni keşfedilmiş bir

tutku,” dedi havalı bir edayla. Bu o kadar komikti ki gülmekten yerlere yattık.

Reenzie bunu hiç de komik bulmamıştı. Dimdik durup dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi. “Hepiniz bana iyi davranmalısınız,” deyip, “Hıh,” yaptı. “Benimle iyi geçinirseniz kamera şakası bölümlerinde hepinizin harika görünmesini sağlarım. Canımı sıkarsanız ebedi mirasınız konusunda sorumluluk kabul etmem. Şakalar anlıktır; yıllıklar sonsuza dek yaşar.”

Ames kahkahalarının arasında nefes almaya çalışırken, “*Mira*¹², kızmaya hakkın yok,” dedi. “Ağzından çıkanı kulağın duysun! *Chiflada*¹³ gibi konuşuyorsun!”

Reenzie kendisine deli denmesinden hoşlanmazdı. Birden, “Chiflada’ysam chiflada’yım,” diye çıktı. Bunu neden yaptığını anlayamadık. “Ailesinde önceden Yale’da okumuşlara bile sadece yüzde on kontenjan ayrılıyor. İkinci ve üçüncü klasmandaki okullar bile karnesi en iyi notlarla dolu öğrencileri tutkulu oldukları bir şey yoksa reddediyor. Bay ya da Bayan Ortalamanın Üstünde Öğrenci olmakla paçayı kurtarabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Kurtaramazsınız. Hayır, Ames, bu kiloyla alakalı bir şey değil.”

Ames, “*¡Que te pasa!*”¹⁴ diye bağırды. “Sadece bana bakıp kiloyla alakalı bir şey olmadığını söylersen, kiloyla alakalıdır!”

“Sen şişman değilsin,” dedi Jack.

12 (İsp.) Hey. (ed. n.)

13 (İsp.) Deli. (ç. n.)

14 (İsp.) Sorun ne ya! (ç. n.)

“Hâlâ bu konuyu konuştuğumuza göre, kiloyla alakalı,” dedi Ames. “*Cal-late*”¹⁵

Reenzie, “Sadece bu senenin en kritik zaman olduğunu söylemeye çalışıyordum,” diye önemli bir noktaya dikkat çekti. “Önümüzdeki sonbaharda, erken başvuru formlarını dolduruyor olacağız ve zarlar atılmış olacak. Mısır unu kaplamalı kızarmış sosislerinize birlikte bunu da hazmedin bakalım.”

Saçlarını bilmiş bir edayla savurup hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

J.J., “İnsanı canlandıran temiz bir hava bu kız,” dedi

“Reenzie’yi seviyorum tamam,” dedi Ames, “seviyorum ama bazen tam bir *pendejo*¹⁶ oluyor.”

“Böyle şeyler için endişelenmeme gerek yok,” dedi Taylor. “En iyi tiyatro okulları sadece oyunculuk denemelerine katılıp katılmadığınla ilgileniyor.”

“Hiçbirimizin yok,” dedi Amalita. “Sen oyunculuk yapacaksın, Sean Amerikan futbolu oynayacak, J.J.’in notları zaten istediği her yere girmesini sağlar, Autumn da ‘*Babam Öldü*’ makalesiyle üniversiteye girebilir...”

“Ne hoş,” dedi J.J.. “Ne kadar da düşüncelisin.”

“Bu doğru!” dedi. “Bir PuertoMecuadorbano Yahudisi olarak farklılıklar komitesinin gerçekleşen hayaliyim.”

“Peki, ya ben?” diye sordu Jack.

“Ah, sen yandın. Burada kalıp Steak ‘n’ Shake’te çalışacaksın.” Ames, Jack’e itiraz etme fırsatı bile tanımadı. Sean’a döndü. “Reenzie’nin Cadılar Bayramı partisine Denny’yi mi davet ettin?”

15 (İsp.) Kes sesini! (ç. n.)

16 (İsp.) Aptal. (ç. n.)

“Evet,” dedi Sean, “ama gelemiyor. Partilere katılmaz.”

Ames kendini sırtüstü ve dramatik bir şekilde çimenlere atarken kolundaki bilezik ve küpeleri şingirdadı. “Ay, bu çocuk beni öldürecek! Nerede o?” Çimenlikte etrafına bakındı. “Onunla konuşmam gerekiyor. Partiye gelmesi için onu ikna edebilirim ve parti bittiğinde de ona elimle yemek yediriyor olacağım.”

“Elinde sadece taze ot yemiş hayvanların bifteği ya da salata olduğu sürece,” dedi Sean. “Sadece saf protein ve sebze tüketiyor.”

“İşte bu yüzden o öyle, sen böyle görünüyorsun,” dedi Ames.

“Az önce dış görünüşle ilgili imalardan şikâyet eden sen değil miydin?” diye sordum.

“Ben yuvarlak hatlıyım,” dedi. “Bunu söylediğimde farklı oluyor.”

“Söylemeye çalıştığım şu ki,” dedi Sean, “McNack öğle teneffüsünde okul yerleşkesinin dışına çıkıyor. Dersler ve futbol dışında onu okulda bulamazsın. Üstelik o bir üst sınıfta olduğu için onunla sınıfta da karşılaşamazsın. Bence yine de onun peşini bırakma, Ames. Ama onu tavlamayı nasıl başarabileceksin bilmiyorum.”

BİNGG!

Bu kafamda birden yanan ampulün sesi miydi?

Evet, öyleydi. Kesinlikle, öyleydi.

Telefonumu kontrol ettim. Öğle teneffüsünün bitmesine hâlâ kırk dakika vardı.

“Gitmeliyim,” dedim.

Sırt çantamı omzuma attığım ve boş tepsimi bulaşıkların arasına bıraktığım gibi binanın arka tarafına ışık hızında gi-

dip görünmeyeceğimden emin olmak için çalılıkların arasına çömeldim. Harita çantamdaydı. Onu, tahta kalemini ve küçük bir bezi okul dolabımdan bulup çıkardığım bir kesenin içinde saklıyordum. Son bir kez daha ortalıkta beni görebilecek kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra haritayı ve kalemi çıkarıp yeşil arazinin olduğu kısma *Denny McNack* yazdım.

Sonra hatırladığım tek şey, taze meyve suyu tezgâhından yere yuvarlandığımdı. Ortalıkta sadece üç müşteri vardı: İki kişi sırada duruyor, diğeri de tezgâhın arkasında durmuş pencereden dışarıyı seyrediyordu. Çalışanlar ya meyve suyu sıkacaklarına ya da kasaya bakıyorlardı. Yani en azından ben ortaya çıkmadan önce öyle yapıyorlardı çünkü kimse birdenbire ortaya çıkan bir hayalet ya da cadı olduğumu haykırarak suçlamadı beni. Ama yerdeki devrilmiş sandalyelerin ayaklarının arasında yattığım için artık bana bakıyorlardı.

“İyiym,” dedim herkese. “Sadece kaydım. Bir şey yok.”

Kimsenin umrunda değildi. Daha önce ne yapıyorlarsa onunla ilgilenmeye devam ettiler. Buna tezgâhın arkasında duran çocuk da dahildi ve o çocuk *kesinlikle* Denny McNack’ın ta kendisiydi!

Eski dostmuşuz gibi, “Hey!” dedim.

Arkasını bile dönmedi. Neden dönsün ki? O bir ayağını çoktan bir üniversitenin futbol sahasına atmış kıymetli bir futbol kahramanıydı. Onun radarının dışında kalıyordum. Belki oyun kurucunun kız arkadaşı olduğumu söylersem...

Bunu söylemek yalan olurdu ve Sean’ın kulağına gidebilirdi. Böyle bir şey olursa Sean öğle tenefüsündeyken birdenbire buraya nasıl geldiğimi merak edebilirdi.

Tabii burası her neresiyse.

“Denny!” diye seslenip şansımı bir kez daha denedim. Bu kez dönüp baktı. Kalbimi Sean’a ve daha da öncesinde Kyler Leeds’e kaptırmış olsam da dizlerimin bağı çözüldü. Amalita’nın neden bu çocuğu takıntılı haline getirdiğini rahatlıkla anlayabiliyordum ve sadece birkaç dakika onunla vakit geçirme şansı bulsa dahi bu çocuğu nasıl olup da bu kadar kolay tavlayabileceğini düşündüğüne inanamıyordum. Saçları ve gözleri siyahtı. Yüzü ve bedeni mermerden yontma bir heykeli andırıyordu ve...

Ama yapmam gereken bir şey vardı. Bu süperkahramanlığa ikinci yeltenmemdi ancak bu kez daha farklı türde bir süperkahraman olacaktım ve her şeyi berbat etmeyecektim.

“Geçen cuma güünkü maç müthişti,” dedim. “Çok büyük bir hayranımın.”

Bana gülümseyip başıyla selam verdi.

“Teşekkürler.”

Vay, sesi bile seksiydi. Bu işi halletmeyi başarabilirsem Ames beni sonsuza dek sevecekti. Elbette, ona bu işi gizlice nasıl hallettiğimi anlatamazdım ama bu da süperkahramanlığın bir cilvesiydi işte.

Hevesle, “Şey,” dedim, “seni burada görmek çok garip. Yani böyle bir yerde...” Bir logo görebilmek için duvarlara bakınırken en sonunda bir tanesine rastladım. “Loosey Juicey’de yani!”

Burası, daha önce adını bile duymadığım sağlıklı şeylerin olduğu bir yerdi. Çayır çimen kokuyordu. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Bu şu... Melville’deki mi? Hani okulun olduğu sokağın hemen aşağısında?”

Denny size deliymişsiniz gibi bakarken o kadar seksi görünmüyordu. “Buradasın ya,” dedi. “Bana nerede olduğunu bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Düştüm ya,” dedim. “Az önce şu tabureden düştüm. Kafam biraz karışmış olabilir. Bana söyleyebilir mi... ?”

Kötü bir koku alıyormuş gibi burnunu buruşturdu. Aman Tanrım, çayırdan otlayan bir adam bana böyle mi davranıyordu. “Dördüncü Cadde’yle Avalon’un kesiştiği yerdeki.”

“Ah, evet! Elbette! Ve şey...” Ne yediğini görebilmek için öne eğilip baktım. Yeşillikle doluydu ve bardağında da nükleer atık olabilecek kadar yeşil bir şey vardı. “Anladığım kadarıyla yemeğini hâlâ bitirmemişsin, seni rahat bırakayım. Çünkü en azından bir yarım saat daha... burada olursun, değil mi?”

“Onun gibi bir şey,” dedi. “Kendine dikkat et.”

Bunu söyledikten sonra da sırtını döndü. İşte bu harikaydı çünkü havah bir tip olduğumu düşünmesine gerek yoktu. Tek derdim bulunduğı yeri tespit edebilmektir. Ah, tabii, Ames’e âşık olup bizimle vakit geçirmeye başladığında biraz garip bir durum ortaya çıkabilirdi. O zamana dek herkesin bayılacağı tatlılıkta dâhiyane bir ilk karşılaşma hikâyesi uyduracağım-dan emindim.

Dışarı koşup bir posta kutusunun yanına çömeldim, haritayı çıkarıp üzerine Amalita yazdım.

Kendimi bir yemekhanenin köşesinde buluverdim. Bir kez daha hiç kimse birden ortaya çıktığını fark etmemişti ve bu fazla tesadüfi olduğundan, bunun da haritanın sihirlerinden biri olduğunu düşünmeye başlamıştım. Beni garip ve muhtemelen açıklaması zor bir yerde ortaya çıkarıyordu ama böylece

kimse *Star Trek*'teki gibi bir ışınlama cihazı kullandığımı düşünmüyordu, bu şeye atıfta bulunmamın tek nedeni Jack'ti.

Ames'le bizimkiler, yani tuttuğunu koparan Reenzie dışında hepsi, aynen onları bıraktığım yerdelerdi. Çok fazla vaktim yoktu. Yanlarına koştum. "Ames! Tee! Az önce Twitter'da Kyler Leeds'in Aventura'da görüldüğünü öğrendim!"

"Ne! Nerede?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!"

"Dördüncü Cadde'yle Avalon'un kesiştiği yerde ama hemen şimdi gitmemiz gerekiyor!"

"Vaktimiz var mı?" Amalita saatine baktı.

"Yeteri kadar var ama acele etmemiz lazım," dedim.

Ames, "Arabayı ben kullanırım," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Taylor. Senin araban daha hızlı."

Taylor'ın arabası daha hızlı mıydı bilmiyordum ama Amalita'nın bizimkinden daha farklı bir araçla okula döneceğini umuyordum. Ames ve Taylor daha fazla soru sormadılar ve birlikte park yerine koşup arabaya doluştuk. Ben arka koltuğa geçerken içten içe gerçekten Kyler Leeds'i orada görmemeyi umuyordum. Çünkü onu gördüğümü kimseye söylemeyeceğime söz vermişim.

Dördüncü Cadde'yle Avalon'un kesiştiği yere varmamız beş dakikamızı aldı. Elbette birden orada ortaya çıkmamdan daha uzun sürmüştü.

Taze meyve suyu satılan dükkânın önüne yaklaştığımızda, "Yavaşla, yavaşla!" dedim. "Pencerelerden içeri bakın, belki bu dükkânlardan birindedir."

Ames, pencere kenarında duran Denny'yi fark etmezse bu "keşfi" yapmaya hazırdım ama buna gerek kalmadı.

“İDios mio!¹⁷” derken soluğu kesildi. “Durdur arabayı!”

Taylor söyleneni yaptı ve Ames dışarı fırladı. Eğilerek, “Siz aramaya devam edin, arabaya ihtiyacım olursa size mesaj atarım,” dedi.

Taylor arabayı kullanmaya devam ederken, Ames’in saçlarını kabartıp, elbisesini düzeltip salınarak Loosey Juicey’e girmesini izledim. Görev tamamlanmıştı.

“Tweet’te hakkında başka bir şey yazıyor muydu?” diye sordu Taylor heyecanla.

“Kimin?”

“Kyler Leeds’in! Onu nerede gördüklerini söylüyor muydu?”

“Ah, evet.” Telefonumdan kontrol ediyormuş gibi yaptım. “Kahretsin. Başka bir tweet’te buradan çoktan ayrıldığı yazıyor.”

“Ah, bu çok fena! Ona Gönül Yolu’ndan bahsetmeyi o kadar çok istiyordum ki.” Sonra güldü. “Sanki beni hatırlayacak da. Eminim farklı birçok hayranıyla milyonlarca gece geçiriyordur.”

“Ah, seni ve Ames’i kesinlikle hatırlıyor,” dedim ve aynı anda bunu söylediğime pişman oldum.

Taylor, “Evet, tabii,” diye homurdandı. Bir şey biliyor olabileceğimi bir an bile düşünmemişti; bunu onları kırmamak için söylediğimi düşünüyordu. Böylesi daha iyiydi.

Taylor neredeyse on beş dakika boyunca arabayla ortalarda dolanıp belki tweet’te bir hata vardır, belki hâlâ oraldadır diye Kyler’a bakındı. Bildiğim kadarıyla oraldaydı zaten. Tam Ames’i arayıp onu okula geri bırakalım mı diye soracakken

17 (İsp.) Aman Tanrım! (ç. n.)

telefonlarımız biyledi. Mesaj Ames'tendi. Denny'yle selfie çekmişlerdi. Gülümsüyorlardı. Arabasındalardı. Şüphesiz okula geri dönüyorlardı.

Taylor gördüklerine inanamıyordu. Geriye yaslanıp gülümsedim.

Süperkahraman olmak güzel bir şeydi.

7

Amerikan tarihi dersinden önce Taylor'a, "Gerçekten inanılmaz biri," diye şaşkınlığımı belirttim. Günün son dersiydi. Aynı bölümdeydik. Amalita ikimize de Denny'yle geçirdiği o kısacık zaman aralığında çoktan mesaj atmıştı. Denny, Amalita'dan öyle etkilenmişti ki cuma akşamki maçtan sonra dışarı çıkıp bir şeyler yapmayı teklif etmişti. Bu deplasmanda oynanacak bir maçı bu yüzden o gece ponpon kızlık yapmayacaktı ama birlikte gidip Sean'a... Ve Ames'in aşmış cazibe yeteneğine tezahürat yapacaktık.

"O hep böyleydi," dedi Taylor. "Çok zor beğenir ama bir şeyi beğendiğinde de onu alır. Buna kendine güven deniyor. İnanılmaz biri."

"Belki bunu kendimiz için minik şişelere doldurabiliriz," dedim.

"Öyle bir şey olsaydı ben de Ryan'ı tavlardım." İç geçirdi. "Çok fena. Birlikte epey vakit geçirdik, benden gerçekten hoşlanıyormuş gibi görünüyor. Hatta kolunu omzuma atıp

elimi de tuttu ama hâlâ çıkıyor sayılmayız. Beni öpmeye bile kalkışmadı. Yakınından bile geçmedi.”

Kaşlarımdan birini kaldırdım.

“Eşcinsel değil,” dedi.

“Hey, onu tanımıyorum,” dedim. “Eşcinsel olmadığını söylüyorsan öyledir.”

“Eşcinsel değil ve mükemmel biri,” dedi. “Müzikalde izleyince görürsün.”

Öğretmen içeri girince konuşmayı kestik ama sonra Taylor’ın yüzü aydınlandı. Eğilerek, “Dersten sonra provamıza gel! İzleyebilirsin. O zaman neden bahsettiğimi anlarsın,” dedi.

Müzikal tiyatrodan pek hoşlanmazdım. Oyunda hiçbir rolüm olmadığı halde provalarını izlemek muhtemelen neden orada olduğumu sorgulatacaktı bana. Ayrıca, ev ödevlerimi yapmam gerekiyordu; okuldan sonra eve gidip ders çalışmalıydım. Ama Taylor provaya gitmem konusunda o kadar heyecanlı görünüyordu ki gideceğimi söyledim. Ayrıca bunun süperkahramanlığım için de iyi olabileceğini düşünmüştüm. Provalarda olursam, Amalita ve Denny’ye yardım ettiğim gibi Taylor ve Ryan’a da yardımcı olmanın bir yolunu bulabilirdim.

Gönül Yolu kadrosu hâlâ senaryoyu ezberlememişti ve koreografilerini öğreniyorlardı. Gösteri aralıkta olacağından hâlâ vakitleri vardı. Ancak yönetmen, oyuncu kadrosuna fikirler verip sahnenin neresine geçeceklerini söylerken tüm duraksama ve başlangıçları içerecek şekilde oyunu baştan sona izledim ve bazı şeyleri açıkça anladım.

Anlamıştım. Sky Masterson olan Ryan Derby inanılmaz seksiydi. Lafı hep gedigine oturtan ve etrafına hiçbir kızın aşamayacağı kalın bir duvar örmüş kumarbaz, kötü bir çocuktu. Tabii bu Taylor'ın oynadığı Sarah Brown karakteriyle karşılaşınca kadar böyleydi. Sky'yı oynarken Ryan'a âşık olmamak imkânsızdı. Sky rolündeki Ryan'a *ben* bile âşık olmuştum. Taylor haklıydı. Gerçekten inanılmazdı. Hakikaten de insanın karşısında eriyip biteceği bir tipti.

Sonra karakterinin dışına çıktı.

Genellemelerden hoşlanmam. Cidden hoşlanmam. Genelleme yapmak gerekliliğine inanmam. Bunu hiç sevmem. Yapmam da. Reenzie, Jack ve J.J. gibi davranıp, sırf Sky olmadığı an yoğun duygulardan ve kendine hâkim bir karakter olmaktan uzaklaşıp zıpır ve yapmacık birine dönüştüğü için Ryan'ın kesinlikle yüzde yüz eşcinsel olduğunu söylemeyecektim. Ses tonunun üç oktav daha tiz çıkıyor olması eşcinsel olduğu anlamına gelmiyordu. Müzikal kadrosundaki erkek ya da kadın diğer oyuncularından herhangi birinin omzuna kolunu atmadan duramıyor olması eşcinselliği belirlemek için turnusol kâğıdıyla yapılan bir test değildi. Söylemeye çalıştığım şey sahnede Taylor'la aralarında süper samimi bir bağ kurulmuş olmasına ve Taylor'ın anlattıklarına göre bunun sahnede olmadıklarında da devam etmesine rağmen *hâlâ* sevgili kıvamına gelmemiş olmalarıydı. Bir ördek gibi görünüyorsa, ördek gibi yüzüyorsa ve ördek gibi vaklıyorsa, büyük ihtimalle bir ördekle karşı karşıyadınız.

Bu durumda eşcinsel bir ördek...

Bu da gayet normaldi. Eşcinsel ördeklige karşı değildim. Bu sadece onu arzulayan heteroseksüel ördek arkadaşım için ideal bir durum değildi.

İşte provada öğrendiğim şeylerden biri buydu. Bir diğeri de Taylor'ın aslında çok büyük gizli bir hayranı olduğuydu. Salonda benimle aynı sırada oturuyordu. Çok tatlıydı. Yuvarlak kahverengi tel gözlük çerçeveleri, kısa kahverengi saçları vardı. Üzerinde kot ve beyaz bir tişört vardı. Her şeyi dikkatle izliyordu ancak Taylor görüldüğünde sahneye bir adım daha yaklaşıyor, çok gerginmiş gibi bacağına sallamaya başlıyordu. Ayrıca devamlı not alıyordu, bu yüzden gösteriyle alakalı bir şey ya da hayrandan çok kafayı Taylor'la bozmuş, ürkütücü bir tip olabileceğini düşündüm. Arkadaşımın arkasını kollamak için bu kişinin bahsettiğim tiplerden hangisi olduğunu öğrenmem gerektiği üzerine kafa yordum. Provanın ardından bütün oyuncular notlarını almaya başladıklarında, üç koltuk yana kayıp yanına oturuverdim.

“Hey,” dedim. “Ne yazıyorsun?”

Elinde kalem ve kâğıtlarla devamlı not tutan birçok insan varmış gibi, “Ben mi?” diye sordu. Gayet içten sormuştu, başımla onaylayıp gülümsedim.

“Işıkları ayarlıyorum,” dedi. “Hangi jelatin süzgeçin hangi sahnede daha iyi olacağına dair not alıyorum.”

“Jelatin süzgeç mi? Yani... saçlarına sürdüğün türden bir şey mi?”

Tedirgin olmuş gibi eliyle gözlüğünü düzeltti. Sanırım saçlarıyla dalga geçtiğimi sanmıştı.

“Hayır,” dedi. “Hayır, sahne ışıklarının üzerine ince plastikten üretilmiş renkli jelatin süzgeç takarız. Karakterlerin

o andaki ruh halini yansıtır ve oyuncuların yüz hatlarının daha çok ön plana çıkmasını sağlar.”

Devam etti. Ne dediğini değil, daha çok *onu* dinliyordum. İzliyordum da. İnsanı cezbeden, özür diler gibi bir havası vardı. Kaç kez gözlerimin için bakıp sonra birden gözlerini kaçırdı. Gözlüğünü de gereğinden fazla burnunun üzerinden yukarıya itti. Bedenin içinde bir türlü rahat edemiyor gibiydi, bu açıkça görülüyordu ama çok tatlıydı çünkü böyle olmak için birçok sebebi vardı. Işıklandırma konusunda kesinlikle çok şey biliyordu. Anlattıklarını başımla onaylamak ve yüreklen-dirici sesler çıkarmak dışında bir şey yapmamıştım .O devam ediyor, gittikçe daha da heyecanlanıyordu. Birinin bu konuda bir şeyler öğrenmek istemesi onu çok mutlu etmiş gibiydi.

“Evet,” diyerek sözünü kestim. “Müzikali nasıl buluyorsun? Taylor, Sarah karakterini çok güzel canlandırıyor, değil mi?”

Birden yüzü kızardı. “O... inanılmaz.”

Sırıttım. “Ondan hoşlanıyor musun?”

Duygularıyla dalga geçiyor olabileceğimden korkmuş gibi birden geriye çekildi ama onun tarafında olduğumu anlaması için gülümsemeye devam ettim. Sonra rahatladı. Ama suratı yine de kıpkırmızıydı.

“Aslında onu tanımıyorum. Belki iki kelime etmişsinizdir.”

“Gerçekten mi? Ama ikiniz de bu oyunu sahneye koymaya çalışıyorsunuz. Tee devamlı bu müzikalden ve herkesin ne kadar inanılmaz olduğundan bahsediyor ve...” Gözlerinin birden parladığını gördüm. “Tee’mi? Arkadaşı mısın?”

Başımla onayladım. “Gerçekten iyi arkadaşım. Ama korkma. Seni utandıracak değilim. Sadece anlayamıyorum. Ondan hoşlanıyor gibisin. Gidip konuşsana. Gerçekten çok iyi

biridir. Hem senden de hoşlanacağına eminim. Çok şirinsin. Bir dakika, boyun kaç? Bir seksenin üstünde misin?”

“Şey... tam bir seksenim.”

“Tamam, güzel... Ayrıca üst sınıftasın, değil mi? Lise üç mü, dört mü?”

“Dördüncü sınıfım.”

“Güzel! Güzel! O zaman evet, onun peşinden gitsen iyi olur. Adın ne?”

“Leo.”

“Tanıştığımıza sevindim, Leo. Ben de Autumn.”

Leo gülümsedi. Taylor’ın sorunlarına açık ve net bir çözüm bulduğumu düşündüğüm için omzumdan yük kalkmış gibi hissettim. Burada elinin altında mükemmel derecede iyi, mükemmel derecede şirin, mükemmel derecede *ilgili* bir çocuk varken elde edilmesi neredeyse imkânsız olacak ya da asla elde edilemeyecek bir çocuğun peşine düşmenin ne anlamı vardı! Evet, biraz utangaçtı ama üstünde biraz çalışılması gerekiyordu, o kadar. Annemin barınağa getirdiği, terk edilmiş yavru köpekler gibiydi. Başta sinirli ve gergin olurlardı, onlarla uğraşırken çok nazik ve sabırlı olmanız gerekirdi. Ama bunu yapmayı başarabilirseniz bir süre sonra harika bir evcil hayvan sahibi olurdunuz.

Oyuncuların notlarını almalarını beklediğimiz sırada Leo’yla bir süre daha sohbet ettik. Sahne ışıkları dışında konuşacağı çok fazla bir şey yoktu. Bunun nedeninin tiyatro salonundayken aklının bu işle meşgul olması diye tahmin ediyordum. Ayrıca, çok dakik biriydi, sanırım.

Not alma meselesi bittiğinde, Taylor beni karşılamak için yanıma geldi. Ryan’ın elini tutuyordu ve provadan sonra öyle

sevinçliyidiler ki hoplayıp zıplıyorlardı. Geldiklerini görünce Leo gitmek üzere hamle yaptı ama kalmasını söyledim.

Taylor, “Autumn!” diye haykırdı. “Ne düşünüyorsun? Beğendin mi?”

“Bayıldım.” Söylediğimde samimiydim. “İnanılmazsınız.” Ryan’a bakıp, “Sen de öyle,” diye ekledim. “Yani... Vay canına.”

Bir anlığına Ryan yine o bir bakışıyla etrafını yakan kötü çocuk oldu. “Teşekkürler.” Taylor’a dönüp, “Arkadaşın zevk sahibi bir insan,” diye ekledi. Sonra bu tavrı bırakıp tekrar fıkır fıkır bir tip oldu. “Tee? Dansta beni kurtarmayı başardın. Seni nasıl yönlendirmem gerektiğini bilmezken, beni idare etmeyi başardın. Nasıl yaptın bilmiyorum ama bunu yaptın. Bu sana hayatım boyunca borçlu kalmamı sağlayacak bir performanstı.”

“Önemli değil. Ben bir şey yapmadım. Harikaydın. Ben de seni resmi olarak Autumn’la tanıştıyorum. Autumn, bu Ryan, yani erkek arkadaşım Sky.

“Başroldeki kadın oyuncuyu, kendisine verdiği değeri göstermek için Aventura AVM’ye yemeğe götürecek erkek arkadaşı,” dedi Ryan. “Sen de bize katılmak ister misin?” diye sordu ardından.

“Katılamam. Ev ödevlerimi yapmam lazım,” dedim. “Siz Leo’yla tanışıyorsunuz, değil mi?”

“Sesten sorumlu kişi, değil mi?” diye sordu Ryan.

“Işıktan.”

Merhabalaştılar ve sonra Leo’nun hoşla gidecek, enteresan veya bir şekilde sohbeti devam ettirecek bir şey söylemesini beklerken bir sessizlik oldu.

“Gitmem gerekiyor,” diyebildi. Ondan sonra da, “Bir sonraki provada görüşürüz,” diye ekledi.

“Hoş çocuk, değil mi?” dedim neşeyle. “Çok konuşkan. Siz notlarınızı alırken onunla çok güzel sohbet ettik.”

“Sana söylemiştim,” dedi Taylor, “Bu müzikalin parçası olan herkes inanılmaz. Gerçekten muhteşem bir grup.”

“Olağanüstü olan sensin,” diye onu düzeltti Ryan. “Kendime daha çok... *şahane* derdim,” diye ekledi.

“Alışveriş merkezinde hoş vakit geçirmeye ne dersiniz, Majesteleri?” diye sordu Taylor.

“Kesinlikle, tatlım,” dedikten sonra, “Gelmek istemediğinden emin misin?” diye sordu.

Emin olduğumu söyledim ama artık emin olduğum diğer şeyden, yani Taylor’ın huzurlu ve mutlu olması için onu Leo’yla bir araya getirmek gibi ciddi bir işim olduğundan bahsetmedim. Çocuğu bulup onunla konuşmak istiyordum ama gitmişti. Herhalde ışıkların arasında bir yerlere girmişti. Ona ulaşmak için haritayı kullanabilirdim ama ışıklar yerden epeyce yüksekteydi. Yukarıdaysa ve yanına çıkarsam acılı bir ölümle sonuçlanacak şekilde yere çakılmam mümkündü. Durumu riske atmamak daha iyiydi. Onun yerine eve gidip Sefiller romanının birkaç sayfasını okudum ama beni öyle sefil etmeye başlamıştı ki Hugh Jackman’ın oynadığı kareleri aklıma getirmek bile bana yardımcı olmuyordu. Lise üçüncü sınıf cebirine geçtim ama o da ötekinden beterdi. Hem matematik hem de harfler... Kitabın yazarı adeta disleksiklere dış bilemişti. Tarih dersine geçmeden önce bunlara sadece birkaç dakikamı ayırabildim. Bu dersi seviyordum, kitabımız Amerikan tarihini bir dersten çok roman gibi anlatıyordu ama yine de çok fazla okuma gerektiriyordu, içinde çok bilgi vardı ve bir sayfasını bile okumak oldukça vaktimi alıyordu. Akşam

yemeğinden sonra da tarih çalışmaya devam ettim fakat sonra başka bir şeyle uğraşacak halim kalmayınca kendime bir bahane buldum. Jenna'ya mesaj attım. Gece olduğundan odasına çekilmişti, kitaplarımı sırt çantama tıktığım gibi ona gittim. Onunla, çubuk kraker ve diyet kola eşliğinde ders çalışmak çok daha kolaydı. En azından benim atıştırmağım buydu. Jenna yeşil bezelye ve humus yiyip su içmeyi tercih ediyordu çünkü o bir koşucuydu ve tat alma duyusunda kesinlikle ciddi bir sorun vardı.

Ertesi gün yine Taylor ve Leo görevindeydim. J.J. beni okula bıraktı. Kitaplarımı her zamanki gibi dolabıma yerleştirdim ama ders başlamadan önce arkadaşlarımla bahçede takılmak yerine boş sınıfa girip haritaya Leo'nun adını yazdım.

Tekrar okulda, erkekler tuvaletinin kapısında belirdim. Kapiya o kadar yakındım ki dışarı çıktığında Leo'yla resmen çarpıştık.

"Merhaba!" dedim.

Çılgılığı bastı.

Koluna girip onu gözden ırak bir köşeye çektim. Az sonra derse girecektik ve kaybedecek vaktim yoktu. "Dün, Taylor'dan hoşlandığını fark ettim ama onunla konuştuğun söylenemez."

Gözlüğünü yukarı itip ayakkabısına baktı. "Onu gördüğümde geriliyorum," diye itiraf etti. "Karşılaştığımızda ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Herhangi bir şey söyle!" dedim. "Her gün provada onunla karşılaşıyorsunuz, değil mi? Yanına gidip herhangi bir şey söyle."

"Bu çok zor," dedi. "Hep diğer oyuncularla birlikte. Özellikle de Ryan'la."

"Ryan'ı unut," dedim. "O bir engel değil."

Acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Sanırım boşuna uğraşıyordum.

Ona, “Bak burada sana yardım etmeye çalışıyorum,” dedim, “Ama tabii peşinden koşacak kadar ondan hoşlanmıyorsan...”

Yanından uzaklaşmaya başladım ama düşündüğüm gibi hemen kolumu yakalayıp beni durdurdu.

“Hayır, hoşlanıyorum,” diye ısrar etti. “Ben sadece... Böyle şeylerde iyi değilim.”

“Ama artık iyisin çünkü senin tarafındayım. Sana bir şey diyeyim mi?” dedim. Aklıma bir fikir gelmişti, “Sanırım sadece farklı bir ortama ihtiyacın var. Tiyatro salonunda bu iş zor. O sahnede, sen sahne arkasındasın, değil mi?”

“Aslında üzerinde ve önündeyim ama evet.”

“Bu yüzden seni oradan uzaklaştıracamız. Arkadaşım Reenzie bu cumartesi gecesi bir Cadılar Bayramı partisi veriyor. Taylor da orada olacak. Sen de.”

“Reenzie... Tresca mı?”

Leo’nun beti benzi attı. Artık onunla dost olduğumuzdan, bazen Reenzie’nin Aventura Lisesi’nin en popüler kızı olduğunu unutuyordum.

“Bence beni partisinde istemez,” dedi Leo, “Hem etrafında dolanmasını istemediği insanlara pek de nazik davrandığı söylenemez. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Ayrıca okuldaki pek çok insan balık hafızasına sahipse de bazıları Reenzie’nin geçen sene bana yaşattığı cehennemi unutmamışlardı. Bir kısmı *benim* kabahatli olduğumu, insanlara cehennemi yaşattığımı düşünüyordu ama yanılıyorlardı. Genelde, bir sonraki parlak şeye takılıp bütün olan biteni

unutan insanlarla arkadaşlık etmekten daha mutlu oluyordum. Hayatı daha kolaylaştırıyordu.

“Sorun çıkarmaz,” dedim. “Sen benim davetlimsin. Ayrıca, kostüm giymiş olacağın için kimsenin gözüne batmazsın. Operadaki Hayalet kostümlerinden giy. Taylor’ın en sevdiği müzikaldir. Aklını başından alırsın.”

“Hayalet mi?” diye sordu. “Hayalet kostümü gibi mi?”

“Hayalet,” dedim. “Operadaki Hayalet. Dediğimi yap. Güven bana.”

Aslında bana güvenip güvenmediği umrumda değildi, sadece dediklerimi yapması yeterliydi. Ders başlamak üzereydi ve koşa koşa sınıfa gitmem gerekiyordu. Telefon numarasını almayı düşündüm böylece ilerleme kaydedip etmediğini kontrol edebilirdim ama sonra bir araya geldiklerinde Taylor’ın telefonundaki mesajları okuduğunu ve her şeyi benim ayarladığımı öğrenebileceği aklıma geldi. Bundan hoşlanacağını hiç sanmıyordum. Bulunduğu yerde birden belirmeliydim. Öyle yaptım. Taylor, J.J., Jack, Reenzie ve Amalita’yla birlikte Sean’a tezahürat yapmak için deplasman maçına gitmiştik. Ames’i de Denny McNack’le buluşması için arabayla oraya götürmüştük. Bir mazaret bulup yanlarından uzaklaşarak bir köşeye sindim ve haritanın üzerine “Leo” yazdım.

Birden kendimi odasında, henüz toplanmamış yatağının yanındaki kirli çamaşır yığının ortasında buldum. Oda, oraya buraya atılmış kitaplar, giysiler ve kâğıtlarla doluydu. Leo çaprazımdaki çalışma masasında oturuyor, pür dikkat internette satranç oynamaya odaklandığından beni görmüyordu.

Parmak uçlarımda odasından ve ardından ön kapılarından kimseye görünmeden dışarı çıkıp zillerini çalmayı düşündü-

ğümde yatağının üzerinde bir çanta fark ettim. Bir kostüm mağazasının poşeti idi. Daha yakından bakmaya çalıştım. İçine bir göz atmak zorundaydım.

Çanta kapalıydı, ucunu azıcık kaldırdım.

Birden bir hışırtı sesi çıktı ve Leo arkasını döndü. Tam zamanında kendimi yere atıp yatağının altına yuvarlandım.

“Orada biri mi var?” Leo’nun sesi gergin çıkıyordu ama orada durup onu daha fazla dinlemedim. Görmem gerekeni görmüştüm.

Poşetin içinde Operadaki Hayalet kostümü vardı. Leo çalışkan bir öğrenciydi. Süperkahramanlık güçlerim hâlâ etkindi. Saklandığım yere yaklaşmasına izin veremezdim. Haritanın üzerine futbol stadyumunun ismini yazıp göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldum.

Kendimi koskoca bir geminin güvertesinde buldum. Ateşli bir şekilde öpüşen çift, iki adım ötelerinde birden beni karşılarında görünce epey şok olmuşlardı.

“Ne harika bir yolculuk,” dedim. “Bu gemiyi çok beğendim.”

Sonra görüş alanlarından çıkana dek koşarak yanlarından uzaklaştım. Stadyumun adını, bu kez doğru bir şekilde haritaya tekrar yazdım.

Tekrar oturduğum koltuğa döndüğümde, “Nerede kaldın?” diye sordu Taylor. “Denny az önce sayı yaptı!”

“Peki, sonra ne yaptı?” diye sordu Amalita.

Taylor gülümsedi. “Topu direkt Ames’e doğru tuttu.”

“Bu daha başlangıç,” dedi Ames. “Yarın Reenzie’nin partisinde aynı kostümü giyeceğiz.”

“İyy,” dedi Jack.

“Gayet zevkli,” derken J.J. bana baktı. Cadılar Bayramı hikâyelerimi dinlemişti. Tebessüm ettim.

“Bunu söylemenin tek nedeni Carrie Amernick’le partiye gelmek zorunda olman,” dedi Reenzie.

J.J.’e, “Carrie’yle tekrar çıkmaya mı başladınız?” diye sordum. “Neden haberim yok?”

“Çünkü çıkmaya falan başlamadık,” dedi. “Bana ne kostüm giyeceğimi söylettirdi ve şimdi de benimkine uygun bir kostümle geleceğini söylüyor.”

Jack, “Boşuna çabalıyor,” dedi. “Ona D.C. Comic’in karakterlerinden, Batman ve Kedi Kadın olarak gitmeyi teklif etmiştim.”

Ames, “Vazgeç bu sevdadan,” dedi Jack’e. “Carrie ne şimdi ne de daha önce senden hoşlandı.”

“J.J.’in sulu artıklarını elde etmek için de kendini paralamamalısın,” dedi Reenzie. “Gerçekten acınası.”

“Acınası derken sence daha iyisini yapabilir miyim?” diye sordu Jack. “Kedi Kadın’ım olmak *istediğini* mi söylüyorsun?”

“Böyle bir şey söylediğin için gözlerini oymaktan iki saniye ötedeyim,” dedi Reenzie.

“Benim için sakıncası yok,” dedi Jack.

Takımımız maçı kazandı. Sonra Sean ve Denny’nin duş alıp dışarı çıkmalarını bekledik. J.J.’in harika olduğunu iddia ettiği yakınlardaki bir lokantada yemek yemeyi planlamıştık; Sean, Denny ve Ames’i de bize katılmaya davet etti ama Ames az kalsın onu paralayacaktı. Neyse ki sorun yaşanmadı. Denny başka planlarının olduğunu söyledi.

Biz de lokantaya gittik ve yarım daire şeklindeki bölmelerden birine geçtik. Reenzie’nin Sean’ın yanına oturmak için

hamle yaptığını gördüğüm anda J.J.'e bir işaret çaktım. Gerçek bir dost olduğundan ne demeye çalıştığımı hemen anlamıştı. Reenzie'ye ertesi akşam vereceği parti hakkında saçma sapan şeyler sorarak onu oyaladı ve konuşmaları bittiğinde Sean, Taylor'la benim aramda oturuyordu. Ben en uçtayımdım ve Taylor'un yanında da Jack vardı bu yüzden Reenzie onun yanına bile yaklaşmadı. Burası ucuz, yemekleri yağlı ve herkesin yüksek sesle konuştuğu bir restorandı. Bu sebeple yanınızda oturan kişi dışında kimseyle konuşmanız mümkün değildi.

Bana iyice sokulan Sean, "Yarın Cadılar Bayramı," dedi. "İyi misin?"

Ona Cadılar Bayramı geleneklerimizden bahsetmiştim. "Bir nevi. Yani, hep birlikte vakit geçirecek olmamız güzel. Sanırım bu, durumu biraz olsun kurtarıyor. Sorduğun için teşekkürler."

"Aklını bu işten uzaklaştırmanı sağlayacaksa, başka şeylere de odaklanabilirsin. Bu gece takımımızı nasıl da kahramanca zafere taşıdığın gibi mesela."

"Alçakgönüllülükle demek istedin herhalde?"

"Kesinlikle," dedi. "Hep alçakgönüllüyümdür."

"Bu iyi işte. Çünkü sayı alanına dört kere koşanın *senin* kalçan olmadığından eminim."

"Saha sonu," dedi. "Ayrıca biz koşarken gerçekten kalçalarımızı mı izliyorsun?"

"Size tayt giydiren ben değilim," dedim. "Ayrıca oraya *saha sonu* adını da ben vermedim."

Masada sadece ikimiz varmışız gibi geç saate kadar sohbet ederek kahvaltımızı yaptık. Hatta oturduğumuz yer biraz mahremiyet sağlayacak kadar büyük olduğu halde, vücudunu

bedenime dayamıştı. Sean'ın vücudu tekrar çıkmaya başladığımıza karar vermiş gibiydi. Bu mesajı aklının da almasına ihtiyacım vardı.

Reenzie'nin yarınki partisinde Ames'le Taylor'ın bir araya gelmesi için her şeyi ayarlamıştım. Artık sadece Sean'ın da bana açılması gerekiyordu. Böylece hepimiz hak ettiğimiz huzur ve mutluluğa kavuşacaktık.

8

Telefonum biyledi. İçinde adım geçen bir tweet'ti. @Catches-Falls, yani annemden geliyordu.

@AutumnFalls, #CadılarB-aaaay-raminKutluOlsuu-uuuun!

Birlikte bir fotoğraf da göndermişti. Spa merkezinde, üzerinde beyaz bir bornoz ve başına sarılmış beyaz havlulu bir fotoğraf. Şezlonga uzanmıştı. Gözkapaklarında salatalıklar vardı.

Yanlış giden milyonlarca şey vardı. Cadılar Bayramı'nı normalde bu şekilde kutlamadığımız gerçeğinden de bahsetmiyordum. Kutlama mesajındaki "ay"ın rahatlama ifade ettiğini biliyordum ama yine de herkes bunun bir çılgılık olduğunu düşünecekti. Sonra tabii bir de hashtag yazarken küçük tirelerin kullanılmaması kuralı vardı. Hatta küçük tire koyamayacak olsanız bile, #CadılarB-aaaay-rami şu sıralarda herkesin kullandığı bir hashtag haline gelmişti bu yüzden

hashtag *sayılmazdı*. Son olarak tüm dünya tarafından görülmek zorunda olmadığını düşündüğüm şu fotoğraf vardı.

Özünde, kendi iyilikleri için annelerin sosyal medyaya girmelerine izin vermemek gerektiği söylemeye çalıştığım şeydi. Sadece kendilerini utandırıyorlardı.

Ama annemi seviyordum bu yüzden ona, @CatchesFalls-Bayildim! #CadılarB-aaaay-ramil yazdım.

Bakın işte, onun o aptalca hashtag'lerini bile kullanıyordum. İşte bu kadar destekleyiciydim.

O gece dışarı çıktığıma seviniyordum. Erick çoktan gitmişti ve görüldüğü üzere annem de burada değildi. Evde bir tane bile Cadılar Bayramı süsü yoktu ve kendi odamınki dışında evdeki ışıkların hepsini kapatmıştım. Böylece “şaka mı şeker mi” yapacak olanlar kapımızı çalmayı aklından bile geçirmeyecekti. Evimizde şeker bile yoktu. Evden dışarı çıkıyor olmasam kesinlikle bunalıma girerdim.

O gece Sean'la tekrar bir araya gelecek olmamız Cadılar Bayramı'nı tekrar anlamlı kılmanın en iyi yolu olacaktı.

Dışarısı karanlıktı ama kapı çaldığında akşam olmak üzereydi. Taylor, Sean, Ames, J.J. ve Jack'le bir saat önce Reenzie'lere gidecektik böylece diğerleri oraya akın etmeye başladığında parti resmi olarak başlamış gibi görünecekti. Sean hemen yan komşularıydı ve Ames de Denny'yle geleceğini söylemişti. Geriye kalanlarımız J.J.'in arabasına doluşup oraya gidecektik.

Geceyi Taylor'larda geçirecektim bu yüzden spor çantamı omzuma atıp aynada kendime son bir kez baktım. Gözüme kan oturmuş gibi görünmesini sağlayan lensler, gözlerimin altındaki morluklar, fare yuvasını andıran saç stili, demiryolu

raylarını andıran yara izleri, çenemden süzülüyormuş havası verilen kan, yırtık pırtık beyaz bir elbiseyle partiye hazırdım.

Hoşuma gitmişti. Aynı zamanda hem iğrenç hem de muhteşem görünüyordum. Sean'ın da öyle düşüneceğini umuyordum.

Bir koşu aşağı inip kapıyı açtığımda siyah takım elbise ve papyonuyla karşımda J.J. duruyordu. Gözleri ve yanakları gri renkti ve içlerine çökmüş gibiydi, saçları simsiyahtı. Bir kolunun üzerine bezden bir peçete atmıştı, diğer kolundaysa bombeli gümüş bir tepsi vardı.

“Vampir kâhya hizmetimde mi?” diye sordum.

Sivri beyaz vampir dişlerini göstererek tehlikeli bir şekilde gülümsedi. “Kesinlikle. Belki ölü gelin atıştırmalık bir şeyler ister?” Tepsinin bombeli kapağını kaldırdığında içinden insan beyni çıktı. Plastik. Yani öyle olduğunu düşündüm.

“En sevdiğim,” dedim. “Ne getirmen gerektiğini hep bilirsin zaten. Gidelim mi?”

“Nasıl isterseniz.”

Boşta kalan kolunu uzatıp bana arabasına kadar eşlik etti. Arabaya bindiğimizde üzerimdeki kostüme rağmen ayakkabımı çıkarıp ayaklarımı torpidoya uzatabilmişim fakat bunun büyük bir başarı olduğunu düşünmüyordum. Jack’le Taylor’ı almaya gittiğimizde J.J. kostümlerimize ilişkin anagramlar türetti. Ben “ölü genli”ydim, bu da parti sonu için mantıklı bir anagram gibiydi, o ise ne derse inanacağımı söylediğim “vahim yaprak”tı.

Taylor bu sene kız gibi giyinmişti. Diş Perisi olmuştu ve arabaya sığabilmek için kanatlarını çıkarıp bagaja koyması gerekmişti. Bir pembelik ve pırıltı bulutuydu. Tek düşüne-

bildiğimse onu gördüğünde aklı başından gitmeden Leo'nun nasıl iki çift laf edeceğiydi.

Jack'in üzerinde deri ceket, kot ve tişört vardı.

"Kostümün yok mu?" diye sordum. "Batman olacaksın sanıyordum."

"Kedi Kadın'ım olursa öyle olacaktı," dedi. "Olmayınca daha havalı takılmaya karar verdim. Ben de Galaksinin Korumucuları'ndaki Star-Lord."

"Daha 'havalı' derken," dedi J.J., "neyle kıyaslıyorsun?"

"Hey, dikkat et," diye çıkıştı Jack. "Star-Lord inanılmaz derecede havalıdır."

"Şimdi 'inanılmaz' demenin nedeni kesinlikle buna inanmamam, değil mi?" diye sordu J.J..

"Bekle ve gör," dedi Jack. "Kızlar bu gece benim için ölüp bitecekler."

"Onları zehirlemeyi planladığın için mi?" diye sordu J.J..

Dış Perisi ("Şiirsi Ped") ve Jack'in kostümü için ("Vakarsız" -"Kız Savar," için türetilmiş bir sözcük istemiştin, değil mi?") için sözcük türetmesini isteyerek konuşmalarını böldüm ve kısa bir süre sonra da Reenzie'lerin evine varmıştık.

Eve dışarıdan baktığımda içim cız etti. Babam görse bayılırdı. Evin her tarafını kaplayan örümcek ağları ile ürkütücü görünüm verecek ışıklar yeterince iyi yerleştirilmişti. Hem verandaya hem de bahçeye yerleştirilmiş, hortlağı andıran, kabaktan oyulmuş fenerlerin içine yerleştirilmiş mumların alevleri titreyiyor, çalılıklarla ağaçların arasından elektrikli gözler bir yanıp bir sönüyordu. Kulağıma çığlıklar ve haykırışlar geliyordu. O kadar usulca geliyorlardı ki kulaklarımın bana oyun oynadığını sandım. Sonra Reenzie'lerin kapısına

varmamıza birkaç adım kalmışken birden bir tabut kapağı açıldı ve içinden dimdik bir iskelet çıkınca Jack çılgılığı bastı.

Jack kendini toparlamayı başardığı zaman, “Bu onun karakterinde var,” dedi. “Star-Lord bu durumda kesin çılgılık atardı.”

“Evet,” dedi J.J., “ne de olsa çok havalı bir tip.”

İçerisi daha da iyiydi. Parti, Reenzie’lerin evinin mahzen ve dans kulübü arası bir hava verilmiş bodrum katındaydı. Siyah ışıklandırma her şeye, bu dünyadan değilmiş gibi bir ışık yayıyor; müzik, mekânın içinde yankılanıyor; sis makinaları ortama kasvetli bir hava katıyordu.

Reenzie denizkızı gibi giyinmiş, gözlerine mavi ve yeşil far sürmüş ve deniz kabuğu şeklindeki büstiyeri ve kuyruk biçimli eteğinin açıkta bıraktığı bedeninin her yanını simle kaplamıştı. Saçına taktığı postişler yeşil ve mavi renkteki “yosunlarla” örülmüştü ve sırtından aşağı sarkıyordu.

Şaşırtıcı değildi. İnsanı rahatsız edecek derecede güzel görünüyordu.

Reenzie müziği ayarlamaya ve doğru şarkı listesinin çaldığından emin olmaya çalışırken Sean ellerindeki ve dizlerinin üzerinde sis makinasını ayarlamaya çalışıyordu.

“Dün saha sonu hakkında ne söylüyordun?” diye sordum.

“Hey!” Hemen ayağa fırladı. Sonra beni gördüğünde yüzündeki gülümsemeye bir şey oldu. Birden değişti. Aniden başka bir şey olmuştu. “Vay canına. Sen... Muhteşem görünüyorsun.”

O anda bütün bedenimle gülümsediğimden emindim. Bu gece bunun olmasını istiyordum işte. “Teşekkürler,” dedim. “Sen de... kostüm giymemiş gibi görünüyorsun.”

Sean’ın üzerinde Amerikan futbolu üniforması vardı.

“Yanıyorsun,” dedi. Gözleri benimkilere kenetlenmişti. “Bu, üniversitedeki ağabeyimin üniforması. Bu durumda kostüm oluyor.”

Başımı iki yana salladım. “Yaratıcılıktan puanını kırıyorum. En azından üzerine birazcık yapay kan serpip takma vampir dişi takabilirdin. Beter Böcek filmini izlemedin mi? İçinde ölmüş futbol takımı vardır. Rahatlıkla onlardan biri olabilirdin.”

“Cadılar Bayramı’nda çuvalladığımı mı söylüyorsun.”

“Korkunç bir şekilde. Umutsuz vaka.”

Konuşurken bana yavaş yavaş sokuluyordu. Artık o kadar yaklaşmıştı ki aramızdaki alanı hissedebiliyordum. Elektrikleniyordu.

Elini uzatıp yanağımdaki yara izinin üzerinde parmağını gezdirdi. “Sen bu konuda gerçekten çok iyisin. Parti henüz başlamadı. Belki kostümümü ayarlamak konusunda bana yardımcı olabilirsin.”

Söylemesini umduğum şeyi mi söylüyordu?

Reenzie, “Autumn!” diye bir çılgılık attı. Kuyruğunun izin verdiği miniklikteki adımlarla yanımıza geldi. “Duvağın nerede?”

“Duvağım yok,” dedim.

“Sen ölü bir *gelinsin*,” dedi Reenzie. “Bir duvağa ihtiyacın var. Odama çık. Pencere kenarında duran yüksek şifonyiere bak. Orası hep kostümlerle dolu. Birkaç sene önce ben de Ölü Gelin olmuştum. Bir duvak bulursun orada.”

“Gerçekten mi?” Bu fikir bir an midemin bulanmasına neden oldu. Üstelik sadece Sean’la arama kimsenin girmesini istemediğim için değil. Reenzie’yle arkadaşlık ve birlikte takılıyorduk ama geçen bahardan beri odasına girmemiştim. O

zaman da bilgisayarından bazı dosyaları indirmek için gizlice içeri sızmıştım ve Sean'a yakalanmıştım. Bunu itiraf ettiğim için kötü biri olduğumu düşüneceğinizi biliyorum ama yemin ederim iyi sebeplerim vardı.

Elbette bu kez böyle yapmayacaktım ama yine de odasına çıkmak garip bir fikirdi.

"Seninle geleyim," dedi Sean. Benimle yalnız kalmak istediği için mi yoksa geçen sefer olanlar aklına gelince kötü şeyler yapacağımdan endişe ettiği için mi böyle söylediğini bilemedim.

"Asla olmaz," dedi Reenzie. "Senin burada kalıp sis makinasını ayarlayan gerekiyor. Birazdan herkes doluşacak." Sonra da bana baktı. "Odamın nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Laf mı sokuyordu? "Reenzie, ben..."

Gözlerini devirdi. "Unut gitsin. *Ben* unuttum bile. Haydi git."

Reenzie'yi reddetmenin yolu yoktu. Beni gitmem için hafifçe itekledikten sonra oradaki herkese, davetliler gelmeden önce halletmeleri gereken görevler verdi. Bu yüzden tek başıma kalmıştım.

Odasının nerede olduğunu *hatırlıyordum*. Merdivenleri çıkıp sahanlığa geldikten sonra bir kat daha çıkmam, koridoru geçip sonra bir kat daha çıkmam gerekiyordu. Reenzie'nin bu cömertliğinin nedeninin sadece kostümümü daha iyi bir hale getirmek mi yoksa beni Sean'dan uzaklaştırmak için mi olduğunu merak ediyordum.

Tahminim beni Sean'ın yanından uzaklaştırmak için olduğu yönündeydi.

Her neyse. Duvağı hemen bulup tekrar aşağı inecektim.

Reenzie'nin odasına girdiğimde yüksek şifoniyerini hemen gördüm ama oraya gitmeden evvel gözüme başka bir şey ilişti.

Bilgisayarı... En son yaşananlardan ötürü bakmam gereken son şeyin bilgisayarı olduğunu biliyordum ve sanırım bu kez Reenzie bir şey demezdi. Ekranı bakıyordum çünkü ekranda *ben* vardım.

Reenzie'nin ekran koruyucusu, iPhoto uygulamasındaki bir slayt gösterisiydi. Görüntüler bir süre ekranda kalıp sonra değişiyordu. O an ekrandaki fotoğraf Reenzie'yle birlikte çektiğimiz bir selfie'ydı. Futbol maçında çekilmişti. Sanırım sezonun ilk maçıydı. O dönemde birlikte vakit geçirebiliyor olmanın şokundaydım. Bana daha da ilginç gelen nasıl olup da bu kadar iyi anlaşılabildiğimizdi.

O kadar şaşırılmamalıydım sanırım. Geçen senenin en kötü zamanlarında bile birlikte güzel vakit geçirdiğimiz dönemler olmuştu. Tabii o sıralarda hain bir komploya kurban gitmekteydim ama hey, sonunda her şey daha da iyi olmuştu.

Bir süre daha ekran koruyucuya baktım. Hepsi de bu seneye ait fotoğraflardı: Plajda, maçlarda, okul bahçesinde, alışveriş merkezinde çekilmişlerdi. Şapşalca şeylerdi.

Geçen sene tüm hayatım mahvolmak üzereydi. Sanırım çok fazla yol kat etmiştim.

Bir başka fotoğrafın ekranda süzüldüğünü gördüğümde arkamı dönüp duvağı almaya gitmek üzereydim. Yapraklı toga giymiş devasa yeşil heykelin yanında sırttan Sean'ın fotoğrafıydı bu.

Bir an kalbim duracak gibi oldu.

Bu fotoğrafı görmüştüm.

Telefonumu çıkarıp fotoğraf galerisini karıştırarak Sean'ın bu yaz Amerika'yı turlarken bana, "beni düşündüğü için" attığı fotoğrafları aradım.

Jolly Green Giant'la çektiirdiğı fotoğraf Reenzie'nin bilgisayar ekranında mıydı? Bana gönderdiğinin aynısıydı.

Ekranada beliren tanıdık görüntülere bakıyordum: Dev çorap maymunuyla Sean, devasa Beagle şeklinde inşa edilmiş hanın yanında... Hepsi de bana gönderdikleriyle aynıydı.

Ona da mı aynı mesajları göndermişti? Her fotoğrafına özlemle bakacağını mı düşünmüştü? Eve geri döndüğünde onu görmeyi dört gözle beklediğini ona da söylemiş miydi?

Artık yukarıda olduğuma göre *ondan da* kostümüne el atmasını mı istiyordu? Hepimiz partiye gelmeden önce dün gece bana yaptığı gibi ona da vücudunu yapıştırıp mı oturmuştu?

Oda etrafımda dönüyordu. Buradan dışarı çıkmalıydım.

Şifoniyerinin altını üstüne getirdim. Reenzie yalan söylemiyordu, çekmecelerin içi kostüm aksesuarlarıyla dolup taşıyordu: Maskeler, pelerinler, kuşaklar ve göz bantları... Aslında gelecek senenin Cadılar Bayramı kostümünü şimdi-den planlayabilmek için karıştırmaktan zevk alacağım türde şeylerdi ama tek istediğim o fotoğraflar Reenzie'nin ekranında bir tur daha dönmeden duvağı alıp oradan çıkıp gitmekti.

Duvak baktığım son çekmecedeydi. Onu aldığım gibi koşa koşa bodruma indim. Uzunca bir süre yukarıda kalmış olmalıyım ki aşağı indiğimde parti canlanmıştı. Hoparlörlerden bangır bangır müzik sesi geliyordu ve odanın içi sohbetlerin uğultusuyla dolmuştu. Ortam loştu ve insanlar her köşeyi kapladığı için kimin nerede olduğunu görmek güçtü.

Ama Reenzie beni buldu. Hemen arkamdan sesini işittim. “Güzel, bulmuşsun!” Duvağı alıp başıma yerleştirdi.

“Ekran koruyucunu fark ettim,” dedim. Sesimin normal ve sıradan çıkmasına gayret ettim. “Güzel fotoğraflar!”

“Öyle değil mi? Hepsi de yeni.”

“Yazdan olanlar da var, değil mi?” diye laf dokundurdum. “Sean’inkileri de gördüm... Futbol kampı turundan gönderdikleri, değil mi?”

Reenzie duvağı önden kontrol etmek için beni kendine çevirdi. Duvağı düzeltirken gülümsedi. “Evet. Çok güzeldi. Ailelerimiz çok yakındır, yazları hep birlikte geçiririz. Bu yaz ilk defa ayrı kaldık. Biraz garip ama bana her gün mesaj atıp bu şapşal fotoğrafları gönderdi. Birlikte olamadığımız halde yine de beraber gibiydik.” “Her gün mü?” diye sordum. Sesim birazcık titriyordu ama parti çok gürültülüydü. Sesimin titrediğini fark etmemiş olmalıydı. Sean bana her gün mesaj *atmamıştı*. Sık sık göndermişti ama her gün değil.

“Neredeyse,” dedi. Ardından duvağını son bir kez çekirtti. “İşte. Müthiş görünüyorsun.” Sanki bana kız kardeşlerin birbirine vereceği türden bir sır verecek gibi koluma girdi. “Aslında bütün yazı birlikte geçirmediğimize seviniyorum. Daha önce beni özlemeye hiç fırsatı olmadı. Sanırım aramızda geçenlerin kıymetini bilmesini sağladı. Hem döndüğünden beri aramız daha... farklı. Artık sadece an meselesi olduğunu düşünüyorum... Anlarsın ya?”

Ah, anlıyordum çünkü Sean’la *benim* için de aynı şeyi düşünüyordum.

En azından, o geceye kadar öyle düşünmüştüm.

9

Sean'la konuşmak istiyordum ama ne yeri ne de zamanıydı. Çok fazla insan vardı ve hep yanında birileri oluyordu. Olmadığında yiyecekler, müzik ya da sis makinası konusunda Reenzie'ye yardım ediyordu.

Kendi hayatımı daha huzurlu ve uyumlu hale getirmek için bir şey yapamayacağımdan en azından arkadaşlarıma yardım edebileceğime karar verdim.

Artık tek yapmam gereken onları bulmaktı. Bizimle geldiği için Taylor'ın buralarda bir yerlerde olduğunu biliyordum ama Amalita'yı hiç görmemiştim. Gerçi bunun pek anlamı yoktu. Parti kalabalıktı sonuçta.

Balkabağı feneri şeklindeki topkeki ısırın Jack'i görünce, "Hey," dedim. "Ames'i gördün mü?"

"Burada olduğunu sanmıyorum," dedi. "Onu görmedim. Odalardan birine kapansalar iyi ederler."

Pek de mantıklı şeyler söylemiyordu. "Kim, Ames mi?"

"Hayır, Carrie."

Aşırı seksi bir Fransız hizmetçisi kostümünün içine komik bir şekilde sıkıştırılıp tıktıştırılmış gibi görünen Carrie Amernick ile futbol takımı oyuncularından Alec Hoeffner'in resmen içine düştüğü eğreti dans pistini işaret etti.

"J.J.'in kostümüne uygun giyineceğini sanıyordum," dedim.

İşte o anda Carrie gülümsemek için ağzını kocaman açtı ve vampir dişleri göründü.

"Evet, işte," dedim. Sonra birden irkildim. Aslında onun adına biraz utanmıştım çünkü Alec'in içine düşmek üzere olsa da öğle yemeği olarak onu istiyormuş gibi J.J.'e bakıyordu. J.J. durumdan habersiz, bir grupla birlikte dans ediyordu. Ah, işte oradaydı... Taylor, Ryan (Elvis kostümü giymişti) ve müzikaldeki diğer birkaç oyuncu da vardı.

"En kötü yanı ne söyleyeyim mi?" dedi Jack.

"J.J.'in dikkatini çekmek istiyormuş gibi dans ediyor olması mı?"

"Hayır, onu kışkandırmak istiyorsa beni de kullanabilirdi. Hep buralardaydım."

Ona öylece bakakaldım.

"Ne?" diye sordu. "Ona sahip olamadığım için onu daha da fazla istiyorum. Bu herkes için böyledir."

Ona yanıldığını söylemek istiyordum ama belki de yanlışlıyordu. Carrie de J.J.'in ilgisini çekmek isterken kendini aptal durumuna düşürüyor olmalıydı. Ames de Denny'nin dikkatini çekene dek onun için bu yüzden kaçık gibi davranmış olmalıydı. Taylor da Ryan'ın peşine bu yüzden düşmüş olmalıydı ama bu böyle sürüp gitmeyecekti. Jack'in yanından ayrılıp Leo'yu bulana dek etrafta dolandım. Doğru kostümü

giymekle kalmamış, aynı zamanda karaktere de bürünmüştü, gölgelerin arasından Taylor'ı uzaktan izliyordu.

En azından, bunun karaktere bürünmek olduğunu düşünmüştüm. Aslında müzikali hiç seyretmemiştim. Karaktere bürünmüş olsa bile Leo'nun bunu bilerek yapmadığına emindim. O, öyle biriydi. Yüzümde kocaman gülümsemeyle ona yöneldim. "Leo!" Sonra ona daha yakından baktım. Beyaz maskesi yüzünün yarısını kaplıyordu ve gözlük takmamıştı. "Leo'sun, değil mi?"

"Evet. Autumn?"

Görebildiğim tek gözünü kısmıştı. "Kontakt lens takmadın mı?"

"Takamam. Denedim ama gözümde bir şey olduğu hissi... beni bayıltıyor. Düşünmek bile beni..." Birden öğürecek gibi oldu ve elini omzuma koyup dengesini buldu. "Sakin," dedim. "Ana odaklan. Dehşet görünüyorsun. Taylor seni gördü mü?"

"Sanmıyorum," dedi.

"Yanına gitmedin mi?"

"Hayır!" Bunu hızlı cevaplamıştı ve Taylor'ı ateşe verip vermediğini sormuşum gibi gerginlik yaratmıştı.

"Leo, onunla konuşmalısın."

"Nasıl? Onun gibi birine ne diyebilirim ki?"

"Ortak noktalarınızdan bahset. Tiyatro gibi mesela! Tiyatrodan bahset."

"Tiyatro hakkında hiçbir şey bilmem," dedi. "Sadece ışıkları bilirim."

"Tamam, o zaman tiyatro dışında bir şeylerden bahset. Ne yapmayı seversin?"

“Çok fazla satranç oynuyorum,” dedi. “İnternette devamlı oynuyorum.”

“Bunu geçelim,” dedim. “Dışarıda yapılan bir şeyler. Plaja gitmeyi sever misin?”

“Soyuluyorum.”

“Ortak noktalarınızı unut gitsin. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Onu güzel buluyorsun, değil mi?”

Ona baktı ve yüzünün görülebilen yarısında gözlerine hülyalı bir bakış hâkim oldu. “Şimdiye dek gördüğüm en güzel pembe flu şey.”

“Evet! Aferin, Leo! Bunu söyle! Ama flu kısmını bir kenara bırak. Ona sadece ne kadar güzel olduğunu söyle. Bir dakika.” Telefonumu çıkarıp Operadaki Hayalet müzikaline baktım. “Hazırlan. Müzikal karakterlerinden birinin kostümüyle geldiğine göre, bu konuda konuşmak isteyecektir. Bu müzikali çok seviyormuşsun gibi davran. Provaları seyrederken onun ne kadar yetenekli olduğunu ve üniversitede tiyatro okuması gerektiğini düşündüğünü de söyle. Ya da konservatuara gitmesi gerektiğini.”

“Gerçekten mi?” dedi. “Aslında bunlar yedi özgür sanat söz konusu olduğunda oldukça kısır kalmıyor mu?”

“Bu söylenmemesi gereken şeyler listesinde. Bu gece oyunculuk okuluna gitme fikriyle, *Operadaki Hayalet* müzikalini seven ve *Gönül Yolu* müzikalindeki performansıyla ilgili hatırladığın her şey konusunda ona iltifatlar yağdıran bir adam olacaksın. Şu güzellik meselesi de var. Anladın mı?”

Başıyla onayladı. “Evet, tamam. Teşekkürler, Autumn.”

“Sorun değil,” dedim. “Süperkahramanlar böyle yaparlar.”

“Sen süperkahraman mısın?” diye sordu. “Ölü gelin olduğumu sanıyordum.”

“Öyle olmaya çalışıyorum,” dedim.

Leo, *Operadaki Hayalet*’i hatmettikten sonra Taylor’ı, Ryan’ın yanından uzaklaştırmak için fırsat kollamaya başladım. Bir süreliğine bu pek de mümkün olamayacakmış gibi göründü çünkü birlikte tango yapmaya başlamışlardı. Yanak yanağa duruyorlardı ve Taylor onu zahmetsizce idare ediyordu. Birbirlerinden birazcık uzaklaşıp gözleri kenetlendiğinde kıvılcımları gördüm.

Yanılıyor muydum? Ryan aslında hakikaten de Taylor’la ilgileniyor muydu?

Ryan dramatik bir şekilde öne eğildi ve öpüşeceklerini anladığı için Taylor’un nefesi kesilmiş Ryan’a doğru yükseldiğini gördüm.

Ryan öpmek yerine Taylor’ın sırtını kendine çevirdikten sonra ellerini beline koydu ve herkesi lokomotif dansı yapmaya çağırdı.

Görev yine uygulamadaydı.

Taylor’ı lokomotif dansı yaparlarken kenara çektim. Beklediği şekilde öpülmediği için hâlâ şoktaydı. “Hey!” dedim. “Şu hayalete baksana!”

Taylor’ı Leo’nun yanına sürükledim. Kostümü gördüğü zaman yüzü aydınlandı. “Operadaki Hayalet kılığına mı girdin... Bayıldım!”

“Teşekkürler,” dedi Leo. “Christine rolünü genelde iki aktrise verdiklerini biliyor muydun?”

“Evet! Bunu biliyorum!” dedi Taylor. “Yapımcılar bu rolün gerektirdiği performansın bir aktrisi zorlayabileceğini düşü-

nüyorlarmış. Garip çünkü Hayalet rolü de aynı derecede zor. Hem izleyiciler her zaman asıl aktrisi görmek isterler.”

Leo, “Kesinlikle,” diyerek onayladı. “Düşünsene, biri Gönül Yolu müzikaline geliyor ve Sarah’yı senin değil de başkasının oynadığını görüyor... En olağanüstü performanstan mahrum kalmış anlamına gelir bu.”

Taylor eriyip bitmişti. Bunu görebiliyordum. Ben yanlarından yavaş yavaş uzaklaşırken, Leo’nun şu cümleyle işi bitirdiğini duydum: “O kostüm üzerindeyken çok güzel görünüyorsun. Aslında *her gün* çok güzel görünüyorsun. Özellikle de sahnede olduğunda. Hey... Aslında üniversitede konservatuvar okumayı düşündün mü?”

Buradaki işim bitmişti. Aslında yarı yarıya bitmişti ama Ames’i hiçbir yerde bulamıyordum. Hastalandı mı diye merak ettim. Belki Denny hastalanmıştır ama bu Ames’in, Reenzie’nin partisini kaçırmaması için geçerli bir neden değildi. Belki de öyleydi. Belki ona tavuk suyuna çorba içirerek ya da telefonla görüntülü konuşma yaparak iyi kız arkadaş puanları toplamakla meşguldü. Tıpkı, Sean gıda zehirlenmesi atlatırken Michigan’dan beni aradığında yaptığım gibi... Birlikte Harry ile Sally Tanışınca’yı izlemiştik. Telefonda konuşurken. Komikti çünkü bu filmde de Harry ile Sally telefonda konuşurken film izliyorlardı. İkimiz de bu filmdeki başrol karakterleri gibi arkadaş olmaktan öteye geçtiğimizi konuşmamıştık; sadece iması vardı.

En azından öyle düşünmüştüm. Oysa artık telefonu kapadıktan hemen sonra Reenzie’yi mi aradı diye merak ediyordum. Telefonda konuşurken birlikte hangi filmi seyretmişlerdi.

Hayır. Sean'ı aklımdan çıkarmalıyım. Artık onun için bir şey yapamazdım. Jack'i kolundan tuttuğum gibi dans pistine çektim. J.J.'le birlikte üçümüz birkaç saat boyunca, vakit çok geç olup da kişi sayısı azalınca, J.J., Reenzie, Sean, Jack, Taylor ve Leo dahil, sadece yirmi kişi kalınca dek pistte hoplayıp durduk.

Evet, Taylor ile Leo, onları kendi hallerine bıraktığımdan beri sohbet ediyorlardı. Leo'nun, belli etmemeye çalışarak telefonunu birkaç kez kontrol ettiği gözümünden kaçmamıştı ama Taylor'ın bunu fark ettiğini sanmıyordum. Leo'nun başkalarıyla konuşmaktansa araştırmalarına devam edeceğinden emindim. Bu hoşuma gitmişti. Adanmışlık göstergesiydi. Taylor onu etkilemeye güdülenmiş biriyle olmayı hak ediyordu.

Ryan çoktan gitmişti. Alec Hoeffner onu ciddi biçimde birbirlerinin üzerine abanmak için götürmeye çalışsa da Carrie Amernick ortalıkta dolanıyordu. Zavallı çocuk, bunun sadece J.J.'in gözlerinin önünde gerçekleşmesi halinde Carrie için önemli olduğunu fark edememişti. Etrafta hâlâ parti olduğunu söyleyebileceğiniz kadar kişi vardı ama sayımız o kadar azdı ki Sean'ı kenara çekip konuşmak için dışarı çıkmasını isteyebilirdim.

Kolaymış gibi görünüyordu ama ona her baktığımda yüreğim parçalanıyordu. Özellikle de her neyle meşgulse ondan başını kaldırıp bu odadaki tek insan benmişim gibi bana gülümsediğinde... Muhtemelen aynı şeyleri Reenzie'ye de yaptığını kendime hatırlatmam gerekti.

Onunla yüzleşmek istemiyordum. İkimizi de sevdiğini ya da karar veremediğini itiraf etmesini duymak istemiyordum. Bana özel olduğunu düşündüğüm her anın başka biriyle ge-

çirdiği aynı anın gölgesi ya da yankısı olduğunu söylemesini istemiyordum. Bunun böyle olduğunu aslında biliyordum ama ağzından duymak milyon kez daha kötü hissettirecekti.

Fakat bunu yapmak zorundaydım. Bilmem gerekiyordu.

Alec'in, Carrie'yi birlikte vakit geçirmeye zorlayacağını tahmin ettiğimde tam Sean'ın yanına gitmek üzereydim.

“Cennette Yedi Dakika oynuyoruz... Kim var?”

“Kaç yaşındayız, on iki mi?” Reenzie güldü.

“Ondan sonra da ruh çağırıyoruz,” dedi bir başka kız.

“Sonra da taş-kâğıt-makas!” dedi Taylor neşeyle.

“Sonra da oyun tahtası olan oyunlar mı?” diye sordu J.J..

“‘Odun’ teması fark ettim.”

Jack omuz silkti. “Cennette Yedi Dakika oynardım.”

“Sen ve benden başkalarına da ihtiyacımız var, Star-Lord,” dedi Alec.

Alec hangi kostümü giydiğini anladığı için Jack öyle mutlu görünüyordu ki Cennette Yedi Dakika oyunu sanki başlamıştı bile.

İtfaiyeci kostümü giymiş kız kıkırdayıp, “Eğlenceli *olur*,” dedi.

Üzerine yapışan, daracık kedi kostümü giymiş kız arkadaşı, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Yani öyle hemen oynayamayız ki. Kalem, kâğıt, şapka ve dolap gibi bir şeye ihtiyacımız var.”

“Yukarıda kalem ve kâğıt var,” dedi Reenzie. “Sean nerede olduğunu biliyor. İtfaiyeci kaskını kullanırız. Dolap da merdivenlerin altında... Yarısı boş, halı kaplı ve düzgün.”

Sean’a bakıp kaşlarından birini kaldırdığında Sean yüzünü buruşturdu. “Ciddi misin?”

Herkes güldü. Sean gülmedi ama bir dakika sonra merdivenleri koşar adım çıkıyordu ve itfaiyeci kostümü giymiş kız, kaskını Reenzie'ye uzatıyordu. Taylor da içerisinin düzgün olduğundan emin olmak için merdiven altındaki dolabın kapısını açtı.

Sean tekrar aşağı indiğinde sırtıyordu. "Bunu yapacağımıza inanamıyorum."

Hiçbirimiz inanamıyorduk. Bunu en son ortaokuldayken oynadığımızı söyleyip gülüşüyorduk ama yine de oynayacaktık. Reenzie kâğıdın üzerine adlarımızı yazdıktan sonra kâğıtları küçük parçalara böldü. Her kâğıda bir isim yazdıktan sonra kâğıtları katlayıp kaskın içine attı. Kaskı göz hizasının üzerinde tutarak karıştırırken, "Kurallar basit. Kaskın içinden iki isim çekilecek. Erkek erkeğe, kız erkeğe, kız kıza fark etmez. Sonra bu iki kişi dolaba girecek. Dolabın kapısı kapandığında, telefonumdaki kronometre uygulamasını çalıştıracam. Tam alarm çaldığında kapıyı açacağız. Ne bir saniye önce ne bir saniye sonra. Dolapta yaşanan dolapta kalır. İsim yazılı kâğıtlar önceden çekilmiş olsa da tekrar kaskın içine konur. Bu da herkesin dolapta Jack'le vakit geçirebileceği anlamına geliyor."

İnlemeler, kıs kıs gülmeler ve kahkahalar duyuldu. Jack yerlere kadar eğildikten sonra Reenzie'ye, "Ya da Jack'le baş başa kalabilirsin." Kaşlarını birkaç kez kaldırıp indirdi.

"Böyle olması halinde oyun otomatikman biter," dedi Reenzie. Başta Jack olmak üzere birkaç kişi itiraz etti ama Reenzie omuzlarını silkti. "Benim suçum yok, kural kitabında öyle yazıyor." Kaskı birkaç kez daha sallayıp karıştırdıktan sonra Taylor ile Leo'nun başlarının üzerinde tuttu. "Birer tane seçin," dedi.

Sean bakışlarımı yakalayıp güldü. Ter dökmeye başladım. Peki, ya Sean’la ben seçilirsek ne olacaktı? Ya beni öpmeye kalkışırsa ne yapacaktım? Beni öpmesine izin mi verecektim yoksa yedi dakika boyunca Reenzie ve benimle ne yapmaya çalıştığını mı konuşacaktım?

Sean bana göz kırptı. Eridim bittim.

Kahretsin. Onunla konuşamazdım. Dolabın içine birlikte girersek ve beni öpmeye yeltenirse ben de onu öpecektim. İnanılmaz, harika ve dünyayı altüst edecek bir şey olurdu. Elbette yedi dakika sona erdiğinde ve öpmek istediği kişinin sadece ben olduğumdan emin olamayacağımdan çok daha kötü hissedecektim.

İçimden, Lütfen benim adım olmasın, diye düşünerek kaska odaklandım. Lütfen benim adım olmasın.

Taylor elindeki kâğıt parçasında yazan ismi okudu: “Carrie Amernick!”

Carrie sırtıp vampir dişlerini göstererek hevesle J.J.’e baktı. J.J. ondan tarafa bakmıyordu bile.

“Şey...” Leo gözlerini kısarak kâğıda baktı. “Leah... Donovan?”

Bu itfaiyeci kızdı. “Tatlım!” diye Carrie’ye seslenmesiyle ikisi elele tutuşup dolaba koştular ve herkesi güldürmek için yedi dakika boyunca birtakım komik sesler çıkardılar. On- dan sonraki iki isim Alec ile Reenzie’ydi. Adı Alec’le birlikte duyurulunca Reenzie nefesi kesilir gibi yaptı. Alec buna çok mutlu olmuş gibi görünüyordu ama asıl görmek istediğim Sean’ın vereceği tepkiydi. O da herkes gibi gülüyordu ama bu işe pek de sevinmediğini görebiliyordum. Sahte bir tebessümdü. Yedi dakikayı dolabın içinden gelebilecek sesleri pür dikkat

dinleyerek geçirirken, parmaklarını koruyucu baldır pedine öfkeyle vuruyordu.

Ardından Taylor ve Leo seçildi. Bu da bana dileklerin sihirli günlükler olmadan da gerçekleşebileceğini kanıtlıyordu. Taylor çok heyecanlı görünüyordu ama Leo her an kusacak gibiydi. Fikrini değiştirdiğinden değil sinirleri gerildiği için olduğundan emindim. Bu yüzden bana baktığında ona yüreklendirici bir şekilde gülümsedim. O da bana gülümseyip hafifçe başını salladıktan sonra dolaba girerken biraz daha rahatlamış ve kendinden emin görünüyordu. Taylor'ı öpmesini sağlamak için onunla telepati kurmaya çalışırken evrenle de iyi öpüşen biri olması için telepati kurmaya çalıştım.

Oyun böyle devam etti ve öpüşmesi muhtemel çiftlerden en yüksek sesli performansı ortaya koyacak çiftlere kaymaya başladı. Alec ve Jack içeridelerken bir radyo piyesinde duyulacak cinsten komik sesler çıkardılar, Reenzie ve Taylor orada bulundukları sürede yalandan kavga ediyormuş gibi yaptılar. Sean birkaç kez içeri girdi ama Reenzie'yle hiç denk gelmediler ve ben de bir kez Leo'yla eşleştim, bu da harika oldu çünkü Taylor'ı öptüğünü ve her şeyin gayet iyi gittiğini öğrendim. Ayrıca, Taylor'a söyleyebileceği başka şeyler hakkında birkaç fikir verdim çünkü başka neler konuşabileceğini bilemez hale gelmişti. Yardıma ihtiyacı duyabileceğini farz ederek numaramı kaydetti ve Taylor'ın şans eseri görme ihtimaline karşı, yapacağımız bütün yazışmaları telefonundan hemen silmesi konusunda onu uyardım.

Bir süre sonra oyunun tadı kaçmaya başladı ancak Reenzie pes etmeye hazır değildi. "Bir kez daha! Bir kez daha!" diye bağırdı. Sanırım Sean'la içeride baş başa kalmak için kendi

adının çekileceğini umuyordu. Carrie Amernick ve Taylor da ona hak verdiler. Herhalde bunun nedeni Carrie'nin J.J.'le içeri girmek istemesi, Taylor'ın da Leo'yla dolapta vakit geçirmeye bir itirazının olmamasıydı. Reenzie bu kez ismi Sean'a çekti.

"J.J. Austin..." dedi.

Carrie bağıra çağıra tezahürat yaptı. Sean elini tekrar kaskın içine soktu. Bir kâğıt daha çekip bana ukala bir bakış atarak hafiften gülümsedi. "Ve Autumn Falls."

Gülümsedim. Bu mükemmeldi. Bütün gece J.J.'le fazla vakit geçirememiştim ve Reenzie'nin odasında gördüklerimi ona anlatmak için can atıyordum.

Dolaba benden daha yakın duruyordu, yanına gidip kolunu ona uzattım. "Gidelim mi?"

"Nasıl istersen," dedi.

Biz yanından geçerken Carrie Amernick dişleriyle beni kapacak gibi hamle yaptı ama aslında homurdandığından emindim, aldırış etmedim.

Kapı kapandığı anda J.J.'e sokuldum ve kimsenin duymayacağı kadar kısık sesle, saniyede bir kilometre hızla olan bitenleri anlattım. "Tamam, Reenzie'nin duvağı almam için beni yukarıya gönderdiğini hatırlıyorsun, değil mi? Oraya çıktım ve tam duvağı almak üzereyken ekranda kendi fotoğrafımı gördüm. Reenzie'nin odasında çekilmiş bir fotoğrafım! Bu yüzden elbette durup ne olduğuna bakmak..."

Aralıksız devam edip ona her şeyi anlattım. Konuştuğça daha da hız kazanıyordum çünkü vaktimizin bitmesini istemiyordum. Sonra tam *Harry ile Sally Tanışınca* filmi, o hasta olduğunda birlikte telefonda konuşurken film izlemenin bizi

Sean'la nasıl yakınlaştırdığını düşündüğümü sorgulamaya başladığımı söylediğim anda...

J.J. eğilip beni öptü.

Sanırım ben de onu öptüm. Birazcık. Yani, biri eğilip sizi öptüğünde karşılık vermemek çok zor. Tabii o kişiden öğreniyorsanız, o başka. Jack olsaydı, anında çekilip ona bağırırdım ama bu... hoştu, sanırım biraz da... beklenmedikti. Garipti de. Yani, Jenna'nın yanı sıra J.J. en yakın arkadaşım. Amalita'yla anlattığımdan çok daha fazlasını paylaşıyordum onunla. Açıkçası o aileden biriydi.

Geri çekilmeme neden olan buydu. İğrenmiş gibi değil de nazıkçe ama ben öyle... Bu aslında...

"Bu da neydi?" diye sordum.

J.J.'in yüzü hâlâ benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Dolabın içinde ışık yok denecek kadar azdı bu yüzden artık ona dokunmuyor olsam da görmekten daha çok hissediyordum varlığını.

"Bu kadar şaşırdın mı?" diye sordu.

Dürüstçe, "Evet," dedim.

Yüzünde nazık bir gülümseme görebiliyordum. Bakışları hoş ve derindi. "Autumn, tanıştığımız günden beri seninle olmak istedim. İnanılmaz zeki ve komiksin. Kimsenin yanında olmak senin yanında olmak kadar keyif vermedi bana. Ayrıca hayatımda gördüğüm en güzel kızsın."

Biraz güldüm. "Gördüğün kızları ben de gördüm ve öyle güzel biri değilim."

"Sana yalan söylemiyorum," dedi. "Bunu biliyorsun."

Bunu *biliyordum*. Bana öyle baktığı için mi yoksa söyledikleri yüzünden mi bilmiyordum ama midemde kelekler

uçuşmaya başlamıştı. Onu hem öpmek istiyordum hem de istemiyordum. Emin değildim. Yani... O, J.J.'di. Biz öyle bir şey değildik.

"J.J..." dedim fakat ne söyleyeceğimi bilmediğimden lafımı kesmesine sevindim.

"Sean'dan hoşlandığını biliyorum," dedi, "ama ondan fazlasını hak ediyorsun. Ne kadar inanılmaz biri olduğunu bilen ve daha iyisi olabilir diye olta sallayan birinden çok daha iyisini hak ediyorsun."

Haklıydı, biliyordum ve bunu ondan duymak o kadar iyi gelmişti ki. Aynı zamanda *Sean*'dan da aynı şeyleri duyabilmenin daha iyi olacağını düşünmeden edemediğim için canım yanıyordu.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Bilmediğini biliyorum." Gülümsedi. "Sanırım seni iyi tanıyorum. Belki bunları söylediğim için ahmağın tekiyim ama bu riske değirdi. Nasıl hissettiğimi bilmene ihtiyacım vardı. Bunun gibi."

Yanağıma dokunup iyice sokuldu. Bu kez hazırlıklıyım. Ben de onu deli gibi öptüm. Sean'ın beni öptüğünde olduğu gibi bedenimin sarsıldığını iddia ederek yalan söyleyemeyecek olsam da...gerçekten çok hoş bir histi. Sevgi doluydu. Hoşuma gitmişti. Ama yine de...

"Senin için deliriyorum, Autumn," diye fısıldadı. O kadar yakındı ki hâlâ öpüşüyor olabilirdik, "Ama sonsuza dek etrafında dolanabilecek o adamlardan değilim. Bunu düşün ve seni gerçekten önemseyen, anlayan birini istersen, buradayım."

Reenzie kapıyı açmadan tam iki saniye önce J.J. geriye sıçrayıp uzaklaştı ve durumu öyle güzel toparladı ki aramızda

hiçbir şey yaşanmamış gibiydi. Ayağa kalkıp kalabalık için bir gösteri sergiledi.

“OF!” diye bağırdı boynunu ovuşturarak. “Autumn, vampir dişleri olan benim. Benim ısırمام gerekirdi.”

Carrie, boynunda gerçekten diş izi var mı diye bakmak için hemen J.J.’in yanına koşarken, en az onunki kadar şapşalca bir şey söylemek için düşündüm. Ama hiçbir şey bulamadım. Dilim tutulmuştu.

J.J. beni seviyordu. Erkek arkadaşım olmak istiyordu.

Peki, bu konuda ne yapacaktım?

10

O geceyi Taylor’larda geçirdim ama J.J.’le aramızda geçenleri ona anlatmadım. Bu çok acayip olurdu. Ayrıca, Leo’yu “keşfi” konusunda atıp tutmakla çok meşguldü.

“Çok saçma,” dedi heyecan içerisinde. “Her provada oradaymış ama bu geceye kadar onu hiç fark etmemişim gibi.”

“Sanırım bazı erkekler ancak partilerde parlayıp göz önüne çıkıyor,” dedim.

“Galiba... Tiyatro okuluna gitmem gerektiğini düşündüğünü söylemiş miydin? Bu kaniya sırf beni provalarda izleyerek varmış.”

“Algısı yüksek,” dedim.

Taylor iç geçirip sarıldığı yastığını göğsüne bastırdı. “Ayrıca muhteşem öpüşüyor.”

İçimden, Sağ ol, evren, dedim. “Peki, ya Ryan?”

“Ryan müthiş biri,” dedi, “Ama bilemiyorum... bir yere varamadık.” Birden doğrulup oturdu. Aklına bir fikir gelmişti.

“Sence gerçekten eşcinsel mi?”

“Bunun önemi var mı?”

Bir an durup düşündü.

“Hayır. Ryan’la şansım olsa bile Leo ondan daha iyi. Beni anlıyor, biliyor musun? Ayrıca birçok ortak noktamız var. *Operadaki Hayalet* en sevdiği müzikalmış, biliyor musun?”

Bütün gece bunları yutuyormuş gibi yapabilirdim. Ama o uyuduktan sonra tekrar J.J.’i düşünmeye başladım. Evde olduğundan emin olmak için Jenna’ya mesaj attıktan sonra Taylor’ın uyuduğunu iki kez kontrol edip haritayı kullanarak Jenna’ların evine ışınlandım. Ona her şeyi anlattım: Sean’ın benimle flört edişini, Reenzie’nin bilgisayarındaki fotoğrafları, J.J.’in itirafını... Her şeyi.

“Tamam, öncelikle... hiç de şaşırmadım. J.J. ilk andan beri Duckie’n oldu.”

Bu *Pembeli Güzel* filmine bir göndermeydi. Jenna’yla beraber bu filmi sayılamayacak kadar çok izlemiştik. “Ama sonunda Andie, Duckie’yle birlikte olmuyor,” dedim.

“Elbette oluyor. Film bittikten yaklaşık altı ay sonra Blaine’in piyon olduğunu ve Duckie’nin ondan bin kat daha iyi olduğunu anladığında.”

“Biraz yansıtma mı yapıyorsun?”

“Keşke öyle olsaydı. Blaine’imden ayrıldım ama Duckie’siz kaldım. Sayende bir şeyler yaşıyorum.”

“Senin sayende bir şeyler yaşamak isterdim,” dedim. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Acele etme. J.J.’in sonsuza dek etrafta olmayacağını söylediğini biliyorum ama o, J.J. Olur. Onunla birlikte olmak istiyorsan bu harika... Önce onunla gerçekten birlikte olmak isteyip istemediğini anlamak için kendine zaman tanı. Sırf merak ediyorsun diye kalbini kırmak istemezsin.”

"Elbette hayır," dedim... Ama işin aslı, meraklanmıştım. J.J.'le çıkmak nasıl olurdu? Ona hiç bu gözle bakmamıştım ama Carrie Amernick'e sorsanız J.J.'in kaçırılmayacak bir kismet olduğunu söylerdi. Carrie çok güzel ve popüler bir kızdı. Onunla çıkmıştı zaten bu yüzden nasıl bir erkek arkadaş olduğunu biliyordu.

Ama Jenna haklıydı. Merak etmek yetmezdi.

Onunla birkaç saat daha geçirdikten sonra haritayı kullanarak uyumak için tekrar Taylor'ların evine döndüm. Ertesi gün Amalita'dan parti hakkında hiç mesaj gelmediğini fark ettik ve onu aramaya karar verdik. Konuşmayı hoparlöre aldık.

"Merhaba, Taylor! Merhaba, Autumn!" dedi. Sesi neşeli geliyordu ama bir acayiplik vardı. Keyfi yerindeymiş ve sakinmiş gibi mi yapıyordu? Ne olduğunu kestiremiyordum.

Taylor, "Dün gece neredeydin?" diye sordu. "İyi misin?"

"Ona tavuk suyuna çorba içirdin ve telefonda film mi izlediniz birlikte?" diye ekledim.

"Hayır, o gayet iyi," dedi Ames. "İyiyiz. Dün gece canımız partiye gelmek istemedi."

"İstemedi mi?" Taylor'ın sesi duyduklarına inanamıyormuş gibi çıkıyordu. "Haftalardır bu partiyi konuşuyoruz!"

"Evet fakat Denny lise partisine gitmek istemiyordu."

Taylor'a baktım. Bu işte bir gariplik vardı. "Lise partisi mi?"

"Evet, bilirsiniz işte... Gelmek istemedi işte," dedi Ames.

"Birlikte vakit geçirdik. Baş başa."

"Eğlendin mi?" diye sordum.

"Partide eğlenebileceğimden daha çok eğlendim," dedi.

"Ama artık kapatmam lazım. Maç öncesi şovunu izliyoruz ve bunu kaçırmak istemiyorum."

“Neyi... Ne?!” dedim. “Başka bir dil konuşuyor gibisin ve bu İspanyolca da değil. Neyden bahsediyorsun?”

Ames yapmacık bir edayla güldü. “NFL! Bugün pazar. Maçı izlemek için Denny'lere geldim.”

“Ciddi misin?” diye sordu Taylor. “Seni kurtarmamızı ister misin?”

“Çok komiksin,” dedi Ames. “Kapatmam gerekiyor. Yarın görüşürüz.”

Telefonu kapadı. Taylor’la şaşırılmış bir halde birbirimize baktık.

“Aklını kaçırmış,” dedim.

Taylor omuzlarını silktili. “Âşık.”

“Öyle olmalı,” dedim. Hem Reenzie’nin partisini kaçırıp *hem de* futbol maçı izlediğine göre, *gerçekten* âşık olmalı. Bu çok acayıptı... Yine de onu bu kadar mutlu ettiğim için kendi sırtımı sıvazladım.

Taylor’lardan döndüğümde annem ve Erick eve gelmişti bile. Onları görmek güzeldi. Annem direksiyon derslerinden söz açıncaya dek. Direksiyon hocasını çoktan aramış ve derslere başlayabileceğim günlerin bir listesini e-postayla bana göndermişti. Bakacağımı söyledim ama e-postayı açmadan sildim. Belki unutturdu.

Ertesi gün pazartesiydi. J.J.’i göreceğim için gergindim. Partiden beri ne mesaj atmış ne de aramıştı ve bir cevabım olmadığı için endişeleniyordum. Beni okula götürmek için geleceğinden emin değildim ve telefon açıp bunu sormak istemiyordum.

Buna gerek kalmadı. Her zamanki gibi aynı saatte geldi. Şoför koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna geçerken gergin-

dim. Ayakkabımı çıkarıp ayaklarımı torpidoya dayamadım bile. Her zaman olduğu gibi radyo kanalını da değiştirmedim. Okul yolunu yarıladığımızda, “Beş yüz altmış beş,” dedi.

“Ne?”

“Kesin sessizlik için bulduğum sözcüklerin sayısı. şimdiye kadar bulduklarım tabii. Hâlâ düşünüyorum.”

Yüzüm kızardı. “J.J....”

“Eksin sessizlik.’ Bu ilk aklıma gelenlerden biriydi.”

“Özür dilerim...”

“Sinek sessizlik.’ Bu da ‘benden uzak dur’lardan.”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum,” diye itirafta bulundum. “Bu hayır demek değil. ‘Bilmiyorum’ demek istiyorum. Bilene kadar da başka bir şey demek istemiyorum... Anlıyorsun, değil mi?”

J.J. gülümsedi. “Söylediklerimi, kendimizi birbirimizin yanında huzursuz hissedelim diye söylemedim. Bu istediğim son şey. Hislerini anlamak için daha fazla zamana ihtiyacın varsa, sorun yok. Anlıyorum.”

“Emin misin?” dedim.

“Seni emin olmadığın bir şeye zorlarsam tam bir pislik olurum,” dedi. “Böyle olmamızı istemiyorum. Buradayım. Kapıda yatıp kalkmayacak ve sana yavru köpekçikler gibi mahzun bakışlı selfie fotoğraflarımı yollamayacağım ama buradayım.”

“Bana yavru köpekçikler gibi mahzun bakışlı fotoğraflarını göndermeyeceğinden emin misin?” diye sordum.

“Belki bir tane gönderirim. Ama gayet ürkütücü olur.”

“Mükemmel. Söz verdin unutma.”

Ayakkabımı çıkardım, koltuğa yaslandım, ayaklarımı torpidonun üzerine uzatıp radyoyu açtım. Her şey yolundaydı. Ta ki Ames'i okulda hiçbir yerde bulamayınca kadar.

Dolaplarımızın yanında durduğumuz sırada Taylor ve Jack'e, "Gerçekten mi?" diye sordum. "Hiçbiriniz Amalita'yı görmediniz mi?"

Reenzie'yle yanımıza gelirken, "Gördük," dedi Sean. "Deny'yle beraber. Okulun yanındaki çimenlikler."

"Neden?" diye sordum. "Neden onu birlikte takılmamız için buraya getirmiyor?"

Jack, J.J. ve bana anlamlı bir ifadeyle baktı ve sonra, "Sen ciddi misin?" diye sordu Reenzie,

"Ah, haydi ama," dedi Jack. "Gayet sevimli insanlarız."

"Sevimli demişken..." dedi Taylor ve koridorun aşağısındaki birine el salladı. "Leo! Hey, Leo!"

Leo koridorun diğer ucundan bizi gözlüyordu ve Taylor'ı görür görmez yüzü aydınlandı. Bize katılıp kolunu Taylor'ın omzuna attı. Taylor da ona yaslandı. "Beni özledin mi?"

"Evet. Tabii ki."

"Dün gece ne yaptın?"

Leo panikle bana baktı. Aklından neler geçtiğini biliyordum. Buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ayrıca gerçeği söylemenin işe yaramayacağını düşünüyordu. Aralarında tuhaf bir sessizlik olunca hemen atlayıp Reenzie'nin partisinden söz açtım. Bundan bahsetmekten hoşlanacağını biliyordum. Kısa süre sonra hepimiz o anları tekrar yaşıyorduk ve bu da bizi ders başlayana kadar oyaladı.

Onu iyi kurtarmıştım ama ilişkilerinin devam etmesini istiyorsam, Leo'ya biraz tavsiye vermem gerekiyordu. Aklından

aynı şeyin geçtiğini anlayabiliyordum. İlk ders zili çaldığında sınıfına giderken, çaktırmadan telefonunu çıkarıp kaşlarını kaldırdı.

Ona mesaj atmamı istiyordu.

Sınıfa girdiğimde, telefonumu çıkarıp ona mesaj attım:

“Konuşmak mı istiyorsun?”

“LÜTFEN!” yazdı. “En kısa sürede! Her şeyi mahvetmek istemiyorum.”

“Tamamdır. Ne zaman konuşalım?”

“Üçüncü ve dördüncü derslerin arasındaki teneffüste. Tiyatro salonunun önünde olacağım.”

“Tamamdır.”

Bu yüzden üçüncü dersin sonunda onu aramaya çıktım. Tiyatro salonunun önündeydim ama Leo yoktu. Gelmedi. Bekleyebileceğim kadar uzun süre bekledim ama dersler arasındaki teneffüsler çok kısa olduğundan sınıfa geç girmek istemiyordum. Daha önce böyle tecrübelerim olmuştu.

Buluşacağımız yeri yanlış mı anlamıştım acaba? Başka yerde mi buluşmak istemişti?. Mesaja bakmak istedim ama Leo’ya, gönderdiğim mesajları hemen silmesini söylediğim gibi ben de ondan gelen mesajları hemen siliyordum.

Yanlış anlamış olmalıydım. Yanlış okumuştum herhalde. Her zamanki gibi harfleri çorba yapmış olmalıydım. Herhalde beni başka yerde bekliyordu ve hemen gitmezsem, ikimiz de derse geç kalacaktık.

Bir sütunun arkasına gizlenip haritayı çıkardım. Üzerine Leo’nun adını yazdım. Koridor yakınlarında bir yerlere gideceğimi umuyordum.

Ama birden kendimi etrafım yarı çıplak erkeklerle çevrili buldum.

Hayır. Hayır-hayır-hayır-hayır. Bu *olamazdı*.

Erkeklerin soyunma odasındaaydım. Dolaplar ve sıralar görüyordum. Ayrıca üzerlerinde beyaz iç çamaşırı olan çok fazla erkek vardı. Ya da spor şortu. Ya da havlular...

Haritaya bir şeyler yazıp *hemen* buradan ayrılmalıydım. Mucizevi bir şekilde kimse içeri girmiş olduğumu fark etmemiş olsa da her an beni görebilirlerdi. Kirli havlularla dolu sepetin arkasına saklanıp duvarla sepetin arasına girdim. Sadece erkeklerin konuşmalarını ve birbirlerini dürtüp itme seslerini duyuyordum. Ortalıkta yoğun ter kokusu vardı ve yüzüm yere gereğinden fazla yakındı.

Bu hiç de iyi değildi. Haritaya bir şeyler yazıp buradan çıkmak istiyordum ama kılımı kıpırdatmaya bile korkuyordum. Biri beni burada görürse biterdim.

Sesler tamamen azalınca dek neredeyse nefes dahi almadan olduğum yerde kaldım. Oda boşalmıştı. Herkes ya üstünü değiştirip beden eğitimi dersine girmiş veyahut duş alıp dersliklerine gitmişti.

Evet.

Sakince, derin bir nefes aldım ve buna hemen pişman oldum. Hava bunun için fazlasıyla ağırdı. Ayağa fırlayıp kirliler sepetine tekmeyle savurup koşmaya başladım ve...

...beline havlu sarılı birine çarptım.

“Autumn?”

Bir an irkildim. Başımı yerden kaldırıp karşımdaki kişiye bakmak acı verecekti ama yaptım. Hatta kocaman gülümsemeyi bile başardım. “Sean!”

Nefesim kesildi. Beline sarılmış havlu dışında üzerinde başka bir şey yoktu. Duştan yeni çıktığı için bedeni ıslaktı. Boncuk boncuk su damlaları kaslarını süslüyordu sanki. O damlaların her birine dokunup teninden kaydırmayı ve bedeninden aşağı akmalarını izlemeyi istedim.

Durmam gerekiyordu. Burası romantik bir ortam *değildi*. Hem de hiç. Yakınından bile geçemezdi.

Ama vay canına, üzerinde havluyla muhteşem görünüyordu.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

“Bu mükemmel bir soru.” Bir an öylece kalakaldım, *yalnızca küçük havluya* sarılmış olmasının dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. O havlunun altında başka hiçbir şey yoktu. Bunu söylerken üzerinde sadece havlu olduğunu tekrar belirtmek isterim.

“Autumn?”

Ah, hayır. Dikkatim tamamen dağılmıştı. Hepsi de onun suçuydu. Onunki gibi vücudunuz olduğunda ve sadece havluyla örtüldüğünde dikkat *dağıtmamasını* bekleyemezsiniz. Her nasılsa haritayı arkama saklayacak kadar aklım başımdaydı ama o anda aklımdan geçen son şeyin arkamda sakladığım şey olduğundan emindim.

“Ben... Biriyle buluşacaktım.” Bir an irkildim.

“Erkek soyunma odasında mı?”

“Bu... biraz karmaşık bir mevzu. Ama öyle acayip bir şey değil. Yemin ederim.”

Sean kahkaha attı. Öyle güzel yankılandı ki. “Zaten işlerin hep acayıptır,” dedi. “İşte en çok bunu seviyorum.”

Benimle... flört mü ediyordu? Bu leş gibi ter kokan erkekler soyunma odasının ortasında mı? O kadar heyecanlanmıştım

ki kıkırdayıp baştan çıkarıcı bir edayla en yakındaki yere yaslanmaya çalıştım ama sonra en yakındaki yüzeyde ne gibi *felaketlerin* olabileceğini düşünerek bundan kaçınmak için biraz yana kaydığımda ağıyım yere takıldı. Sean beni tutmak için uzanınca *iki elini de havludan çekti...* Ancak belli ki havluyu bedenine sarma konusunda ustaydı çünkü havlusu düşmedi.

Fakat kollarını bana sarmıştı. Beni gereğinden fazla kendine yakın tutuyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu ve dizlerimin bağı çözülmüştü.

Gözleri birer mıknaştı ve beni ona çekiyordu sanki. Gülümsemesi de tabii. “Bunu özledim,” dedi usulca.

“Üzerinde havlu varken soyunma odasında beni tutmayı mı?” Sesim titriyordu.

Yaklaşan ayak sesleri duyduk. Kollarından sıyrılıp giriş kapısına yöneldim. “Öğle yemeğinde görüşürüz!” diye tısladım. “Belki, anlarsın ya, bu durumdan kimseye bahsetmesek daha iyi olur.”

Ne dediğini duymayı beklemeden dışarı çıktım. Dördüncü derse o kadar geç kalmıştım ki derse girmesem daha iyi olacaktı. Bu yüzden dışarıda kimsenin gözüne ilişemeyeceğim bir yer bulup Leo’ya mesaj attım.

“Beni ektin! NEREDEYDİN???” yazdım ama teknik anlamda bu yanlış soruydu.

Nerede olduğunu biliyordum. soyunma odasıındaydı, beden eğitimi dersine girmeye hazırlanıyordu. Asıl sorun neden olması gerektiği yerde, yani tiyatrodan değil de spor salonunda olduğuydu? Ayrıca, sanırım mesajı vermeyi de başarmıştım. Bir yandan çok kızgındım. Taylor’la arasındaki her şeyi mahvetmek üzere onu kendi haline bırakmayı düşünüyordum ama

onların birlikteliği benim projemdi ve Taylor'ı mutlu ediyordu. Huzuru ve mutluluğu Leo'yla ilişkisinin yürümesine bağlıydı. Leo yola bensiz devam etmeye hazır olana dek ona yardımcı olmak zorundaydım. Bu yüzden telefonumu çıkarmamın üzerinden bir süre geçtikten sonra Taylor'a söyleyebileceği şeyler konusunda ona mesaj atarak fikir vermeye başladım. Sonra da ona hatırlatma yaptım:

BUNLARI EZBERLEDİKTEN SONRA ASLA GÖRMEMESİ
İÇİN HEMEN SİL!

İşim bittikten sonra aklım yine havluya sarınmış Sean'a kaydı.

Tamam, itiraf ediyorum, aslında havluya sarınmış Sean'ı aklımdan *çıkaramıyordum*.

Ama mesele havluya sarınmış haliyle ne kadar muhteşem görüldüğü değildi. Asıl aklımdan atamadığım bana nasıl hissettirdiğiydi. J.J. beni Reenzie'nin partisinde öptüğünde bu hoşuma gitmişti. Leş gibi kokan soyunma odasında olsa da Sean beni kollarına aldığı anda, içimde atom bombası patlamış gibi hissetmiştim.

J.J. bana ne kadar inanılmaz olduğumu bilen birini hak ettiğimi söylemişti. Aynı zamanda bu patlama hissetmemi sağlayan birini de hak etmiyor muydum?

Reenzie meselesi olmasaydı, her şey çok kolay olacaktı. Sean'ı seçecektim. Ama bana olan hislerinin gerçek olup olmadığından emin olamıyordum. Beklenmedik çılgınlıklarımla onu şaşırtmamı sevdiğini ve beni kollarına almayı özlediğini söylüyordu ama ya Reenzie'ye de onu çok iyi tanıdığı için kendini *hiç şaşırtmıyor olması* nedeniyle onu sevdiğini ve kollarına almayı özlediğini söylüyorsa ne olacaktı?

Tamam, bunu özlemiş olamazdı çünkü hiç çıkmamışlardı ve sık sık birbirlerinin omuzlarına kollarını atıyorlarmış gibi görünüyorlardı ama sonuçta hepsi aynı kapıya çıkıyordu. İkimize de aynı sinyalleri gönderiyordu.

Reenzie yerine ben, Taylor ya da Ames söz konusu olsaydı, o zaman onlarla konuşurdum. Sean’la yüzleşmek ve bize gerçeği söylemesini sağlamak için birlikte hareket ederdik ama böyle bir şeyi Reenzie’yle asla yapamazdık. Sean’la yalnız konuşmam gerekiyordu.

“Hey,” diye ona mesaj attım. “Konuşabilir miyiz, sadece ikimiz? Müsait olunca söyle.”

Bir de, “Not: Havlu seçimin mükemmel” diye de ekledim.

11

O gün ögle teneffüsünde kıvranıyordum. Nedeni yemek değildi; bütün arkadaşlarım her zamanki gibi çimenlerin üzerine yayılmışlardı ama Sean'a her bakışında onu şort ve tişörtle değil soyunma odasındaki haliyle görüyordum. Ardından terlemeye, kesik kesik solumaya başlıyordum, sanki kalp krizi geçiriyor gibiydim. Bundan kaçınabilmek için ona neredeyse hiç bakmıyordum. Gözlerimiz buluştuğu anda bakışlarımı ondan kaçırıyordum.

J.J., Jack, Reenzie ya da Taylor'ın bunu fark ettiklerini sanmıyordum. Ancak, Sean kesinlikle fark etmişti. Henüz bana mesaj atmamıştı ama gözlerini benden ayırmıyordu ve böyle kıvranıyor olmam çok hoşuna gidiyormuş gibi görünüyordu. Sırf beni deli etmek için o sabah olanlara milyonlarca farklı şekilde imada bulunuyordu.

"Dışarısı çok sıcak," diyerek kollarını havaya kaldırıp geriniyordu. "Canım düş almak istiyor."

"Beden eğitimi dersiniz vardı," dedi Reenzie. "Sen zaten düş almadın mı?"

Doğrudan gözlerimin içine bakarak, “Aldım mı?” diye sordu. “Sanırım unutmuşum.”

Konuyu değiştirmek için, “Aranızda Ames’i gören oldu mu?” diye sordum.

J.J., “Bana mesaj atıp öğle yemeği için Denny’yle yerleşke dışına çıktıklarını yazmış,” dedi.

“Bu çok garip,” dedi Taylor. “Cadılar Bayramı partisine gelmedi, bu sabah bizimle takılmadı, şimdi de öğle yemeğine gelmiyor.”

“Erkek arkadaşı var,” dedim. “Onunla vakit geçirmek istiyordur.”

Sean da, “Böylece ona şefkatini yağdırabilir,” dedi.

Utanıp kızardım.

“Taylor da erkek arkadaşını bize tercih ediyor ama,” dedi Jack.

“Çünkü onlar altıncı dersten sonra öğle teneffüsüne çıkıyorlar,” dedi Taylor. “Yoksa ederdim.”

“Eder miydin gerçekten?” diye sordu Reenzie. “Yoksa bizimle yemek yemesi için onu buraya mı getirirdin?”

“Biz çok iyi bir grubuz,” dedi Sean. “Çok terbiyeliyizdir.” Öğle yemeği tepsisinden peçete alıp kasiğının üzerine serdi. Havlu gibi görünüyordu. Sonra bana gülümseyip kaşlarını kaldırdı.

Ona bakamadım... daha doğrusu bakmamazlık edemedim.

Öğle yemeği böyle geçti. Reenzie ileri seviye çalışma grubuna katılmak için aramızdan erken ayrıldı, J.J. yeni arabasıyla gitmek istediği yerlerin listesini çıkarmıştı, Jack o gece televizyonda yeni bölümü yayınlanacak efsane süperkahraman dizisine sarmıştı, Taylor bize oyunlarından bahsetti. Sean da

beni kıvrandırmaya devam etti. Hepimiz altıncı derse girmek üzere dağılırken bana ayak uydurup yanımda yürümeye başladı.

“O kadar çabuk gittin ki,” dedi. “Gerçekten ortadan toz oldun.”

“Kapa çeneni!” deyip koluna vurdum.

Güldü. “Mesajını aldım. Tamam, konuşalım.”

“Harika. Antrenmanından sonra yemekhaneye gelir misin?”

Başını iki yana salladı. “Eleme maçları gelecek hafta başlıyor. Koçumuz bize epey yükleniyor. Cumartesiye ne dersin?”

“Cumartesi yemekhanede olur mu?”

“Cumartesi öğleden sonra seni alırım ve nereye gideceğimize karar veririz. Saat iki uyar mı?”

“Harika.”

Ayrıldık ve Leo’nun bana koştüğünü gördüğümde sınıfa girmek üzereydim.

“Hey!” dedi. “Seni ekmedim, yemin ederim. Bunu yapmam. Orada vestiyerin kapısında duruyordum. Elimden geldiğince bekledim.”

“Soyunma odasının önünde mi?” diye sordum. “Bana *tiyatro* salonunun önünde buluşalım demiştin.”

Leo suratını buruşturdu. ““Tiyatro salonu mu?” Böyle bir şey demedim. Yanlış okumuş olmalısın.”

Hiç şaşırmamıştım, aksini iddia edemezdim. “Muhtemelen öyle yapmışımdır,” diye itirafta bulundum. “Ama sana attığım mesajları aldın, değil mi?”

“Aldım ve dediğin gibi sildim. Teşekkürler, Autumn. Taylor çok...” Söyleyecek doğru düzgün bir şey bulamadığı için başını iki yana salladı. “Milyonlarca yıl düşünsem onun

gibi birinin beni fark edebileceği aklıma gelmezdi. Onunla çıkmak... Harika bir şey.”

Ay. Bu kendimi çok iyi hissetmemi sağlamıştı.

“Sen ona huzur ve mutluluk ver yeter,” dedikten sonra keyiften kaynaklanan esriklik bulutu içerisinde dersliğe yöneldim. Aslında süperkahramandan çok iyilik perisi olduğumu fark ettim, böyle olmak daha iyiydi herhalde. Böylece tayt falan da giymem gerekmezdi.

Haftanın geri kalanı genel anlamda normal geçti ama gözüm hep Sean’la Reenzie’deydi. Yazın her ikimize de fotoğraf ve mesaj gönderdiğini, çıkmalarına ramak kaldığını düşündüğünü de biliyordum. Cumartesi her şeyi yüzüne vurmak ve ne yapacağını görmek için daha fazla kanıt toplamak istiyordum. Normalde her şeyi sabahları arabada J.J.’le analiz ederdik ancak artık çift olarak kaderimiz hakkında karara varmamı beklediğine göre, buna imkân yoktu. Şu sıralarda aramız gayet iyi ve normaldi; başka birini, özellikle de benim için yeterli olmadığını düşündüğü birini elde etmek için J.J.’in yardımını istersem aramız bozulurdu.

Taylor ve Ames de bana yardımcı olamazlardı çünkü kendi ilişkileriyle meşgullerdi. Zaten Ames’i bütün hafta boyunca görmemiştim. Hiçbirimiz görmemiştik; hep Denny’yle birlikteydi. Denny onu okula arabayla getiriyordu, öğle yemeği için kampus dışına çıkıyorlardı. Onunla koridorda bile zor denk geliyorduk çünkü teneffüs olduğunda ders zili çalana kadar bir yerlere çekiliyorlar, okuldan sonra da futbol ve ponpon kız antrenmanına gidiyorlardı. Ames’le hiç ortak dersimiz yoktu, bu yüzden hayatımdan çıkmış gibiydi. Ama mesajlaşıyorduk

ve bana deliler gibi mutlu olduğunu söylemişti. Önemli olan tek şey de buydu.

Yine de harita olmasaydı epey yalnız hissedecektim. Haritayı her gece Jenna'nın yanına gitmek için kullanıyordum. Odasından çıkmadan abur cubur bir şeyler yiyip müzik dinliyor, ev ödevi yapıyor ve günlük hayatımızda olan biten her şeyi en ince detayına kadar analiz ediyorduk. Babamın armağanlarının amacı, dünyanın bana ait küçük köşesine huzur ve mutluluk getirmekse, harita üzerine düşenden fazlasını yapıyordu.

Kendime sonuçlandırmak istediğim bir proje daha belirlemiştim: Her gün Century Acres'a ışınlanıp Eddy'nin iyi olup olmadığına bakıyordum. Orada çok uzun süre kalmıyor, sadece merhaba deyip onu ne kadar sevdiğimi ve ona ne kadar iyi bir torun olduğumu göstermeye yetecek kadar süre geçiriyordum.

Tabii bir de... anlamışsınızdır... Kyler Leeds oralarda mı diye bakınıyordum.

Yani, evet, okuldan eve döndükten, duşumu alıp makyajımı tekrar yapıp saçımı şekillendirdikten ve üzerime bana en çok yakışan kıyafetlerimden birini giydikten sonra akşamüstüne doğru oraya gidiyordum.

Bir başka deyişle, akşam yemeğinden sonra herkesin bir arada olduğu zamanda orada oluyordum.

Bayan Rubenstein, Eddy'yi nasıl atlatacağını bulmuş olmalıydı çünkü ne zaman görsem koltukta oturuyordu. Bu da Kyler'ın orada olup olmadığını, büyükannesinin yanında göremediğimde anlamamı sağlıyordu ama öylece arkamı dönüp çekip gidemezdim çünkü o zaman büyükannesi ne yapmaya çalıştığımı anlardı.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, “Merhaba, Bayan Rubenstein,” dedim neşe içinde. “Bugün harika görünüyorsunuz.”

“Giyinip süslenmişsin,” deyip beni baştan ayağa süzdü. “Büyükanneni ziyaret etmek için fazla süslüsün.”

Sohbetlerimiz her seferinde aşağı yukarı böyle geçiyordu. Sanırım ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Bana hiçbir zaman Kyler’ın ne yaptığını ya da orada olup olmadığını veyahut ne zaman geleceğini söylemiyordu. Ben de sormuyordum. Ancak onunla hiç rastlaşmıyordum. Ya şehir dışındaydı ya da ben okuldayken büyükanışını ziyarete geliyordu. Bunu özellikle beni atlatmak için yapmadığını umuyordum.

Cuma gecesi sezonun son maçı vardı. Gece geç saate kadar dışarıda olacağım için yanına gidemeyeceğimi Jenna’ya önceden haber verdim. Reenzie, Taylor, Jack ve J.J.’le stadyumda yerimizi aldık ama artık Leo da bizimleydi. Futbol bilgisinin benimkinden öteye geçmediğini hissediyordum çünkü o da benim gibi, kalabalıktan bir-iki dakika sonra tepki veriyordu. Aslında güzel bir sayıdan sonra Taylor’la kucaklaşıp onu öpmek ve bize patlamış mısır almak için oradaydı bu yüzden gruba harika bir eklenti olduğunu düşünüyordum. Maçtan sonra bizimle plaja da geldi ancak Taylor’la romantik bir yürüyüşe çıkmak için ortadan kayboldular ve ardından onları görmedim.

Kabul edilmesi zor olansa, Sean’la Reenzie’nin de ortadan kaybolmasıydı.

Ne zaman olduğunu fark etmedim. Hepimiz Shack’teydik ve dondurma alıyorduk; sonra birlikte plajda mini golf sahasının olduğu yere gitmeye karar veren grubun arasına karıştık. Kulağa şapşalca ama eğlenceli geliyordu bu yüzden

oraya birlikte gittik. Sean ile Reenzie, yürümeye başladığımızda bizimleydi ancak Jack ve J.J.'yle bir numaralı deliğe vardığımızda gitmişlerdi.

Mini golfte pek iyi değildim. Topa çok sert vuruyordum. Elimde değildi. Top, beni ne kadar özlediğini söyledikten sonra plajda Tanrı bilir ne yapmak için Reenzie'yle ortadan kaybolan Sean'ın gülümseyen suratıydı. İkiyüzlü. Arabaların yanına geri döndüğümüzde, onunki çoktan gitmişti ve Reenzie'nin onun yanında olduğundan emindim. Büyük ihtimalle bütün gece ikisinden birinin evinde, Sean, Reenzie'nin omzuna kolunu atmış bir halde kanepeye kıvrılıp film izleyeceklerdi ve oracıkta uyuyakalacaklardı. Sonra Sean aynı şeyi benimle de yapabileceğini düşünerek tam vaktinde uyanıp oradan sıvışıp bizim eve gelecekti.

İğrençti.

Görüşmemizi iptal etmeyi düşündüm ama Reenzie'yle beni aynı anda idare etmesinin ne kadar aşağılıkça olduğunu yüzüne söylemek istiyordum. Kafamda uzun bir konuşma hazırladım. Cuma gecesi, yatağa ona söyleyeceklerimi düşünerek girdim. Rüyamda da kendimi bu konuşmayı yaparken gördüm ancak rüyada yedi kolum vardı ve hepsi de eflatundu. Sabah uyandığımda beynimin içinde zonkluyordu ve Jenna uyanır uyanmaz haritaya adını yazıp yanına giderek onunla bu konuşmanın alıştırmasını yaptım. Kendimi gayet şirin bir hale sokmak için tam vaktinde eve döndüm. Çünkü ne kadar harika görünürsem, Sean'ı için o kadar kötü olacağını düşünüyordum.

Sade ama seksi ve tatlı bir kıyafet seçerek savaşa hazırlandım: Kısacık kamuflej şortumu, tereyağı sarısı kolsuz

kısa tişörtümü giydikten sonra saçlarımı açık bıraktım. Kapı çaldığında hazırdım. Kapıyı tavırlı bir şekilde açtım.

“Hey, Autumn,” dedi Sean. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Bunu, iltifatı beni hiç etkilememiş gibi söylemişim ancak Reenzie’nin yanında yattığı kanepeden apar topar gelmemiş gibi görüldüğünü de fark etmişim. Temiz, tazelenmiş ve dinlenmiş görünüyordu. Güzel de kokuyordu.

Elinde de çiçekler vardı. Laleler. Birçok farklı renkten oluşan bir demet.

“Al,” dedi. “Bunlar senin için.”

Tekrar, “Teşekkürler,” dedim. Ama bunu huysuz bir tavırla söylemiş, başka bir şey dememişim. Tek kelimelik cevaplar verecektim. Hazırladığım bir konuşma vardı. Ne çiçekler ne de temiz ve harika koku beni kararımdan caydıracaktı. Yine de çiçekleri solup kurumaları için öylece bir kenara koyamazdım. Vazo bulmak için mutfığa yönelerek Sean’ı orada öylece bıraktım.

Gözlerinin içine değil çiçeklere bakarak, “Düşündüm de, burada da konuşabiliriz,” dedim. Böylece konuyu dağıtmamış olurdum. “Annem işte, Erick de arkadaşı Aaron’ların evinde.”

“Aslında, bazı planlar yapmıştım... Tabii senin için sakıncası yoksa.”

Sesi neredeyse utanıyormuş gibi çıkıyordu ve kalbim bir anda kelebek kanadı gibi pırpır etti. Ta ki dün gece Reenzie’yle ortadan kaybolmanın da planlarına dahil olduğunu kendime hatırlatana dek.

“Elbette,” dedim ama sesimin çok heyecanlanmış gibi çıkmasına izin vermedim. Çiçekleri vazoya yerleştirdikten sonra çantamı alıp bu yaz yaptıkları seyahatten sonra şimdiye

dek olmadığı kadar çok izole bandı yapıştırılmış spor aracına yöneldim. Bana nereye gittiğimizi söylemeden on beş dakika araba kullandıktan sonra nihayet daha önce hiç gitmediğim bir parka vardık. Birçok ağacın olduğu geniş çimenlik alanlarla dolu, sanki sonsuza uzanan küçük kollara ayrılan kocaman kristal mavisi bir su kütlesi vardı. Çimenliğin üzerinde küçük çocuklar koşuyordu, çiftler elele tutuşmuş, köpeklerini gezdiriyorlardı. Hatta dondurma satan karavan bile vardı. Ezgisi kulakları sızlatan bir şarkı çalıyordu.

Sean'ı haşlamak niyetinde olmasam bu ortam beni benden alırdı. Özellikle de kasım ayında olduğumuz düşünüldüğünde. Jenna'yı Maryland'da son ziyaret edişimde orada kar yağıyordu. Florida'da yaşamının bazı avantajları vardı elbette.

Sean güzel manzaralarla beni kandıramayacaktı. Ne işlere kalkıştığını bildiğimden bunu yapamayacaktı.

Arabayı durdurduğunda ona bakmak için döndüm. "Konuşmamız lazım."

"Konuşacağız." Dışarı çıkıp arka koltuktan aldığı sırt çantasını omzuna attıktan sonra kapımı açtı ve arabadan inmeme yardım etti. Yardımına ihtiyacım yoktu, ayrıca yardımını istemediğimi de kendime hatırlattım ancak onu böylece reddetmek ayıp olacaktı. Avcuna elimi koyarak yardımcı olmasına izin verdim. Fakat arabadan iner inmez elimi geri çektim.

Yürürken önden giderek beni yönlendiriyordu ve birkaç kez konuya girmeye çalıştıysam da beklememi rica etti. "Konuşacağız, söz veriyorum. Ama henüz değil."

Bir iskeleyle geldik. Mavili beyazlı, iki kişinin oturup bisiklete biner gibi ayaklarıyla çevirerek kullandıkları deniz bisikletinden başka bir şey yoktu. Eski evimizin yakınlarında

bir park vardı ve Jenna'yla onlardan kiralardık. Bunun önde iki koltuğu, arkasında ufak bir boş alanı ve ucunda da küçük güvertesi vardı.

Gişede duran adam, “Özür dilerim,” dedi. “Elimizdeki tek bisiklet bu, bu da rezerve.”

Sean, “Biliyorum,” dedi. “Ben rezerve ettim.” Kimliğini ve kredi kartını çıkardı. Adam kimliğe bakıp bizi iskeleye götürdü. Biz su bisikletine binerken adam ipleri çözdü. Yanıma şapka alsam iyi olurdu. Başımda şapka olmadan suyun üzerinde gerçekten kömür olacaktım. Belki de olmazdım; Sean'ı haşlayacağım için burada uzun süre kalacağımızı sanmıyordum.

Sakin olmaya çalıştım, fakat Sean pedalları ona ayak uyduramayacağım kadar hızlı çeviriyordu, bu yüzden benimkiler çizgi film karakterininkiler gibi dönüp duruyordu ve bisiklet sağa sola sallanıyordu. Ördekler bile bizim için endişeleniyormuş gibi görünüyordlardı. Gülmeye başladım. Sean da güldü. Pedalı eş zamanlı çevirmeye, ilerlemeye o kadar odaklanmıştık ki yaptığımız şey dışında başka hiçbir şey konuşma şansım yoktu.

Gölün ortasına geldiğimizde Sean pedal çevirmeyi bıraktı. Güneş ışınları su yüzeyinde parlıyordu. Kıyı çok uzakta kalmıştı. Etrafta başka botlar da vardı ama yakınımızda değillerdi. Suyun ortasında yapayalnızdık ve her şey öyle güzeldi ki. Bakmak için Sean'a döndüğümde, yüzü daha aydınlanmış ve kararlı görünüyordu. Sanki gün ışığı, varlığını vurgular gibiydi.

“Neden durdun?” diye sordum.

“Ördekler aç.”

Çantasına uzanıp ekmek dilimleriyle dolu kilitli bir naylon torba çıkardı. Bir dilimini bana uzattı ve ekmekleri minik

parçalara ayırıp suya attık. Ördekler her yandan gelmeye başladılar. Suyun üzerinde minik sürat tekneleri gibi hareket ediyorlardı. Su bisikletimizin etrafına ısrarla doluştular. Biz de elimizden geldiğince hızlı bir şekilde ekmekleri onlara attık. Cesur bir ördek bisikletin arkasına çıktığında çılgınlığı bastım. Sean güldü.

“Çok fazlalar!” dedim gülerek. “Buradan uzaklaşmamız lazım!”

Biraz daha pedal çevirip epeyce ilerledikten sonra ayrılan kollardan birine saptık. Dar bir yoldu ve ağaç dalları suyun üzerine sarkıyordu. Sean pedal çevirmeyi yine bıraktı.

“Yıldız oyun kurucuya bu kadar egzersiz yetti mi?” diye sordum.

“Yıldız oyun kurucuya yetersiz yiyecek,” diye beni düzeltti. “Atıştırmalık getirmiştim.”

Sırt çantasına uzanıp içleri peynir, kraker ve zeytinle dolu saklama kapları çıkardı.

Sırt çantasının içine baktım. “Orada başka neler var? Masa ve sandalyeler mi?”

Bir termos çıkarıp, “Limonata,” dedi. “Ama bardağımız yok. Paylaşmak zorundayız.” Kapağını açıp bir yudum aldıktan sonra termosu bana uzattı.

“Çok sık bir hareket,” dedikten sonra bir yudum da ben aldım.

“Yıldız oyun kurucular asil insanlar olarak tanınırlar,” dedi. “Evet... Konuşmak istediğini söylemiştin.”

Aslında istemiyordum. Gölün bu güzel kısmında, su bisikletinde Sean’la bir şeyler atıştırıp bana âşıkım gibi hissetmek daha güzeldi. Ama öyle olmadığını biliyordum. Onu

midesine yumruk yemişse döndürecek o muhteşem konuşmama bir türlü başlayamıyordum. Burada onunla olmak çok hoştu. Ayrıca, sonra kıyıya geri dönebilmek için pedal çevirmesine ihtiyacım olacaktı.

“O kadar da önemli değil,” diye lafı çevirdim. “Dün gece Reenzie’yle plajda ortadan kaybolduğunuzu fark ettim.”

“Evet,” dedi. “Onunla konuşmam gereken bazı şeyler vardı.”

“Ah, gerçekten mi?” diye sordum. “Şey, ilginç bir şeyler miydi?”

Yine, “Evet,” dedi. “Ona söylemem gerekiyordu.”

Eğilip beni öptü ve her şey dudaklarımızın birbirine değdiği yerde yitip gitti. Başım dönüyor gibi hissettiğim için suya düşünüyorum sandım. Sean geri çekildiğinde nefesim kesilmişti ama bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerektiğini fark ettim.

“Bunu ona söylemen gerektiğini ifade ettiğinde,” diye sordum, “ona *bunu* mu söylemen gerektiğini yoksa benimle bunu yapacağını mı kastettin?”

Sean’ın yüzü benimkinden yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı. Konuştuğunda nefesini tenimde hissettim. “Seninle bunu tekrar yapacağımı söyledim.”

“Neyi yapacağımı... benimle *neyi* tekrar yapacağımı?” Sean gülümsedi. Eğilip beni bir kez daha öptü. Bu kez ona soru sormak için durmadım.

12

“Senin için sorun olmadığına emin misin?”

Pazartesi sabahı J.J.’in arabasındaydım ve okula gidiyorduk. Ona açıklamamı yapmıştım. Araba rölantideyken, evin önünde biraz beklemiş ve Sean’la aramda neler geçtiğini ve artık resmen birlikte olduğumuzu söylemiştim. İstiyorsa arabasından beni def edebileceğini ve okula yalnız gidebileceğini de ekledim.

Sorun olmadığını söylemişti ama doğruyu söylediğinden emin değildim.

“Emin misin?”

“En az son altı kez sorduğunda söylediğim kadar,” dedi.

“Evet, ama sorun şu ki, emin olduğunu söyleyen de yeterince emin olduğundan emin değilim.”

“Eminim.”

“Emin olduğundan emin misin?”

“Ne dememi istiyorsun? Senden duymak istediğim şeyin bu olduğunu mu? Hayır. Birinin, seninle olma şansı varken, Reenzie’yle çıkmak isteyecek kadar çıldırmış olabileceğini

düşünür müyüm? Evet. Sean meselesine gelince, yaşadıklarınızın kararını vermeni sağladığını düşünür müyüm? Evet.”

“Peki, ama bu konuşmayı kendinle yapıyor gibisin,” dedim.

J.J., “Sence Sean’ın iyi biri olduğunu düşünüyor muyum?” diye devam etti. “Evet. Seni mutlu edecekse ve onunla olmak istiyorsan, bunlara razı olmalı mıyım? Evet.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Sean’ı bana tercih etmenin karakterini sorgulanmama neden olacağını ve seni kız arkadaş olarak daha az çekici kıldığını düşünüyor muyum? Evet.”

“Ne... Bir dakika?”

“Bunu sorun etmememi istiyorsun, değil mi?” diye sordu. “İşte sorun etmememin nedenlerinden biri.”

“Peki,” dedim. “Sanırım...”

“Yaşlanıp da saçların ağardığında, şu hayattaki en büyük pişmanlıklarını düşündüğünde, torunlarına hüzünlü bir şekilde Kaçırılmış Fırsat J.J.’den bahsederken azıcık ağlayacağını düşünüyor muyum?”

“Şimdi bilerek canımı yakmaya çalışıyorsun,” dedim.

“Evet.” Pis sırttı.

J.J. bunu sorun etmediğini söylerken samimi görünüyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü hâlâ en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve aramız bozulursa kendimi çok kötü hissedecektim. Okula varıp grubumuzla buluştuğumuzda derin ve hızlı soluk alıyordum ve Reenzie hemen koluma girdi.

“Benimle gel,” dedi. Ayak bileklerime taş bağlayıp beni yüzme havuzuna atacağına dair kötü kötü senaryolar geçti aklımdan. Biz yürürken arkama dönüp Taylor, J.J., Sean ve

Jack'e endişe dolu gözlerle baktım. Ölürsen, aileme onları sevdiğimi söyleyeceklerini umuyordum.

Dışarı çıktığımızda Reenzie bana, "Aptal gibi hissediyorum," dedi. "Partimde sana Sean'la tekrar bir araya geleceğimizi söylemiştim ya... Onu tamamen yanlış anlamışım. Özür dilerim."

Birden kocaman, dev bir ördeğe dönüşmüş olsaydı daha az şaşırabilirdim. Tamam, belki biraz daha çok şaşırırdım. Sadece birazcık daha.

"Özür dilemene hiç gerek yok!" diye ikna etmeye çalıştım. "Doğruyu söylüyordun. Öyle olduğunu düşünüyordun. Çok üzgünüm... Yani... duygularını incitmek istemiyorum"

"...ya da intikam almaya kalkışmam riskini mi?" Gülümsedi.

"Aslında tuhaf ama bu aklımdan hiç geçmedi," dedim ve buna kendim de hayret ettim. "Şey... Sen, dostumsun. Kendimi kötü hissediyorum."

"Hissetme. Sean seçimini yaptı. Hayatımın aşkı olduğu da söylenemez. Onu üniversitede bulacağım ama son seneden önce değil. Böylece aynı şehre taşınıp yirmilerimizin başında yapmamız gereken şeyleri yaparken ayrı apartman dairelerinde yaşayıp yürütebiliyor muyuz göreceğiz. Muhtemelen yürümez ama sonra mezuniyet günümüzde aslında başından beri birbirimiz için yaratılmış olduğumuzu fark edeceğiz. Nedimelerimden biri olacaksın. Sean da sağdıçlardan biri. O zamana kadar ayrılmış olacaksınız. Üzgünüm... ama düğünde yine işi pişireceksiniz."

Asıl inanılmaz olanı, dalga geçmediğini biliyordum. Bütün bunların böyle olacağını anlamıştı.

Sonra nefes alamaz gibi oldu ve koluma sıkı sıkı yapıştı. "Aman Tanrım."

Baktığı yere döndüm. Sabahları okulun bu kısmına nâdiren geliyorduk. Anlaşılan, Denny'yle Ames de bugünlerde derslerden önce burada vakit geçiriyordu. Ahşap banklardan birine oturmuşlardı. En azından Amalita oturuyordu. Denny bankın hemen yanında dizlerinin üstüne çökmüştü ve başını Ames'in kucağına koymuştu. Sessizce, tatlı sesler çıkararak konuşurlarken Ames parmaklarını Denny'nin saçlarında gezdiriyordu.

Bunda sorun yoktu. Çiftler böyle şeyler yapardı, her neyse. Reenzie'nin nefesinin kesilmesinin nedeni bu değildi.

Nefesinin kesilmesine neden olan Ames'ti.

Amalita Leibowitz kozmetikleri severdi. Onunla tanıştığım ilk gün öğrendiğim şey, ilgi alanının kozmetikler olduğuydu. Yeni ürün satın almadan bir gün geçiremezdi. Küçük bir dudak parlatıcısı bile olsa. Yüzünü temizler, tonikle siler, nemlendirir, güneşten koruyucu krem, kapatıcı, kaş farı, fondöten, dudak parlatıcısı, allık, göz kalemi, far ve rimel sürerdi; bunu da annesine benzeme çabasındaki okulöncesi bir çocuk gibi değil, şaheseri ortaya çıkarana kadar kat kat boya uygulayan Vincent Van Gogh gibi yapardı.

Ancak o gün Amalita çıplaktı.

Elbette üzerinde kıyafet vardı ama hiç makyaj yapmamıştı.

"İnanmıyorum," derken ağzım bir karış açık Reenzie'ye bakıyordum.

Kolumu sıkı sıkı tutmaya devam ederek onlara yöneldi. Ağzından bir şey kaçırmadan konuşabileceğinden emin olmadığım için lafa girdim. "Hey, Ames! Merhaba, Denny!"

Denny bana bakıp huzursuz bir şekilde gülümsedi. Bir suçu yoktu. Benimle ilk karşılaşmasının ne kadar tuhaf geçtiğini

unutmuştum. Sonra Reenzie'yi fark edip gülümsedi. Beni de geç kalınmış bir şekilde selamlayıp, "Hey!" dedikten sonra, "Marina Tresca'sın, değil mi?" diye ekledi.

Herkes Reenzie'yi tanırdı. Gerekmediği sürece okulda vakit geçirmeyen son sınıftaki futbol oyuncuları bile.

Reenzie, "Ames'e ne yaptın?" diye karşılık verdi.

Evet. Reenzie politik davranmayı hiç bilmezdi.

Denny, "Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

Amalita'nın fırlayıp uzun İspanyolca bir cümle sarf ederek Reenzie'nin başını koparmasını bekledim ama yapmadı.

Ames'e, "Neden bahsediyor, bebeğim?" diye sordu Denny.

"Bilmiyorum, bebeğim," diye yanıtladı onu Ames.

Reenzie de bana, "Kusmak üzereyim, bebeğim," dedi.

Duyduklarıma hâlâ inanamıyordum. "Bebeğim mi?" diye yineledim.

"Amalita, biraz gelsene," dedi Reenzie.

"Hey, kız arkadaşım Amalita'yla derdiniz varsa, meseleyi benimle halledin," dedi Denny.

Bir kahkaha attım. Ames kendini, birinin savunmasına izin verirmiş gibi. Ama hâlâ Denny'nin başını okşuyordu.

Ames'e, "Suratına ne oldu?" diye sordu Reenzie.

"Kör olmadıysan, şu an ona bakıyorsun, Reenzie," dedi Ames.

"Hiç makyaj yapmamışsın," dedim.

"Ona makyajlı halini sevmediğimi söyledim," dedi Denny. "O doğal haliyle zaten güzel."

Başını kaldırdı ve öpüştüler. Sonra Ames kendini beğenmiş bir memnuniyetle Reenzie'yle bana baktı.

Aslında mesele şuydu. Kadınların makyaj yapmamasından yanaydım. Gwyneth Paltrow, Rihanna, Drew Barrymore gibi ünlülerin internette dolaşan makyajsız fotoğraflarındaki halleri daha güzeldi. Kimsenin güzel olmak için *makyaja* ihtiyacı yoktu. Ames'in de. Denny çok haklıydı. O, makyajsız da çok güzeldi.

Ama Amalita gibi davranmıyordu. Ben insanların kendilerini baştan yaratmalarından da yanaydım. “Yeni hali” buysa, sorun yoktu.

Ama karakteri bu değildi... Bilemiyordum...

“Peki, neden hiç takı takmadın?” diye sordu Reenzie. “Hem o üzerindeki de ne?”

Reenzie'ye, “Neden böyle *culito*¹⁸ gibi davranıyorsun?” diye çıkıştı Ames ama Reenzie'nin haklı olduğunu fark etmiştim. Ames'in kolunda bilezik bile yoktu. Ne küpe ne yüzük ne de kolye takmıştı. Şu anda o banktan kalksa, kolunda şingirdayacak bir şey yoktu ve bu hiç alışılmış bir şey değildi. Ames genelde ayaklı senfoniye andırırdı. Ayrıca, kıvrımlı vücut hatlarını her zaman gözler önüne seren, poposunu ön plana çıkaran elbiseler ya da üzerine tam oturan bluzlarla şortlar giyerdi. Kucağında Denny'yle oturduğu için söylemek zordu ama o gün üzerinde dökümlü kumaştan, zeytin yeşili bir kapri ve boyundan büzgülü, bol beyaz bir bluz vardı. Elbette, şirin görünüyordu ancak normal tarzına kıyasla çok daha muhafazakâr seçimlerdi.

18 (İsp.) Aptal. (ç. n.)

Ders zili çaldı. Denny ayağa kalkınca Ames de kalktı. Boyu anca Denny'nin göğsüne kadar geliyordu. Denny kollarını ona doladığında oyuncak bebeğe sarılıyormuş gibi görünüyordu.

Reenzie'ye, "Seninle tartışmayacağım," dedi. "Ama kim-senin kız arkadaşımla bu şekilde konuşmasına izin vermem. Ağzından çıkana dikkat et."

Yürüyerek uzaklaştılar. Ames arkasını dönüp bize bakmadı bile. Öğle teneffüsünde grup toplandığında yalnızca onu konuştuk.

J.J., "Ona yıllardır makyaj yapmaya ihtiyacı olmadığını söylüyordum," dedi. "Beni neden hiç dinlemedi?"

Reenzie, "Buna gerçekten cevap vermemizi mi bekliyorsun?" diye sordu. Sean, "Hiç makyaj yapmadan da güzelsin," dedi bana. Yan yatmıştı, ben de ona yaslanmıştım.

"Ay, çok tatlısın," dedim ve küçük bir öpücük verdim. "Ama dudak parlatıcıyla rimelime elini süremezsin."

Reenzie de, "Doğru cevap bu olmalı," diye beyanatta bulundu.

Jack, "Kadınların makyajsız çok daha seksi olduklarını düşünüyorum," dedi.

Taylor, "Az önce buradaki bütün kızlara hakaret ettin," dedi. "Autumn, Reenzie ve ben, hepimiz şu anda makyajlıyız."

Jack, "Bu hakaret mi oluyor?" deyip surat astı. "O aptal şeyleri yüzünüze sürmeden de seksi görüldüğünüzü söyledim."

"Aptal şeyler diyene dek söylediklerinin arkasındaydım," dedi J.J., "Her şeyi berbat etmenin yolunu hep buluyorsun."

"Ama aslında mesele makyaj değil," dedim. "Mesele, Denny onu makyajlı sevmediği için makyaj yapmaktan vazgeçmiş olması."

“Doğru,” dedi Taylor. “Denny onu olduğu gibi sevmeli: Makyajıyla, bilezikleri ve elbiseleriyle... Ames’i olduğu gibi sevmeli.”

J.J. de, “Sanki hiçbiriniz şimdiye dek bir çocuk için fedakârlık yapmadınız,” diyerek bizi iğneledi.

“Asla,” dedi Reenzie.

“Hayır!” Ona katıldım. “Gerekmedi.”

“Gerçekten söyleteceksin, değil mi?” diye sordu J.J.. “Autumn, Sean’la tanışmadan önce kaç kez futbol maçına gittin?”

Yüzüm kızardı. “Bu tamamen farklı! Futbol maçları sosyal bir aktivitedir. Sean takımında olmasa bile sizinle vakit geçirmek için maçlara gelirdim.”

“Peki, erkeklerden kendileri için değişmelerini isteyen kızlara ne demeli?” dedi Jack.

“Senden değişmeni isteyen kız, Jack, sana iyilik yapmış olur,” dedi Reenzie.

“Ha-ha-ha!” diye karşılık verdi Jack. “O zaman beni unuttun. Süperstar Sean. Sonbahar aylarında pazar günleri en çok ne yapmayı seversin?”

Sean hemen atılıp, “Futbol izlemeyi,” dedi.

“Dün ne yaptın?” diye sordu Jack.

Dün Sean’la birlikteliğimizin ikinci günüydü. Öğleden sonra bize gelmiş ve birlikte film izlemiştik. Eminim Jack bunu biliyordu.

“Yine de futbol maçı izledi,” dedim. “Ama otuz tane izlemedi!”

“On üç,” diye mırıldandı Sean. “Genelde pazar günleri on üç tane maç oluyor. Hepsi de üçer devrelik. Ve evet, bir tane izledim. Büyük bir kısmını.”

“Bunu kendi *tercih etti*,” diye söylediklerimi destekledim. “Onu buna ben zorlamadım.”

Arkamda duran Sean’ın yüzünde nasıl bir ifade belirmediğini bilmiyordum ama söylediklerimi desteklemediğinden emindim çünkü J.J. ve Jack gülmeye başladılar. Dediğimi desteklemesi için Sean’a şaplak attım.

“Leo’yu değişmesi için zorlamadım,” dedi Taylor. “Benimle aynı şeylerden zevk alan bir adam buldum. Böylece tamamen kendimiz olabiliyoruz.”

Bunu söylediğinde plastik şişeden su içiyordum ve ağızımdaki suyu dışarı püskürtmemek için kendimi zor tuttum.

Amalita konusunda fikir birliğine varamadık ama gördüklerimiz hoşuma gitmemişti. O gece ona mesaj attım ama geri dönmedi. Herhalde Denny ona pazartesi gecesi yayınlanan maçları izletiyordu. Bunu bilmemin tek nedeni Sean’ın beni futboldan anlayan birine dönüştürme önerisini kabul edip isteğine boyun eğerek onunla bu maçları izlememdi. Ames’i salı ve çarşamba günleri de aradım. Ona e-posta ve mesaj gönderdim. Cevap vermedi.

Herhalde benden kaçabileceğini sanıyordu ama gizli silahımdan haberi yoktu. Perşembe gecesi haritaya *Amalita* yazdım...

...ve Amalita’nın kapısız giyinme odasında renkli elbiselere dolanmış buldum kendimi. İçinde bulunduğum bölümün sürgülü kapısı ardına kadar açık olduğundan, Ames’in aynanın önünde poz verdiğini görebiliyordum. Vücut hatlarını ortaya çıkaran eflatun bir elbise giymiş, iyice takıp takıştırmıştı. Profesyonel makyaj sanatçılarından farklı gö-

rünmeyen makyajını tamamlamak için aynaya yaklaşmış, kirpiklerine son kat rimel sürüyordu.

Dolabının içinden, “Aha!” diye bağırarak dışarı fırladım.

“¡Dios mio!” diye haykırdı. Rimelini hançermişçesine bana fırlattı. Göğsüme değdiğinde çığlık attım.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye inleyip tişörtümdeki siyah lekeye baktım. “Bu şey çıkmaz!”

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu. İtiraf etmeliyim, bu soru son zamanlarda bana sık sık soruluyordu. “Buraya nasıl geldin?”

“Bu hiç önemli değil!” dedim ama yerinde olsaydım bunu feci şekilde önemserdim. “Şu haline bak! Onunla olduğunda böyle gözükmene izin vermediği için burada süslenip püsleniyorsun!”

“Sen *loco*’sun,” dedi. “Sadece bir şeyler deniyordum. Bunlar benim eşyalarım. Denemek istersem, denerim. Kimsin sen, giyinme polisi mi?”

“Hayır,” dedim. “Yalan söylüyorsun. Denny yüzünden. Onunla çıkmaya başladığında değiştin. O istemediği için Reenzie’nin partisine gelmedin. O öğle yemeğinde yerleşke dışına çıkmayı seviyor diye bizimle öğle yemeği yemeyi bıraktın. Makyaj yapmayı, takılar takmayı ve sevdiğin giysileri giymeyi bıraktın çünkü seni onlarla sevmiyor. Hatta yine o istemediği için bizimle vakit geçirmiyorsun!”

“O kiminle vakit geçirdiğime karışmıyor!” diye bağırды Ames. “Sizinle değil onunla vakit geçiriyorum çünkü onunla olmak *istiyorum!*”

“Her an mı?”

“Sean’la çıkarken hep onunla vakit geçirmek istemedin mi?”

“Sean’la çıkıyorum,” dedim. “Bizimle vakit geçirseydin bunu bilirdin. Bilmiyorsun çünkü Denny bunu yapmana izin vermiyor!”

“Denny’yle hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi ve bu beni daha çok sinirlendirdi çünkü haklı olduğumu biliyordum ve bunu göremediğime inanamıyordum. İçimizden biri onun yaptığı gibi yapsaydı, bizi arayıp bunu dile getiren ilk kişi Ames olurdu.

“Ben olmasam hiçbir zaman beraber olamazdınız!” dedim. “Dahası ne biliyor musun? Buna çok pişmanım! Zamanda geri dönme şansım olsaydı, bunu geri sarardım!”

“Neyi geri sarardın? Taylor’la bana Kyler Leeds’in şehirde olduğunu söyleme meselesini mi?” diye sordu Ames. “O gün Denny’yi pencerede gören bendim. Onu *ben, kendim* buldum. Bu işle nada¹⁹ ilgin yoktu.”

Yine yanıliyordu ama bunu anlamasını sağlamanın bir yolu yoktu. Haritayı ona gösteremezdim. Bu delilik olurdu. Derin bir nefes aldım. “Sana kızmıyorum, Ames. Fakat hata yaptığını düşünüyorum. Bu adam için kendinden ödün vermemelisin. Ne kadar harika biri olduğunu bilen ve seni bunun için seven birini hak ediyorsun.”

Vay canına. J.J.’den alıntı mı yapmıştım? Çok garipti.

“O senin için doğru kişi değil, Ames,” diye devam ettim. “Ondan kurtul. Ondan ayrılırsan daha iyi olacaksın.”

Ames tatlı tatlı tebessüm etti ama kendimi sıcaktan içi kaynayan arabadaki Pomeranian cinsi köpekçikle yalnız kaldığımdaki kadar güvende hissediyordum. “Ah,” dedim, “Bana

19 (İsp.) Hiç, asla. (ç. n.)

kızmadın mı? Bana haddimi bildirmeyecek misin? Ne tatlı.”
Sonra haince sırttı. Vampir dişleri olsaydı onları görüyor
olurdum. “Tahmin et?” diye kükredi. “Sana çok kızgınlım!
Buraya gizlice girerek beni gözetleyip hayatımı nasıl sürdür-
mem gerektiğini söyleyebileceğini mi sanıyorsun? ¡Vete a la
infierno! ¡Vamos!²⁰”

Kapıyı gösterdi.

Sanırım buraya gizlice girdiğimi düşünüyordu ve haklıydı
ama yine de... Ona yalvaran gözlerle bakarken, biraz daha
konuşabileceğimizi düşünüyordum fakat taş kesmişti.

“Amalita?” diye seslendi babası aşağıdan. “Her şey yo-
lunda mı?”

Eyvah. Babası yukarı çıkıp sorular sormaya başlamadan
buradan gitmeliydim. Telaşla koridora çıktım ama Ames’in
babasının ayak seslerini duyduğum merdivenlere yönelmek
yerine, kimsenin beni göremeyeceği bir yere sığınıp haritanın
üzerine ev yazdım ve oradan ayrıldım.

Bu kez hiç de umduğum gibi geçmemişti.

20 (İsp.) Cehenneme kadar yolun var! Defol! (ç. n.)

13

Ames için artık ölmüştüm. Bunu biliyordum çünkü bunu bana hem J.J. hem de Taylor söylemişti. İkisi de Ames'i görmemişlerdi ama onunla mesajlaşıyor ve beni habersiz bırakmıyorlardı. Reenzie'nin de Ames'in "Öyle Biri Yok Listesi"nde olduğunu bilmek beni avutmuyordu.

Durum berbattı ama fazla kafa yormamaya çalışıyordum. Ona iyi gelmesede Ames'i, erkek arkadaşından vazgeçmeye zorlayamazdım. Ayrıca, benim de erkek arkadaşımınla vakit geçirmem gerekiyordu çünkü onu bir hafta boyunca görmeyecektim. Şükran Günü nedeniyle okul bir hafta tatil olacaktı ve Aventura Lisesi'nin Amerikan Futbol takımı elemelerde başarısız olduğunda, Sean ve Reenzie'nin aileleri eyaletin öteki ucundaki Pensacola'da ev tutup birlikte tatile çıkmaya karar vermişlerdi. Şükran Günü'ne denk gelen pazar gününden önce yola çıkacak ve *sonraki* pazar günü geç saatte döneceklerdi. Taylor da gidiyordu. Ailesi Taylor'ın büyükanne ve büyükbabasıyla o haftayı Vermont'ta geçireceklerdi. Leo rahatlamıştı. Taylor'la olmayı seviyordu ama hoşlandığı ve hakkında konuşmak is-

tediği şeyleri tek tek çalışıyor olmanın onu yordugunu ve bir haftalık molanın ona iyi geleceğini söylemişti.

Jack de Şükran Günü için bir yerlere gidiyordu. Ames şehirde kalıyordu fakat beni sildiği için, burada kalmasının bana faydası yoktu. Ama istediğim zaman Jenna'nın yanına gidip onu görebilirdim. Bir gece onu Aventura'daki odama getirmeyi bile denedik. Bu fikri o ortaya atmıştı.

"Sırt çantanı hep yanında getiriyorsun? Neden elimden tutup beni da yanında götüremeyesin?"

Kulağa mantıklı geliyordu fakat bunu yapamıyorduk. Haritanın üzerine sağ elimle *Ev* yazarken sol elimle de Jenna'nın elini tuttum ama odama onsuz geri döndüm.

Yine de seviniyordum çünkü Jenna'nın elini Aventura'da tutarken bedeninin diğer kısmı Maryland'da kalarak korku filmi senaryosunu yaşamamıştık. Böyle bir şeyi ailesine açıklamak zor olurdu.

Aslında J.J. Şükran Günü için şehir dışına çıkmamıştı. Bu harikaydı çünkü annem ayağını yere vurarak direksiyon dersi alacağımı söyledi. Babamın başına gelenler yüzünden araba kullanmak istemediğimi sonunda ona itiraf etsem de hâlâ araba kullanmayı öğrenmem gerektiği konusunda ısrar ediyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse şaşırmıştım. Babamla ilgili durumun paçayı sıyırmamı sağlayacağını umuyordum. Bunu bahane olarak kullanıyor değildim. Direksiyon başına geçmekten gerçekten delicesine korkuyordum ama itirafımın annemin bu konuda beni rahat bırakmasını sağlayacağını ummuştum. Daha üzerinden sadece bir yıl geçmişti. Babamsız ilk Şükran Günü olacaktı. Buna o da benim kadar üzülüyor muydu?

Elbette üzüldüğünü ama yine de araba kullanmayı öğrenmem gerektiğini söyledi. Tatil haftasının ilk pazartesi günü direksiyon hocasını çağırmıştı ve kazanan ben olmuştum çünkü öncelikle sürücü adayı belgesi almalıydım bunu almak için de trafik kuralları ve madde bağımlılığı mevzuatı hakkındaki çevrimiçi sınavı geçmem gerekiyordu.

Bunun neresi mi iyiydi? Sürücü koltuğundan uzak kalmıştım. Kötü yanı ne miydi? Sınav insanın ruhunu daraltan cinstendi. Özellikle yaklaşık dört saat boyunca bilgisayar ekranına bakmak zorunda kaldığım ve harfler oradan oraya sıçradığı zaman. Sınav sorularını okuması için Erick'e rüşvet vermek zorunda kalmıştım çünkü artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Sınavı geçtim ve salı günü eğitmen gelip belgemi almam için beni Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne götürdükten sonra bana direksiyon dersi vermeye başladı.

J.J.'den bize katılmasını istemiştım. O arka koltukta oturuyordu. Eğitmen öndeki yolcu koltuğunda. İki saatlik dersin daha on dakikası geçmemişti ki eğitmen hızlı hızlı soluk alıp vermeye başlamıştı ama J.J. gayet sakindi.

J.J., "Biliyor musun, Autumn?" dedi. "Çok iyi gidiyorsun. Yolun ortasında kalmaya çalış. Tamam, ortadan gitme, yani şeridin üzerinden gitme demek istedim. Eyvah. Şimdi sinyal ver. Silecekleri çalıştırdın, iyi yaptın zaten camlar kirlenmeye başlamıştı. Tamam, kör adama çarpma... çocuklara da... ke-diye de..."

İyi gidiyordum. Gerçekten. Sadece biraz zaman alacaktı. Son on dakikada, eğitmen elini 9-1 sayılarını tuşladığı telefonundan çekti. Son rakamı ne zaman tuşlayacağını merak ediyordum. Çarşamba günü J.J. yine direksiyon dersime

geldiğinde daha iyiydim. Doğruyu söylemek gerekirse, hayat iyi gidiyormuş gibi hissediyordum. Direksiyon başında selfie çekip Sean'a gönderdim hatta.

Hayır, tabii ki arabayı kullandığım sırada yapmadım.

O da bana ayaklarının ve okyanusun yer aldığı bir fotoğraf gönderdi. Plajda, kumların üzerinde şezlongda uzanırken çekilmiş gibi görünüyordu.

Tatilin tadını o çıkarıyordu.

Onu özlüyordum. Ames'e sürekli Denny'yle vakit geçirdiği için kızsam da –bu arada belirtiyim bu konuda haklıyım– Sean'la vakit geçirmeyi seviyordum. Tekrar çıkmaya başlamamızın üzerinden henüz birkaç hafta geçmiş olsa da artık ona alışmıştım. Etrafta dolaşırken kolunu omzuma atmasına, elimi tutmasına, gün içerisinde onu öpmeye, akşam birlikte vakit geçirmeye alışmıştım. Birbirimize devamlı mesaj atıyorduk ama aynı şey değildi. Şimdiye dek herhangi bir tatilin bitmesini ve okulun tekrar başlamasını bu kadar iple çekmemiştim.

Perşembe günü oldukça bunalmıştım. Şükran Günü'ydü. Babamsız geçireceğimiz ilk Şükran Günü. Annem eve birilerini davet etmiş, Erick'le bana da birilerini çağırmanızı söylemişti ancak herkesin planları vardı. Evde Erick, annem, ben ve Eddy olacaktık. Akşam yemeğini erkenden, saat beş gibi yiyecektik çünkü bu Eddy için geç bile sayılırdı. Daha geç yerse hazırsızlık sorunu yaşıyordu.

Daha yeni uyanmıştım ama annem ve Erick'in aşağıda yemek pişirme koşuşturmalarını işitebiliyordum. Bir sürü yemek hazırlama planları vardı. İhtiyacımız olandan çok daha fazlasını hazırlayıp Eddy'yi huzurevine bıraktıktan sonra pişirdiklerimizi evsizlerin yaşadığı barınaklara falan

götürmeyi planlıyorlardı. Annem bunun kendi sorunlarımıza takılıp kalmamanın ve elimizdekilere şükretmenin en iyi yolu olduğunu söylüyordu. Anlıyordum ve buna vardım ama canım şu an aşağı inip ona yardımcı olamayacak kadar sikkindi. Gidip Jenna'yı görmeyi çok isterdim ama bu sabah Hindi Yarışı'na katılacağını biliyordum ve parkurda birden karşısında belirip bana toslayarak yere kapaklanmasına sebep olmak istemiyordum. İnsanların bacaklarını kırmak söz konusu olduğunda kötü şöhrete sahiptim.

Aşağıdan televizyonun sesi geliyordu. Tıpkı babam hayat-tayken yaptığımız gibi Macy'nin Şükran Günü Kutlaması'nı izliyorlardı. Ben de odamdaki televizyonu açtım.

Aslında bu program beni güldürdü. Dev Mickey Mouse ile Snoopy havada süzülüyordu, Broadway müzikallerinin en çok bilinen dans hareketleri sergileniyordu.

Bu sene böyle şeyler yapmamız gerektiğini fark ettim. Evde oturup yemek yapmayı boş vermeliydik. Heyecan verici, inanılmaz ve farklı bir yere gitmeliydik. New York'a gitmeliydik mesela. Bu kutlamayı bizzat yerinde izlemeliydik. Ama buraya tıkılıp kalmıştık işte.

Bir şeyi fark ettiğimde birden içim ürperdi.

Onlar buraya tıkılıp kalmıştı. Annem ve Erick.

Bendeyse harita vardı.

İkisi aşağıdaydı. Hâlâ uyuduğumu sanıyorlardı. Yokluğumu fark etmeyecekleri kadar uzun süre orada kalmadığım takdirde...

Gözümü televizyondan ayırmadan, haritayı çıkarıp üzerine Macy'nin Şükran Günü Kutlaması yazdım.

Ondan sonra da kendimi iki katım büyüklüğünde, sırtan, kırmızı bir japonbalığının yanında buldum. Müzik çalıyordu. Kyler Leeds'in müziği! İleride milyonlarca insanın tezahürat yapıp alkış tutan ve çığlık atan seslerini duyabiliyordum. Etrafımda da... havada süzülen sabun köpükleri vardı!

EĞLENCE!

Etrafta dolanıp havaya zıplayarak yükselen sabun köpüklerini patlatıyordum. Hareket ettiğimi fark ettim. Tekerlekli *platformlardan* birinin üzerinde olmalıydım. Bu da o devasa japonbalığını açıklıyordu.

Kahkaha attım. Çocuklar gibi şendim. Bu çok keyifliydi! Suratımdaki gülümsemeyi durduramıyordum. Soğuk hava, yatakta giydiğim uzun tişörtten içime işliyordu ama buna aldırış edemeyecek kadar mutluydum. Hoplayıp zıplayıp sabun köpüklerini patlatırken yolumun üzerindeki diğer kocaman deniz yaratıklarıyla oynuyordum. Devasa denizyıldızının kollarından birini tutup prensimmiş gibi reverans yaptım; ağzını kocaman açmış sırtan köpekbalığının dişlerinin arasına başımı koydum ve beni yiyormuş gibi çırpındım. Bir denizatinin üstüne çıkıp onu okyanus üzerinde sürüyormuş gibi geriye eğilip elimi kaldırdım. Sonra da hareket eden platformun diğer tarafına geçtim ve...

...balık kostümü giymiş, koreografileri gereği etrafa tekmeler savurarak dans eden kadın ve erkeklerden oluşan grupla neredeyse çarpışıyordum. Havaya savurdukları kollarından ve bacaklarından kaçınabilmek için yere eğildim, daha yükseğe tırmanabilmek için de aşağıda kaldım. Devasa, pembe bir yanardağı andıran şeye kaya tırmanışı yapar gibi tırmanmaya başladım. Epey yüksekti. Platform da oldukça

yüksekti bu yüzden herkese neredeyse tepeden bakıyordum. Ne kadar tırmandığımı görmek için aşağı baktığımda birkaç şeyi fark ettim:

1. TELEVİZYONDAYDIM! Kameraları görebiliyordum! Balıkla oynarken kameraların olmadığı taraftaydım. İşte bu yüzden kimse beni fark etmeden ortalıkta dolaşıp gönlümce eğlenebilmişim.
2. TELEVİZYONDAYDIM! Aklımdan ne geçiyordu?! Annem ve Erick *şu anda* bunu seyrediyorlardı!
3. TELEVİZYONDAYDIM! Bunu daha önce düşünmeli ve pijamalarımı değiştirip buraya gelmeliydim.

Kameraların yanı sıra, caddede platforma hızla yaklaşan güvenlik görevlileri olduğunu fark ettim. Balık dansçılarının, gösterinin parçası olmadığını bildirdiklerini düşündüm. Bu kötüydü. Tutuklanmak, Şükran Günü'mü gerçekten mahvederdi. Hem de Manhattan'da televizyonda canlı yayındayken tutuklanmak... Annemle gerçekten ilginç bir telefon görüşmesi yapmama neden olurdu.

Ayaklarımı basıp ellerimle tutunacak yerler bularak hızla pembe yanardağın diğer tarafına geçtim ve oradan uzaklaşmaya çalıştım ancak gidecek yer yoktu. Güvenlik görevlileri geliyordu, hatta bir tanesi çoktan platformun üzerine çıkmıştı. Dans eden balığın gösterisini mahvetmek istemediğinden yavaş hareket ediyordu ama her an beni yakalayabilirdi.

Haritanın üzerine ev yazıp oradan uzaklaşmalıydım ama harita omzumdan sallanan ufak sırt çantasındaydı ve yanardağın üzerindeyken elimi koyduğum yerden çekerek çantanın fermuarını açarsam yere çakılırdım. “Çakılmak” genel anlamda kaçınmak istediğim şeydi.

Bu işten nasıl sıyrılacağımı bilmiyordum.

“Autumn?”

İsmim etrafta yankılandı ve Kyler Leeds’in müziğinin artık duyulmadığını, sesinin kesildiğini fark ettim. Yan tarafıma bakınca platformun en ucuna kadar gitmeyi başardığımı... ve orada bizzat Kyler Leeds’in elinde mikrofonuyla dikildiğini gördüm. Hava soğuk olduğu için kalın bir parka giymişti ve beni yanardağın üzerinde görmek onu gerçekten şaşırtmış gibiydi.

Güvenlik görevlilerinin durduğunu fark ettim. Kyler’la birlikte olduğumu düşünmüş olmalılardı.

Tamam, o zaman.

Otuz iki dişimi birden gösterip gülümsedim. “Kyler!”

Elimi ona uzattım ve yanardağın üzerinden sahneye geçmeme yardım etti. Mikrofonunu elinden kaptım. “Hey millet, işte Kyler Leeds! Eller havaya!”

Herkes buna bayılmıştı. Kalabalıktan tezahürat ve alkış sesleri yükseldi. Kyler ağzı bir karış açık, öylece bana bakakalmıştı.

“Sen ne...” diye başladı ama cümlesini bitirmesine izin vermedim. Elim kulağıma götürüp, kalabalığın şarkıyı söylemesini dinledim; sonra koro kısmı girdiğinde, “Söylesene, Kyler!” diye bağırdım.

Mikrofonu ona uzattım. İtiraf etmeliyim, tam bir profesyoneldi. Kocaman gülümseyip şarkıyı söylemeye başladı, sonra bir kolunu omzuma atıp şarkıyı onunla birlikte söyleyebilmem için mikrofonu bana uzattı. Dediğini yaptım. Hatta ona ayak uydurarak söylemeye çalıştım fakat ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen çıkardığım sesler temaya uygun yunus çığlıkları gibiydi.

Kyler parçanın sonraki kısmına geçerken, kalabalığa doğru ellerimi kaldırıp indirerek daha fazla ve yüksek sesle tezahürat yapmalarını sağladım. Bana uydular. Onları avcumun içine almıştım. Güç ve heyecan sarhoşluğu yaşıyordum.

Dikkat çekici bir şekilde ellerimi Kyler'a doğru salladım ve kalabalık tekrar ona odaklanırken hızla sahneden inip platformun, kameraların görmediği tarafına gittim. Eski dostum dev japonbalığının altına eğilip haritayı çıkardım ve üzerine *Ev* yazdım.

Yatağımın üzerinde ayakta duruyordum. Biri kapıma güm güm vuruyordu. "Autumn?" diye seslendi annem. "Autumn?"

Kapının kolunu zorladı ve dün gece kapımı kilitleyip yattığım için evrene teşekkür ettim. Erick, beni Florida'da geçireceğimiz ilk Şükran Günü'nün belgeselini çekmekle tehdit etmişti. Bu yüzden uyuduğum sırada beni kameraya çekme riskini almak istememiştim.

Saçlarımı ellerimle karıştırıp uyku mahmuru görünmek için gözlerimi ellerimle ovuşturdum. Tam kapıyı açmak üzereydim ki aklıma pijamam geldi. Az önce televizyondayken üzerimdeydi. Hemen onu çıkarıp penye şortla tişört giydim ve sesime uyumlu bir hava katmaya çalıştım.

“Kalktım, kalktım,” diye geveledim. “Şükran Günü’nü mü kaçırdım?”

Annemin gözleri fal taşı gibi, ağzıysa bir karış açıktı. Elinde, ucunda hamur parçası olan bir tahta kaşık vardı ve kıvrıcık saçları hamura yapışmıştı. Bunun farkında bile olduğunu sanmıyordum.

“Kutlama,” dedi. “Ben... Erick’le ben... seni gördüğümüzü sandık...”

“Seni *gördük*,” dedi ayaklarını yere vurarak yukarı çıkan Erick. “Kyler Leeds’le birlikte platformun üzerindeydin.”

Ona deliymiş gibi baktım. “Deli,” dedim, “Sen neden bahsediyorsun? Daha yeni kalktım.”

Annemin yüzüne renk gelmeye başlamıştı. Bu kez sesi kendine daha çok aitmiş gibiydi. “Gerçekten inanılmazdı. Platformun üzerinde tıpkı sana benzeyen bir kız vardı. Ben de sandım ki...” Güldü. “Galiba bu Şükran Günü meselesi beni düşündüğümde daha fazla etkiledi.” Bana sarıldı ve aşağı inip yemek pişirirken onlara yardım etmemi istedi. Öyle yaptım. Ne gördüklerini merak ettiğim için Erick televizyondaki görüntüleri yeniden oynattı. Aslında düşündüğüm kadar kötü değildi. Kyler’ın sahnesine çıktığımda, kameralar başka platforma kaymışlardı bile. Annemle Erick’in gördüğü ve onları delirten şey, balık dansçıların arasından geçmeye çalışırken çekilmiş kısa bir görüntüydü.

Bu çılgın bir maceraydı ve çok eğlenmiştim. Artık evde olmak bana daha iyi geliyordu. Annem ve Erick’le, vakit geçirmekten keyif bile aldım. Çılgın bilimadamları gibi bir araya gelerek yemek hazırlamak hoşuma bile gitmişti. Televizyondaki kutlama bittiğinde müzik açtık. Bu hepimizin ortak seçimi

olan Pandora kanalıydı. En sevdiğimiz şarkılarda aptalca dans ederken sevmediğimiz şarkılarda durumu daha da abarttık ve Erick, ne zaman Kyler Leeds şarkısı çalsa zehirlendiğini söylüyordu.

Bir anda, “Aklıma bir fikir geldi!” dedim. “Eddy geleceğine göre bence boniatillo²¹ hazırlamalıyım!”

Annem ve Erick üzerlerine buz gibi su dökmüşüm gibi donup kaldılar.

Elbette kalırlardı. Boniatillo, babamın kaza haberini aldığımız gün yaptığım, daha doğrusu yapmaya çalıştığım yemektir. Bu kelimeyi o günden beri ağzıma almamıştım, hatta bir daha asla pişirmek istemediğim bir şeydi. Fakat o anda... sanki doğru olan buydu.

Bana cevap vermeleri gerekecekti. Hâlâ gülümsüyordum ama gözlerimden yaşlar akıyordu bile.

Annemin de ağladığını fark ettim. Yanıma gelip sıkıca sarıldı bana. “Bence bu harika bir fikir, Autumn. Kesinlikle.”

Neyse ki tüm malzemeler vardı. Annem gerekirse süpermarkete gidebileceğini söylemişti ama bir arada kalmamızı tercih ederdim. Bu püreyi en son yapmaya kalkıştığım, Erick ve Jenna yalnızca seyretmiş annem hiç müdahil olmamıştı. Bu kez hep birlikte yaptık. Tatlı patateslerimizi, şekeri, misket limonunu, tarçını, yumurtaları ve manzanilla²²’yı çıkardık. Erick patatesleri soydu, ben ezdim, annem de sos tavasında diğer malzemeleri doğru kıvama gelinceye kadar pişirdi.

Babam hakkında tek laf etmedik. İstemediğimizden değil, pişirmeyi bırakıp ağlayacağımızdan... Ancak hepimiz onu dü-

21 (İsp.) Tatlı patates püresi. (ç. n.)

22 (İsp.) Bir çeşit beyaz şarap. (ç. n.)

şünüyorduk. Hepimizin aklında o gün vardı. Garip ama sanki aynı günü tekrar yaşıyor fakat daha mutlu sonla bitirmeye çalışıyor gibiydik. Belki babamızı geri getiremeyecektik ama darmadağın olmak yerine üçümüzün birlikte gülüp eğlendiği bir gün olacaktı.

Boniatillo'yu hazırladıktan sonra bile daha yapacak çok şey vardı. Sonra hepimiz yukarı çıkıp duş aldık, masayı kurmadan önce giyinip hazırlanacaktık. Saat beşe çeyrek kala her şey hazırды, sadece annemin gidip Eddy'yi alması gerekiyordu.

Fakat annem anahtarları bana fırlattı.

“Ne?!” dedim.

“Arabayı sen süreceksin,” dedi.

Anahtarları ona geri fırlattım. “Henüz adayım,” dedim. “Tek başıma araba kullanamam. Kanunlar böyle.”

Anahtarları tekrar bana fırlattı. “Yolcu koltuğunda olacağım.”

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misiniz?” diye atıldı Erick. “Arabada en güvensiz yerin orası olduğunu söylerler. Autumn her şeyi yüzüne gözüne bulaştırırsa...”

Bunu hakaret olarak kabul etmem gerekirdi ama aslında onunla aynı fikirdeydim. Şükran Günü'nde öksüz kalmak istemiyordum. Aslında, bunu asla istemiyordum elbette ama özellikle de bugün istemiyordum. Üstelik bunun benim yüzümden olmasını hiç istemiyordum. Anneme, “Oğlunu dinle,” dedim. “O iyiliğimizi düşünüyor.”

“Erick, istersen bizimle gelebilir, bazı şeyleri kontrol edebilirsin,” dedi annem. “Gelmeyeceksen sürahiye su doldurup masaya koy. Az sonra dönmüş oluruz.”

Erick, direksiyonun başında ben varsam arabaya binmek-ten korkuyordu ama ben annemi arabayla bir yere götürürken tek başına evde kalmaktan daha çok korkuyordu. Arabaya bindiğimiz anda annemi aradı. Salonun penceresinden bize bakıyordu ve yol boyunca da annemle telefonla konuştu.

Aslında arabayı gayet iyi kullandım. Bu beni epey şaşırtmış ve heyecanlandırmıştı. Arabayı o kadar rahat kullanıyordum ki Century Acres'a giden dar yola saptığımızda beşlik çakmak için anneme döndüm.

"Müthiş bir şoför olan kızına bir beşlik çak bakalım!"

"Autumn!"

Ön cama bakıyordu, ben de baktım. Ve önümüzde park etmiş arabaya çarpmadan önce tam zamanında frene bastım.

"Aman Tanrım!" deyip ne yaptığımı idrak ederken nefesim kesilir gibi oldu. "Özür dilerim. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim!"

Annem derin bir nefes aldı. "Sorun yok. Çok hafif çarptın. Belki çizik bile yoktur. Azıcık geriye al da görebilelim. Arabanın sahibiyle konuşup üzerimize düşeni yapmamız gerekecek."

Tir tir titriyordum. Arabayı geri vitese alıp güçlkle geri gidebildim. Ama başardım, sonra da arabayı park ettim. Tam dışarı çıkacakken diğer aracın sürücüsünün kapıyı açtığını gördüm. Kalbim bir anda mideme çöktü. Çarptığımda arabadaymış. Beni öldürecekti.

İlk fark ettiğim şey sürücünün benim yaşlarımda olduğuydu. Belki benden bir-iki yaş büyüktü. Beni anlayacağını umarak biraz rahatladım. Ama sonra öylece kalakaldım. Çünkü sürücü benim yaşымda herhangi biri değil, Kyler Leeds'ti! Arabasının

arkasına yürürken somurtuyordu ama annem çoktan dışarı çıkıp onunla konuşmaya başlamıştı bile.

“Merhaba. Kusura bakmayın. Size biz çarptık. Kızım araba kullanmayı yeni yeni öğreniyor ve mesafeyi tam ayarlayamadı. Hasar varsa, elbette karşılayacağız.”

Kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu sırada Kyler beni görüyormuş gibi arabaya bakıyor ama daha net görmek istiyordu. Muhtemelen güneş gözünü alıyor ve bunu yapmasını zorlaştırıyordu. Arabadan çıkıp aptal aptal gülümsedim. “Merhaba, Kyler.”

“Siz tanışıyor musunuz?” diye sordu annem. Hâlâ anlayamamıştı.

“Evet,” dedim. “Anne, bu Kyler. Kyler, bu annem. Yani, Gwen. Eddy’nin azılı düşmanı Kyler’ın büyükannesidir.”

Kyler’ın yüzünde bunu komik bulduğunu gösteren bir ifade bekledim ama yüzümde birden garip bir şeyler büyümeye başlamış gibi bakıyordu bana. Öyle mi olmuştu? Yoksa arabasına çarptığım için bana çok mu kızmıştı? Arkasına baktım. *Arabasının* arkasına. “Çizik falan göremiyorum,” dedim. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Kyler, “Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?” diye sordu. “Beni bekleyen özel bir jet olmasına rağmen henüz gelebildim.”

Ah, kahretsin! Sabahı onun yanında geçirdiğimi unutmuştum. Boncuk boncuk terlemeye başladığımı hissettim.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Kutlama. Platformun üzerindeydin?”

“Ne kutlaması?” diye sordum. Sonra ne demek istediğini anlamış gibi yapmacık bir edayla, “Ahhhh, Macy’nin kutlaması! Televizyonda gördüm! Şey, aslında bir kısmını. O sırada uyu-

yordum. Üzgünüm. Ancak annem gerçekten harika olduğunu söyledi. Değil mi, anne?” dedim.

“Sen Kyler... Leeds misin?” diye sordu annem. Sonra bir kahkaha atıp gülümsedi. “Aman Tanrım! Autumn senin ezelden beri hayranın. Eski evimizdeki odasını görecektin. Duvarlarda yüzünün yer almadığı bir santim bile olduğunu sanmıyorum. Ayrıca dergiler ve kitaplarla, *aksesuvarlar...*”

Hemen, “Vay canına, tamam anne, sanırım anladı,” diye atıldım. Ama Kyler’a döndüğümde bana kocaman sırtıyordu.

“Ne tür aksesuvarlar?” diye sordu.

Hemen, “Önemli değil,” dedim.

Daha çok sırtıttı. “Gidip büyükanne mi alacağım. Bu sabah New York’ta olmadığına emin misin?”

Annem, “Senin platformunda!” diye inledi. “Evet, ben de gördüm! O kız... Autumn’a çok benziyordu. *Ben de o olduğunu düşündüm ama odasında olduğunu biliyordum.*”

Annem bir, Kyler sıfır. Meseleyi bağlamıştı.

“Vay canına,” dedi Kyler, “Evet. Sen olduğuna *yemin edebilirdim.*” Gözlerimin içine baktı ve hâlâ ikna olmadığını anladım. “Sizi görmek güzeldi. Şükran Gün’nüz kutlu olsun.”

“Peki, ya tamponun?” diye sordu annem.

“Sorun yok,” dedi Kyler. “İyi görünüyor. Öyle olmasa bile, kiralamıştım zaten. Sigortalı.”

Yüreğime su serpilmişti. Ayrıca, Kyler Leeds’i o gün ikinci kez görmüştüm! Şükretmem gereken çok şey vardı.

Hep birlikte içeri girdikten sonra eski topraklarımızı almak için ayrı taraflara yöneldik. Eddy kapının hemen yanında bir aşağı bir yukarı yürüyordu ve bize bunu son iki saattir yaptığını söyledi. Arabayı bir “bebek” –bebek ben

oluyordum– kullanacaksa bizimle gelmeyeceğini söyledi. Bu yüzden arabayı annem kullanırken Eddy yolcu koltuğuna oturdu, ben de arkaya geçtim. Century Acres’a varmamızın ardından Erick’ın bana on kez mesaj attığını gördüm. Anlaşılan, arabayı çarptığımda annem adımı haykırıp Erick’e telefonu kapatması gerektiğini söylemişti. Erick de o panikle çıldırmak üzereydi. Arayıp bir şeyimiz olmadığını, acil durum ekibini çağırması gerekmediğini haber verdim. Biz eve ulaşınca kadar telefonu kapatmadı. Eve vardığımızda savaşa gitmişiz ve birkaç yıl sonra geri dönmüşüz gibi bize sarıldı.

Şükran Günü yemeğimiz gerçekten güzel geçti. Aslında, hep babamı andık gibi oldu ama kötü şeylerden bahsetmedik. Eddy babamın çocukluğu hakkında o güne dek hiç duymadığımız hikâyeler anlattı. Biz de babama dair yaşanmışlıkları onunla paylaştık. Hüzün ve mutluluk bir aradaydı. İlk kez masada ondan bahsediyorduk ve bu kimseyi fazlasıyla üzmüyordu. Biraz ağladık tabii çünkü konuşurken gözyaşlarımıza engel olamadık. Ağlamaktan daha çok gülmüştük.

Boniatillo’yu servis ettiğimizde Eddy çıldırdı. O güne dek yediklerinin en iyisi olduğunu söylediyse de buna inanmadım. Yine de böyle söylemesi beni sevindirmişti. Bunun bizim için ne anlama geldiğini biliyordu bu yüzden bana göz kırıp kocaman bir lokmayı ağzına attığında mutlu olmuştum.

Tatlıdan sonra annem bulaşıkları yıkadı. Yardım teklif etmiştim ama kabul etmedi. Böylece Erick’le beraber televizyon izlerken, Eddy de tuvalete gitmişti. Şimdiye dek hiç bu kadar uzun vakit geçirmemişti bizde. Bir süre sonra onu koridorda Erick’ın göremeyeceği ama benim görebileceğim bir yerde dururken gördüm. Beni yanına çağırdı. Yanına gittim.

“Günlüğün içinde bir şey buldun mu?” diye fısıldadı.

“Evet,” diye fısıldadım. “Bir harita. Üzerinde *zemi* var. Beni... Bir yerlere götürüyor.”

Eddy başıyla onayladı. “Onu, dünyanın sana ait küçük köşesine huzur ve mutluluk getirmek için kullanıyor musun?”

Bir süre düşündüm. Ames ve Denny meselesinde çuvalamıştım fakat onları birleştirdiğimde Ames’i mutlu etmeye çalışıyordum. Ayrıca, haritanın Taylor ve Leo’yla, Sean ve benim için iyi şeyler yaptığı kesindi. Jenna’yla bana gelince, harita sayesinde evlerinde olduğum zamanların taşındığımızdan beri geçirdiği en güzel zamanlar olduğunu söylemişti.

“Evet,” dedim. “Sanırım öyle yapıyorum.”

“*Bueno*²³,” dedi. “O zaman yapmaya devam et. “Reinaldo... o biliyor. Seninle gurur duyuyor.”

14

Ertesi gün annem, Erick ve ben hâlâ aile saadeti bulutunun içinde süzülüyorduk. Geç uyanmış, birlikte kahvaltı yapmıştık. Schmidt'i yürüyüşe çıkarmış, Catches Falls'u ziyaret etmiş ve oradaki köpeklerle oynadıktan sonra da sinemaya gitmiştik. Bunların hepsi çok güzeldi ve hepsi için inanılmaz şükran duyuyordum.

Ama Sean'ı özlüyordum. Hem de çok. Altı gün geçmişti (şehirden ayrıldığı günü de sayıyordum) ve onu çok özlüyordum. Mesajlar ve telefon görüşmeleri harikaydı ama yetmiyordu. Onu görmem gerekiyordu ve pazartesiye, okulun açılmasını iple çekiyordum.

Pazartesiye kadar beklemem *gerekiyor muydu?*

Aslında gerekmiyordu.

Sean, Pensacola'daydı. Arabayla oraya gitmek on saat sürüyordu. Haritayı kullanırsam ve beni Sean'dan başkası görürse arabayla gittiğimi söylerdim. Tabii daha sürücü adayı olduğum için bu yasal olmazdı. Çünkü benimle arabada daha tecrübeli bir şoförün olması gerekiyordu ama sanırım kimse

irdelemezdi. Ayrıca, yalnızca yakalanırsam bu mazerete ihtiyacım olacaktı. Sean'a gelince... Belki ona gerçeği söyleyebilirdim. Ona güveniyordum. Onun için çıldırıyordum. Neden ona gerçeği söylemeyeydim ki? Hem öğrenirse, birlikte daha çok vakit geçirebilmek için haritayı kullanabilirdik. Haritayı kullanarak gecenin yarısı odasına bile gidebilirdim. Çılgınca şeyler yapmak için değil, sadece uyumak için. Yani kelimenin tam anlamıyla *uyumak* için. Kollarının arasında, başımı göğsüme yaslayarak aynı yatakta, aynı yorganının altında onunla bütün geceyi geçirebilirdim.

Kulağa cennet gibi geliyordu. Evet, sabahları oradan ayrılmam gerekirdi ama bu bile kolay olurdu. Telefonumun alarmını saat dörde kurup haritayı kullanarak yatağıma dönerdim.

Bu fikir çok hoşuma gitmişti. Şimdiye dek aklıma gelen en iyi fikir olabilirdi. Bunu hep birlikte sinemadan eve dönerken akıl etmiştim ve o gece kesinkes uygulamaya karar verdim. Gece geç saatte harekete geçecek, yanında birden ortaya çıktığımda Sean ne kendi ailesinin ne de Reenzie'nin ailesinin yanında olurdu. Karanlık olurdu, pencerelerden içeri ay ışığı süzülürdü. Güzel dantelli, etrafımda bulut gibi süzülen tiril tiril geceliğimle karşısında belirecektim, hafifçe omzuna vurup Sean'ı uyandıracaktım ve o rüya gördüğünü sanacaktı. Sonra yatağa süzülüp onun yanına yatacaktım ve her şey mükemmel olacaktı.

Beklemek işkenceydi ama planım ancak o yatmaya gittikten sonra işe yarardı. Haliyle bu katlanılması gereken bir işkenceydi. Vaktimi annemle ve Erick'le oyunlar oynayarak geçirdim fakat her defasında kaybettim çünkü odaklanamıyordum. Onlar yatmaya gidince televizyonda abuk sabuk yayınları

izledim böylece beynimin çalışması gerekmeyecekti. Jenna'yla konuşmayı çok istedim ama uzaktaydı. Mesaj attığımdaysa kuzenler ordusunun arasında olduğunu ve konuşamayacağını yazmıştı. Onu gayet iyi anlıyordum. Bir kısmı bizimle aynı yaşta bir sürü kuzeni vardı bu yüzden bir araya gelişleri oldukça şenlikli geçiyordu.

Bütün gece Sean'la mesajlaşarak irtibat halinde kalıp uygun vakti kolladım. Ona elbette planımdan bahsetmeyip, her şey olağanmış gibi davrandım. Akşam yemeğini ne zaman yiyeceğini ve Reenzie'nin ailesiyle kendi ailesinin yemekten sonra sahilde yürüyüşe çıkacağını, ne zaman sessiz sinema oynayacaklarını ve yatacaklarını öğrendim.

İşte ondan sonra hazırlanmaya başladım. Hayal ettiğim gibi tiril tiril geceliğim yoktu fakat şirin, kolsuz tişört ve shortlardan oluşan pijamalarım vardı. Evlerinin soğuk olma ihtimaline karşı ve gizlice dışarı çıkıp şafak sökmeden kumsalda dolanırız diye üzerime sevdiğim kapüşonlu eşofman üstlerinden birini de geçirdim. Birazcık makyaj da yapmak istiyordum ama uyurken yüzümden akması hoş olmazdı. Makyajsız gitmeye karar verdim. Ames yapabiliyorsa ben de yapabilirdim. Saçlarıma bir şeyler sürüp taradıktan sonra dudak parlatıcımı da sürdüm ama o makyajdan sayılmazdı. Ardından Ames'in yazın başında bana hediye ettiği hindistincevizli vücut losyonunu kullandım.

Kalbim heyecandan küt küt atıyordu. İyi görüldüğüm-den emin olmak için aynada son bir kez kendime baktım ve haritayı çıkarıp üzerine "Sean" yazdım.

Bir gardıropta oturuyordum. Harita son zamanlarda dolaplardan hoşlanıyor gibiydi. Hiçbir şey göremiyordum ama

onun dolabında olduğumu biliyordum çünkü kalçamın altında birçoğu hiç de hoş kokmayan kıyafet ve ayakkabı yığını vardı.

Hindistancevizi kokulu vücut losyonunu sürdüğüme seviyordum. Losyonun kokusunun Sean'ın spor ayakkabısının kokusunu bastırmasını umdum.

Kokuya rağmen, dolabın içinde olmak o kadar da kötü sayılmazdı. Böylece Sean'ın uyuduğundan emin olabilecek ve ona gizlice baskın yapabilecektim. Gardırobun ahşap panjurlarının arasından içeri ışık sızıyordu. Bu iyiydi işte. Yataktaydı. Ya da odasında değildi. Panjurları ayarlayıp ne yaptığını görmeye çalıştım.

Fantezimin detaylarından bir tanesi doğru çıkmıştı. Odaya ay ışığı *doluyordu*. Panjurların aralıklarını ayarladım, biraz daha iyi görebiliyordum. Yatak dolaptan epey uzaktaydı ama üzerindeki şeyin silüetini seçebiliyordum. Biraz hareket ediyordu sanırım. Sanki Sean uykusunda yan tarafına dönüyor gibiydi.

Sonra bir kıkırdama işittim.

Kız kıkırdaması.

Kanım dondu.

Daha dikkatle dinlemek için nefes bile almadım.

Başka sesler de duyuyordum. Ne olduğu gayet açık olan sesler.

Öpüşme.

Derin nefes alıp vermeler.

Olamaz, olamaz, olamaz, olamaz, olamaz! Buna imkân yoktu. Belki yanlış odadaydım. Belki Sean'ın kardeşlerinden birinin odasıındaydım ve ağabeyi odasına kız atmıştı. Öyle olmalıydı.

Dolabın içinde kıpırdandım. Hemen altımdaki spor ayakkabısı devrildi ve donup kaldım. Yataktakiler bunu duymuş olabilirler miydi? Hayır. Bir şey demiyorlardı. Biraz daha kıpırdandım, bu kez daha dikkatli oldum ve panjurların aralığını yatağı daha rahat görebileceğim şekilde ayarladım.

Yatakta Sean ve Reenzie vardı. Giyiniktiler. Her ikisinde de short ve tişört vardı ancak kucak kucağa öpüşüyorlardı. Yanağa kondurulan tarzda bir öpücük değildi. Kız kardeş öpücüğü hiç değildi. Tam anlamıyla yiyiştiriyorlardı. Doyumsuzca, şehvetle, şiddetle, elleri birbirlerinin bedeninde dolaşarak *öpüşüyorlardı*.

Kusmak istedim.

Ağlamak istedim.

Dolabın kapısını ardına kadar açıp onlara bağırmak istedim.

Yapamadım. Bunların hiçbirini yapamazdım. Orada olmamam gerekiyordu. Orada olmam imkânsızdı.

Bedenim öyle titriyordu ki eve dönmek için haritaya bir şeyler yazabileceğimden bile emin değildim. Roma Moma fark etmezdi. Hatta çukura bile gömülmeye razıyım.

Eve döndüm. İşte o zaman hıçkıra hıçkıra ağladım. İçli içli, parçalayan cinsten hıçkırıklarla...

Sean bunu bana nasıl yapabildi? Peki, ya Reenzie? Bunca zamandır hep arkadaşımış gibi mi davranmıştı?

Gözpınarlarım kuruyana kadar ağladım. Sonra da uyu-yakalmış olmalıyım çünkü gözümü açtığımda güneş ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Daha doğrusu gözlerimi açmaya çalıştığımda. Feci şekilde şişmişlerdi, çapaklanmışlar ve yanıyorlardı.

Aptal harita. Huzur ve mutluluk mu? Elbette. Onları o şekilde görmeseydim hâlâ sahte bir huzur ve mutluluk içinde

olacaktım. Bu yüzden onları görmem iyi bile oldu. Fakat o anda hiç de öyleymiş gibi hissetmiyordum.

Odamdan çıkmak istemiyordum. Yatağımdan çıkmak istemiyordum. Bir süre sonra annem, Erick ve onunla dışarı çıkmak isteyip istemediğimi sormak için kapımı tıklattı ama pek iyi hissetmediğimi söyledim. Gelip yatağıma oturdu ve başımı okşadı. Aslında hasta olmadığımı, dün babamı çok andığımız için üzgün olduğumu düşünüyordu. Bu bahanenin ardına kolaylıkla sığınabilirdim ama onu üzmem istemiyordum. Ayrıca, dün çok keyifliydi. Böyle geçen günlerden hoşlanmadığımı düşünmesini istemiyordum. Ona muhtemelen soğuk algınlığı geçirdiğimi ve yataktan çıkmazsam daha iyi hissedeceğimi söyledim. Bana inandı mı bilemiyordum ama tamam deyip giderken, Erick'le dışarıdayken arayıp durumumu kontrol edeceğini söyledi.

Sonra yanıma Schmidt geldi. Yanımda kalmasını istiyordum. Canımın sıkkın olduğunu hissettiğini biliyordum, yatağın üzerine çıkmasından anlamıştım. Çünkü bu, fiziksel olarak onun için neredeyse imkânsızdı. Ona sarılırken orada öylece yattı.

Tekrar uykuya daldım ama cep telefonum çalınca uyan-
dım. Arayan J.J.'di.

"Hey," dedi. "Dün seni düşünüyordum. Nasıl gitti?"

Hıçkırıklara boğulduğumda şaşırdı.

"Hemen geliyorum," dedi.

Telefonu kapadığım anda Sean'ın günaydın mesajını gördüm. Kaldıramayacaktım. Telefonumun ayarlarını değiştirip onu engelledim. O esnada kapının zili çaldı. J.J. gelmişti bile. Aşağı inip kapıyı açtım. Ne saçımın ne de yüzümün nasıl

görüldüğü umrumda değildi. Üzerimi de değiştirmemiştim. Pijama şortum ve kolsuz tişörtüm hâlâ üzerimdeydi. Yüzüm gözüm şiş ve salya sümük içindeydi ve saçlarım birbirine karışmış, birkaç tutamı da havaya fırlamıştı.

J.J.'in bir nanosaniye süren dehşetinin ardından yüzündeki dehşet ifadesi erimiş ve yerini anlayışa bırakmıştı. Beni kollarına aldı. Böyle kucaklanmak iyi gelmişti. Ben de ona sarılıp ağladım.

"Tamam," dedi. "Çok üzıldüm... ama geçecek."

Şimdi kendimi suçlu hissediyordum. Beni bu kadar üzen şeyin, babamsız geçirdiğim ilk Şükran Günü olduğunu düşündüğünü biliyordum. Yavaşça ondan uzaklaştım. "Düşündüğün gibi değil," dedim. "Dün harika geçti."

Kaşları çatıldı. Kesinlikle öyle geçmiş gibi görünmüyordum.

"Gün harika geçti. Akşam yemeği de. Sorun dün gece." Derin nefes alıp verdikten sonra her şeyi bir çırpıda anlattım. "Sean ve Reenzie takılıyorlar."

J.J. başını yana yatırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bunun kulağa ne kadar aptalca geleceğini düşünmeden, "Onları *gördüm*," dedim. "Yani..." Bunun doğru olduğunu bildiğimi ona anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışırken bocaladım. "Sean itiraf etti," dedim. "Ama bana söyleyiş tarzı, her şeyi gözümde canlandırabilmemi sağladı. O yüzden de gözümle görmüşüm gibi geldi."

Sanki vites değiştirmeye ve gerçekte ne olup bittiğini anlamaya çalışıyor gibiydi. "Bu çok aptalca," dedim. "Düşündüklerinde haklısın. Üzülmem gereken daha önemli şeyler vardı ama onlara üzülmedim. Onları atlatabildiysem, bu onların yanında hiç kalır."

J.J., “Hiç mi kalır?” dedi. “Diğeriyle karşılaştıramazsın bile. Bu farklı. Bu korkunç. Bunu sana yaptığını inanamıyorum.”

“İnanamıyor musun?” dedim. “Bana ‘sana söylemişim’ için anagram sözcükler bulursun sanıyordum.”

J.J.’in gülmesini hatta belki birkaç sözcük bulmasını bekliyordum ama daha öfkeli görünüyordu. “Bu mümkün değil,” dedi.

Gözlerinde beni bile şaşkına çeviren bir duygusallık vardı. Sean’a benden daha çok kızdığını anladım. Beni bu kadar düşünüp kollaması çok hoş bir duyguydu, bunu itiraf etmeliydim. Ama bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum. J.J.’in benimle vakit geçirmeye itirazı olmayacağından emin dim ama bunu istediğimden emin değildim. “Geldiğin için teşekkür ederim,” dedim.

Başını iki yana salladı. Ne söyleyeceğimi anlamıştı. “Hayır,” dedi. “Benden o kadar kolay kurtulamazsın.”

Yüksek perdeden bir kahkaha patlattım. “Kurtulamaz mıyım?”

Başını iki yana salladı. “Şu an acı çekiyorsun ve kendini iyi hissetmeye ihtiyacın var. Uzun yola sevdalı bir arabam ve gitmek istediği birçok yerin listesi var. İki saatlik mesafedeki en güzel restoranlar da dahil. Arabaya bin.”

“Arabaya bin mi?” Güldüm. “Bu bir emir mi?”

“Gayet ciddi bir teklif?”

“Berbat görünüyorum.”

“Çok güzel görünüyorsun.”

“Üzerimde pijamalar var.”

“Gerçekten mi? Bana kıyafet gibi göründü.”

“Arabaya böyle binmeyeceğim.”

“Haydi ama! Macera olur. Düşüncesi bile iyi geldi, değil mi?”

Aslında öyle olmuştu ama yine de böyle görünürken hiçbir yere gitmeyecektim. Anlaşma yaptık. Hazırlandım ama tam anlamıyla değil. Saçlarımı düzeltmek için ıslattıktan sonra atkuyruğu yaptım. Biraz deodoran ve dudak parlatıcısı sürüp güneş gözlüğümü taktım. Ayağıma parmak arası terliğimi geçirdim fakat üzerimdeki şortum ve kolsuz tişörtümü çıkarmadım. Altına büstiyer giydim. Ayrıca cüzdanımı, anahtarlarımı, telefonumu, dudak parlatıcımı, nane şekerlerimi ve haritayı yanıma aldım. Haritayı kullanmayı planladığım için değil onu evde bırakmak bana garip hissettirmişti.

Merdivenlerden aşağı inerken, “Sen istedin,” dedim, “Görebileceğin en az çekici halim.”

J.J., “Evet, haklısın,” diye kıs kıs güldü.

“O restoranlardan birinde külâh var mıdır?” diye sordum.

“Vardır,” diye yanıtlayıp benim için kapıyı açtı. Dışarıdaki nem alışageldiği gibi bunaltıcıydı ama evden çıkmak iyi gelmişti. Her zamanki gibi yolcu koltuğuna geçtim. Terliğimi çıkarıp ayaklarımı torpidonun üzerine uzattıktan sonra müziğin sesini acı verecek kadar yüksek konumuna getirdim ki şarkıya bağırarak eşlik edebileyim.

“Umarım faydası oluyordur,” dedi. “Çünkü beni öldürüyor.”

Daha da yüksek sesle söylemeye başladım.

J.J. dalga geçmiyordu. Civarda müthiş yemekleri olan birçok yer biliyordu. Güney Florida’da yağlı, leziz mutfak turuna çıkmış gibiydik. Sonraki yere vardığımızda doymuş olmak istemediğimiz için uğradığımız yerlerde sadece atıştırıyorduk. *Pionono* yemek için bir saat uzaklıktaki bir Küba restoranına gittik. Yaban muzunu, kıyma, üzüm ve peynir

karışımından oluşan bir lezzetti ve ne kadar güzel olduğunu anlatamazdım. Arabayla bir saat daha yol gittikten sonra bir alışveriş merkezindeki küçük bir lokantada *cannoli* yedik. Kırk beş dakikalık yol daha kat edip yumurtalı, avokadolu ve jambonlu hamburgeri de denemeden edemedik.

Hakikaten de halimiz gülünçtü ama eğleniyorduk. Her yeni yerde J.J. ya da ben, kendimize yeni kimlikler seçiyorduk. Kılık değiştirerek restoranları denetleyen sağlık müfettişleri gibiydik. Mikroplar hakkında her şeyi sormamız ve notlar alırken aklımızdan ne geçtiğini belli etmeyecek şekilde başımızı sık sık aşağı yukarı sallamamız gerekiyordu. Veyahut İngiliz Kraliyet ailesinin kuzenleri oluyorduk. Aksanlı konuşuyorduk ve kraliyet soyundan lordlar ve leydiler olmanın omuzlarımızdaki sorumluluklarından uzaklaşıp kaçamak yapıyor gibi davranıyorduk. Ya da birbirimize iyice sokulup oturuyor ve “bebeğin sağlığı” için ne yiyebileceğim hakkında belli sorular soruyorduk.

Son durağa geldiğimizde, gece saat on bir olmuştu. An-neme mesaj atmıştım; J.J.’le birlikte olduğumu söylemiştim, o yüzden endişelenmemişti. Dondurmacıdaydık ama aynı zamanda aromalı külahları da vardı. Hangisini istediğime karar veremiyordum, bu yüzden farklı aromalılardan sipariş etmeyi ve paylaşmayı önerdim. Ben çikolata parçacıklı ve soslu olandan söyledim. J.J. pikan cevizli, karamel soslu, tarçınlı, kurabiye parçacıklı olandan istedi. O kazandı. Dondurmalarımızı değiştirdik ama o kadar doymuştuk ki ancak birkaç ısırık alabildik. Yine de enfesti.

Burası okyanus kenarında bir yerdi ama kumsalı yoktu. Suya inen bir kayalığın üzerine inşa edilmişti ve deniz kena-

rında ahşap bir yürüyüş parkuru vardı. Parkurda ne bir araç ne bir kulübe ne de herhangi bir şey vardı. Yürüyüş yaparken suyu izlemek için yapılmıştı. Birkaç bank ve sokak lambası dışında hiçbir şey yoktu. Dondurmalarımızı yeme seansımız bitince gidip biraz yürüdük.

J.J., “Garson kadın Cirque du Soleil akrobatı olduğumuza inanmadı,” dedi.

“Kesinlikle inandı!”

J.J. bana baktı.

“Ne?” Duraksadım. “Cirque du Soleil akrobatlarından biri sanılabiliyim.”

“Ama akrobasi yapmıyorsun,” dedi.

Tam o anda bir ayağımın üzerinde dururken diğerini enseme kadar kaldırıbilsem ne müthiş olurdu, diye düşündüm. Fakat yapamazdım ve yapmaya kalkışırsam düşerdim, yüzüme kıymıklar batardı. “Perende atabilirim,” dedim.

“Ben de atabilirim,” dedi.

“Perende atamazsın.”

“Kesinlikle atabilirim!”

“Attığını görmek istiyorum,” diyerek ona meydan okudum.

“Burada mı?” diye sordu. “Normalde mat ya da yumuşak bir zemin üzerinde olmasını tercih ederim. Ya da kulplu beygir.”

“Sen perende atamazsın,” diye direttim.

Bir iç çektikten sonra yürüyüş parkurunda son sürat koşmaya başladı. İnanamıyordum. Perende atacaktı.

Sonra birden şak diye durdu. “Perende atamam.”

“Biliyordum! Yalancı!” Ona yetişip zafer edasıyla suratına bakıp yürüyordum.

“Sen perende atabileceğini bana hâlâ ispatlamadın,” dedi.

“Bunu ispatlamak zorunda değilim,” dedim. “Hem ben yalancı değilim.”

“Sadece önemli olmayan şeyler konusunda yalan söylerim. Önemli olanlar konusunda hep doğruyu söylerim.”

“Scrabble’da aldığın yüksek puan gibi önemli şeyler mi?”

“Sana olan hislerim gibi önemli şeyler mesela.”

Bunu söylerken duraksamadı. Gözlerimin içine bakıp elini yanağıma koyduğu dramatik bir an yaşamadık. Öylece söyleyivermişti. Sonra da yürümeye devam etti. Ben de yanında yürüdüm. Tekrar iyi hissettim çünkü bu konuyu mesele haline getirmeyeceğini biliyordum. Ne de olsa Sean’la olduğu gibi depresyon etkisi yaratacak, “seviyor mu sevmiyor mu” gibi belirsiz bir şey değildi.

J.J. beni seviyordu.

Ben de onu seviyordum.

Aynı şekilde değil. En azından, aynı şekilde olduğunu *sanmıyordum*. Aklından geçenleri okuyamazdım. Bana baktığında nasıl hissettiğini bilmiyordum. *Ona* baktığımda havai fişekler patlamıyordu. Mideme taş oturmuyordu. Tenlerimiz arasında elektrik akımı da hissetmiyordum. Aramızda... huzur vardı. Ve mutluluk. Ah, evet, sevgi. Onu seviyordum. Şimdiye dek edindiğim en iyi dosttu. Jenna bile her şeyi bir kenara bırakıp J.J.’in yaptığı gibi koşa koşa yanıma gelmezdi.

Sean’ın sevgisi heyecan verici ve hayat değiştirici olsa da J.J.’inki acı vermiyordu. Belki böylesi daha iyiydi.

Yürürken birbirimize o kadar yakındık ki elimi uzatıp J.J.’in elini tutmak için fazla çaba harcamam gerekmedi. *Ona* gözucuyla baktım. Gülümsüyor olmasını umuyordum ama gülümsemiyordu.

“Sorun ne?” diye sordum.

Durdu. Elimi bırakmadan bana döndü. Önce birbirine dolanmış parmaklarımıza sonra da gözlerimin içine baktı.

“Sırf Sean seni üzdü diye bir şeyler yapmanı istemiyorum,” dedi. “Bunun böyle olmasını istemiyorum.”

“Biliyorum,” dedim. “Öyle değil zaten. Sean’ın yaptığı şey bunca zamandır görmem gerekeni gösterdi.”

J.J. avcunun içindeki elimi sıktı. Zaten açık renkli yüzü yürüyüş parkurunun ışıklarının altında daha solgun görünüyordu. Birden tıpkı annemlerin köpek barınağında, şiddete maruz kalmış ve insanları yeniden dost olarak görmeye korkan o köpekler gibi çekingen göründü gözüme. Onu şimdiye dek hiç böyle görmemiştim. Buna sebep olduğuma şaşırmıştım.

Güldü ama neredeyse titriyordu. “Söylediklerine inanmak isterdim, Autumn ama...”

Sözlerini öpücükle kestim. Bir an direndi, ardından bana sarıldı ve ezelden beri beklediği şey buymuş gibi beni öptü.

15

“Blaine çıktı, Duckie oyunda!” Jenna sevinçle bağıyordu.

Cumartesi, gece yarısıydı ya da sanırım pazar gününün erken saatleriydi. Konuşmamız gerektiği için uyandırana dek Jenna’ya mesaj göndermişim. Hâlâ Vermont’taydı ama kuzenlerinin evinin bodrum katında kimsenin olmadığını söylemişti. Haritayı, onunla orada buluşmak için kullanabilirdim. Harita beni evin bambaşka bir yerine götürmesin diye bana açık ve net bir şekilde orayı tarif etmişti. İkimiz de gergindik ama her şey yolunda gitti.

“Seni öptüğünde nasıl hissettin?” diye sordu. “Muhteşem miydi?”

“İyi!”

Jenna birden irkildi. “‘İyi’ ile ‘muhteşem’ aynı değil.” Biliyordum ama ona yalan söyleyemezdim. “Teknik bir problem olduğu için değil. Aslında gayet iyi öpüşüyor.”

“Aaaah, ‘gayet iyi,’” diye yineledi Jenna. “Düş gibi.”

“Demek istediğim, kötü değildi! İyi. Hoştu yani.”

“Autumn, ‘hoş’ olması yeterli değil. Erimiş ya da cennete gitmiş gibi hissetmen gerekiyor. Adını unutturmalı. Nefesini kesmeli ve daha fazlası için yalvaracak hale gelmelisin.”

“Biliyorum,” dedim. “Sean’la öyleydi. Ama sonunda ne oldu, unuttun mu?”

Ona hikâyeyi çoktan anlatmıştım.

“Tamam, bu Sean’ın pislik olduğunu gösteriyor. Uğruna deli olduğun her adamın pislik olacağı anlamına gelmiyor.”

“Neden bu kadar kurcalıyorsun ki? Duckie’yle birlikte olmamı istiyordun.”

“İstiyordum. İstiyorum fakat,” dedi Jenna, “doğrusu buyusa. Onu çekici bulmuyorsan ve sadece dost olarak görüyorsun bu ikiniz için de çok kötü.”

“Sorun yok,” diye onu temin ettim. “Her şey harika. Bana Sean’ın hissettirdiklerini hissettirmiyor ama belki ileride hissettirir. Zamana ihtiyacımız var.”

Jenna şüphyle bakıyordu ama bana inanmak istiyordu. “Sean’a söyledin mi?”

“Mesaj attım,” dedim.

“Mesaj mı attın?” diye parladı birden.

“Beni *aldattı*, hatırladın mı? Ona iyilik yaptım. Ona her şeyin bittiğini söyleyen bir mesaj attım. Sadece bitti dedim. Sonra da numarasını ve e-posta adresini engelledim. Artık tatilini bunu bana nasıl itiraf edeceği –ya da etmeyeceği– konusunda endişelenmeden Reenzie’yle geçirebilir. Zaten itiraf etmeyeceğine bahse girerim.”

“Reenzie söylerdi,” dedi Jenna.

“Evet, haklısın,” diye katıldım ona. “Harita olmasaydı, o şekilde öğrenecektim tabii. Reenzie okula sevinç çılgınlıkları

atarak dönecekti. Büyük ihtimalle öyle yapacak. Sevinç çıkıkları atacak, saçını başını düzeltip direkt Sean'a yapışacak."

Bütün bunları kafamda canlandırmak bile beni öfkeliendiriyordu. Jenna'nın kaşlarından birini havaya diktğini gördüm.

"Ne?" dedim.

"Yeni erkek arkadaş olan birine göre fazla üzgün görünüyorsun," dedi.

"Elbette, üzgünüm! Sana söyledim, beynimin bu değişikliği algılaması biraz zaman alacak. Ama algılayacak. J.J. gibi birini hak ediyorum. Benim için Sean'dan milyon kez daha iyi."

"Katılıyorum," dedi Jenna. "Tabii onu arkadaştan öte sevmeyi başarabilirsen."

Devamlı aynı şeyleri konuşuyor ama bir yere varamıyorduk ve yorulmuştum. Jenna'ya beni dinlediği için teşekkür ettim ve haritaya adımı yazıp eve döndüm.

Pazar günü harika geçti. J.J.'le beraberdik ve her zamanki gibiydik. Yani, arkadaş olmakla çıkmak arasında *o kadar* büyük bir fark mı vardı? Yoktu. J.J.'le hep güzel vakit geçirirdik. Artık vakit geçirirken el ele tutuşuyorduk. Ya da kolunu omzuma atıyordu. Hayır, hemen ona yaslanmıyor ve Sean kolunu omzuma attığında olduğu gibi hüyalara dalmıyordum ama ne vardı yani? Bu *umrumda değildi*. J.J.'i öpmek de güzeldi. Sean'la olduğu gibi saatlerce sürsün istememiştim ama kimin öpüşmek için boşa harcayacağı zamanı vardı ki zaten? J.J.'le öpüşüyor, sonra daha eğlenceli şeyler yapıyorduk.

Aynı derecede. Her neyse. Sorun yoktu. İyiydi. Pazar gecesi Taylor da Jack de dönmüştü ve bu ani değişikliğin onları şaşırttığını söyleseler de sevinmişler ve bunun bir gün gerçekleşeceğini bildiklerini söylemişlerdi. O gece, o güne dek hiç izlemediğim *Prenses Gelin* filmini izledik. Gülmekten ağlatacak kadar komikti ama en çılgın kısmı filmin başında, çiftçi olan Westley'nin Buttercup'a sürekli, "Nasıl istersen," demesiydi. J.J.'in koluna vurdum. "Sen bana hep böyle diyorsun!" dedim. "Senlik bir şey sanıyordum ama filminden almışsın!"

Ardından filmdeki büyükbaba şöyle bir şey diyordu: "Buttercup aslında, 'Nasıl istersen' derken kastettiğinin, 'Seni seviyorum' olduğunu anlayınca çok şaşırmıştı." Sonra J.J., adamla birlikte, "Aslında daha da şaşırtıcı olan, Buttercup'ın onu gerçekten sevdiğini anladığı gündü," dedi.

Asla daha mutlu olamazmış gibi baktı bana ve öylesine duygulandım ki Taylor'la Jack'in önünde onu öpüverdim. Nasıl da tatlı bir şeydi? Jack öğürüyormuş gibi yaptı ama Taylor, "Ayyyyy," tepkisini bizden esirgemedi. Filmin geri kalanı boyunca J.J.'e sıkı sıkı sarıldım.

Pazar gecesi yataktayken gözlerim birden açıldı. Gece yarısıydı ve Sean tam bu saatte şehre dönmüş olmalıydı. Beni arayıp aramayacağını merak ettim. Belki de *aramıştı*. Onu engellediğim için bunu bilemezdim. Acaba aramayı denemiş miydi yoksa rahatlamış mıydı? Reenzie'nin rahatladığından emindim. Herhalde seyahatlerinin geri kalanını Sean'ı teselli ederek geçirmiştir.

Bunları düşünmesem daha iyi olurdu.

Pazartesi günü okula giderken gerçekten güzel görünmeliydim ki Sean beni kaçırdığı için pişman olsun. Özellikle de beni J.J.'in *yanında* güzel görürse. J.J.'in arabasının sesini işittim, korna çaldı. Okuldan önce azıcık öpüşebileceğimizi umarak biraz erken gelmişti. Benim için sorun yoktu. Onun yerine belki pastaneden yabanmersinli topkek almaya gitmek için onu ikna edebilirdim.

"Günaydın yabanmersinli kek," için bir anagram işitmeyi umarak arabanın kapısını açtım ama karşımdaki J.J. değildi.

Arabadaki Sean'dı.

Bedeninin bütün kasları o kadar gerilmişti ki kol ve bacaklarındaki belirgin kaslar daha da güzel görünüyordu. Mavi gözlerinde öfke vardı.

Üzerine atlayıp onu hemen oracıkta öpmek istedim.

Ama yapmadım. Bu konuda şansını kaybetmişti. Sırtımı dikleştirdim. Umursamaz bir tavırla ve soğuk bir sesle, "Merhaba, Sean," dedim.

"Neler oluyor, Autumn?" diye sordu.

"Şu anda konuşamam," dedim. "J.J. beni almaya gelecek ve..."

"Gelmeyecek," dedi Sean. "Onu aradım. Konuşmamız gerektiğini söyleyince anlayış gösterdi. Neler oluyor? Senden neden *bitti* mesajı alıyorum ve J.J.'le çıkmaya başladığını Taylor'dan öğrenen Reenzie'den öğreniyorum???"

Aaah. Böyle bir şey olacağı aklıma gelmemişti. Elbette Taylor, Reenzie'ye olan bitenlerden bahseder ve o da elbette Sean'a anlatırdı.

Tamam o zaman. Biliyordu. Bilsindi. Bizi isteyen başka insanlar bulabileceğimizi anlasındı.

“Evet, bu doğru,” dedim. “Seninle ayrıldım çünkü...”

Her şeyi söylemeye can atıyordum. Her şeyi ona bütün detaylarıyla anlatmalıydım ki biraz da o acı çeksin. Ama bunu, anlatamayacağım şeyler varken yapmam imkânsızdı.

“Bir his,” dedim. “Bana yalan söylüyormuşsun gibi geldi. Ayrıca gerçeği bilmek ister misin? O kadar canım yanıyordu ki bununla baş edemedim ve atlatmama J.J. yardımcı oldu. İşte o yüzden de artık beraberiz.”

“Bir his mi?” diye sordu Sean, duyduklarına inanamıyormuş gibi. “Bir *hisse* kapıldığın için mi bu kadar üzülüp, *konuşmadan* benden ayrıldın ve başkasıyla çıkmaya başladın?”

Tamam, evet bu kulağa psikopatça geliyordu. Sadece his olsaydı, onu arar ya da ulaşmaya falan çalışırdım. Ama böyle davranmaya kesinlikle hakkım vardı ve bunu bilmesi gerekiyordu.

“Histen öte,” dedim. “Görüyor gibiydim. Sen ve Reenzie. Cuma gecesi. Pensacola’daki odanda.” Konuşurken her şey gözümün önüne geliyordu ve hepsini tekrar tekrar yaşıyor gibiydim. Öyle çok canım yanmış ve öfkelenmişim ki ağlayacak gibi oldum ancak devam ettim. “Onu öpüyordun. Öpmekten de öte. Nasıl bildiğimi söyleyemem ama *biliyorum*, Sean.”

Sean artık gergin değildi. Şaşırmış ve korkmuştu. Benden biraz uzaklaştı.

İnsanları korkutacak sıradışı psişik güçlerim olduğuna inanabilirdi. Bu en azından itiraf etmesi gerektiği anlamına geliyordu. O tepki verdikçe daha çok bilendim. Ok gibi bir soru fırlattım. “Haklıyım, değil mi?”

Sean'ın darmadağın olmasını beklerdim. Belki biraz ağlamasını. Özür dilemesini. Bir yalancı olduğunu, Reenzie'yle ikimizi birlikte idare ettiğini itiraf etmesini.

Oysa yine gerildi. Kısa cümlelerle konuşmaya devam etti.

"Sana Reenzie söyledi."

"Ne? Hayır, söylemedi."

"Haydi ama. Psişik güçlerin yok, Autumn. Elbette o söyledi. Evet, aynen söylediğin gibi oldu. Ağabeylerimizle takılıyorduk ve aptallık edip içki içtik, sonra da odama çıktık ve seviştik. Bütün geceyi odamda geçirdi. Bunu da söyledi mi?"

İrkilip geri çekildim. Yanılmışım. İtiraf ettiğini duymak istemiyordum. Tek istediğim çekip gitmesiydi. Ama devam etti.

"Sonra sabah erkenden ne oldu biliyor musun?"

"Sabah ne olduğunu bilmem gerekmiyor," dedim ruhsuz bir sesle.

"Kustum."

"Çok içtiğindendir."

"Hayır. Sana yaptığım şey beni hasta ettiği için," dedi. "Çünkü sana değer veriyorum. Çünkü Reenzie'yle değil *seninle* olmak istiyorum. Bunu ona da söyledim."

Erimiştim. İçim öyle boştu, öyle büyük boşluktaymış gibi hissediyordum ki biri üflese uçup gidebilirdim.

"Bunu bilmiyordum," dedim usulca.

"Telefonlarıma cevap verseydin bilirdin. Ya da mesajlarıma."

Gözlerinde öyle öfkeli bir ifade vardı ki bakamadım ama gözlerimi de kaçıramadım. "Seni engelledim," diye itiraf ettim.

Çenesini sıvazlamaya başladı, sonra elini indirdi, sanki yumruklayacak bir şey arıyordu ama neye vuracağını bilemi-

yordu. “Aptal,” dedi. Beni mi kendini mi kastettiğini anlamadım. “Bunu düşünmem gerekirdi. Telefon mesajların ulaştığını söylüyordu.” Gözleri dolmaya başlamıştı. Canı yanıyordu ve böyle olmaması için her şeyi yapabilirdim.

“Sana her şeyi anlatacaktım, Autumn. Ama beklemedin. Bir şans verecek kadar umursamadın beni. Reenzie’yi dinleyip ona inandın ve kendini hemen başkasının kollarına attın.”

Sanırım yaptığım hiçbir şey için bu kadar berbat hissetmemiştim. Haklıydı... Reenzie kısmında değil, önemli olan kısmında. Haklıydı. Ona açıklama yapma fırsatını vermeliydim.

Ona dokunmak, hâlâ bir şansımız olduğunu bilmek istiyordum. Elini tutmak için uzandım ama geri çekti. Başını iki yana salladı. “J.J.’le aranızda ne varsa... Umarım iyidir. Umarım seni mutlu eder. Görüşürüz.”

Arkasını dönüp arabasına yürüdü ama o anda, benimle işi bittiğinde, asıl istediğimin Sean olduğunu anladım. J.J. değildi. Bunu kendime itiraf etmek canımı çok yakmıştı.

Sorun, J.J.’e bunun tam aksini söylemiş olmamdı. Ondan ayrılamazdım. Bu onu öldürürdü. J.J.’den ayrılısam bile Sean beni geri ister miydi? Hiç sanmıyordum.

J.J.’in arabası evin önünde durdu. Arabadan indi. Endişeli ama mutlu görünüyordu. Yüzündeki gülümsemeyi, tokat atıp yok etmek istedim.

Bu hiç adil değildi. J.J.’e değil kendime kızgındım, yine de...

“Köşeye park etmişim,” dedi. “İyi misin? İçinizi dökrebildiniz mi?”

Başımla onayladım. Eğilip beni öptü ama onunla öpüşmek bir mukavvayla öpüşmekten farksızdı. Böyle hissettiğimi

anlamasına müsaade edemezdim. Neden olduğunu anlardı. Sean'ı gördükten sonra o ana dek hiç olmadığı kadar iyi bir kız arkadaş olmak istiyordum, böylece nasıl hissettiğimi fark etmezdi. Bunu ona borçluydum. Elimden geldiğince duygulu bir şekilde onu öptüm. Sonra da elimi tutup beni arabaya götürdü.

16

Pazartesi kâbus gibiydi.

J.J. elimi bırakmıyordu. Birbirimize yakınken elimi tutuyordu. Yakın değilsek, dokunabileceği kadar *yaklaş* elimi kavırıyordu. Ona bağılmış gibi hissediyordum. Bundan nefret ediyordum.

Reenzie bana çok kızgındı. Öğle teneffüsünde bileğimi kavradığı gibi beni bir kenara çekti. Okula geç gittiğim için o gün onu ilk kez görüyordum. “Sean benimle konuşmuyor bile,” dedi. “Olanları sana anlattığım için bana çok kızgın.”

“Ama anlatmadın,” dedim. “Ona bunu söyledim.”

Reenzie’nin gözleri parladı. “Taylor mı söyledi? Onu öldüreceğim.”

“Taylor söylemedi. Biliyordum, hepsi bu.”

“*Biliyor muydun?*” Bileğimi sertçe sıkıp sonra bıraktı. Şeytansı yüzü, göz açıp kapayıncaya kadar Barbie bebeğinkine dönüşmüştü. Gülümsüyordu bile. “Aslında gayet mantıklı. Yani, onun için ne hissettiğimi biliyorsun. Benimle ilgilendiğini de biliyordun. Ayrıca...” Şu endamıma bak, der gibi elleriyle

bedenini gösterdi çünkü kimse onun gibi birinin cazibesine karşı koyamazdı. “Böyle bir şey olacağını anladın. Zekisin.”

Bunu söyleyerek bana hakaret mi iltifat mı etti bilemedim. Belki ikisinin karşımı bir şey söyledi. Ağzımı bile açmadan konuşmasına müsaade ettim.

“Şunu bilmeni isterim, gerçekten *üzgünüm*. Olanlar için değil. Yani, zaten olacaktı ama bu seni incittiği için *üzgünüm*. Emin ol, o sırada seni hiç düşünmüyordum.”

Böyle şeyler söylediğinde ona kızamıyordum bile. Ne kadar büyük bir küstahlık yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Neyse ne,” dedim.

Reenzie pis pis sırtıp dostane bir şekilde kolumu sıktı. “Ve artık J.J.’le birliktesin. Bu da harika bir şey! İkinizin müthiş bir çift olacağını hep düşünmüşümdür.”

Böyle düşünen tek kişi o değildi. Taylor ve Jack, J.J.’le benim ne kadar iyi bir çift olduğumuzu söyleyip duruyorlardı ve J.J. de bunları yiyordu. Öğle teneffüsünde bir eliyle yemeğini yerken diğerini omzuma atıyordu. Omzumda kurşundan bir kütle varmış gibi hissediyordum. Bnu ona söylemedim. Oturdum, yemek yedim, sohbet edip gülümsedim ve Reenzie, Sean’ı tekrar elde edeceğinden bahsettiğinde bile yüzümdeki gülümsemenin yitip gitmesine izin vermedim. Artık başka biriyle çıktığıma göre bu konuyu açmanın gayet normal olduğunu düşünüyordu.

Sean öğle yemeğini bizimle yemedi. Onu neredeyse hiç görmedim. Takım arkadaşlarıyla vakit geçiriyor olabilirdi ya da Amalita’yla Denny’nin yanındaydı. Emin değildim. Ames için hâlâ ölüydüm. Fakat Taylor’la mesajlaşıyordu. Amalita’nın ailesinin Şükran Günü’nde Denny’nin ailesini yemeğe davet

ettiğini söylemişti. Ames o gün makyaj yapmış mıydı merak ettim.

Bazen Sean'ı görüyordum. Ya uzakta ya da koridorun ilerisinde bir yerde. Her seferinde kalbim yanıyordu. Hep onunla göz göze gelmeye çalışıyordum. Bu, can simidime bağlı ipi ona fırlatıp beni kendine çekmesi için yalvarmak gibiydi ama yapmıyordu. Orada olduğumu bildiğinden emindim ama bana bakmıyordu bile.

Gerçekten iğrenç ve kendimi berbat hissetmeme neden olay şey, tanıştığımdan beri ilk kez J.J.'i görmenin beni mutlu etmemesiydi. Onu gördüğümde mideme taş oturmuş gibi hissediyordum. Ama öyle değilmiş gibi davranmakta gayet iyi olduğumu düşünüyordum. Zor oluyordu ama çabalıyordum. Kız arkadaşı onun için deli oluyormuş gibi hissetmeyi hak ediyordu. İyi veya kötü, artık *kız arkadaşıydım*. Bu yüzden beni öpmeye kalkıştığında azıcık bile geri çekilmiyor, devamlı elimi tutmasına izin veriyor, kolunu omzuma attığında ona daha çok sokuluyordum. İyi bir kız arkadaştan yapması beklenen şeyler... Her zaman olduğu gibi yanındayken eğlenceli ve esprili olmaya çabalıyordum ve sanırım iyi gidiyordu. Sadece eskiye göre daha fazla çaba sarf etmem gerekiyordu. Denemem gerekiyordu ve bunu ona fark ettirmeden daha ne kadar sürdürebilirdim bilmiyordum.

Aslında çözümü Reenzie buldu. Yıllık toplantısı için yine yanımdan erken ayrılırken Jack ona zorluk çıkarınca, "Beni *bir daha* görürseniz kendinizi şanslı sayın. Yıllık henüz bir başlangıç. Aynı zamanda Florida Eyalet Üniversitesi fotoğrafçılık bölümü profesörlerinden birinin asistanı olarak çalışmaya başlayacağım. Yeni keşfettiğim ama inanılmaz bir

tutku beslediğim foto muhabirliği için bana harika bir tavsiye mektubu yazacak. Ayrıca, Üniversiteye hazırlık kursuna da başlayacağım. Baharda sınavlar başladığında, hepinizden daha çok hazır olacağım.”

“Hazır değil hazırlıklı diyecektin herhalde,” dedi J.J.. “Üniversite sınavında çaktın.”

“Hem sınavlar baharda başlamıyor,” dedi Jack. “Gelecek sonbaharda. Annemle babam öyle söyledi.”

“Umutsuz vaka olduğunu bildikleri için öyle demişlerdir,” dedi Reenzie.

Taylor, “Hem ilkbahar hem sonbaharda sınava girmek daha iyi,” diyerek Jack’e hak verdi. “Birçok kişi ikinci sınavda daha iyi puanlar alıyor.”

J.J., “Autumn öyle yaptı,” dedi, elimi birazcık daha sıkarken. Bu midemi bulandırdı çünkü Sean yerine onu tercih etmemin daha iyi olduğunu ima ediyordu. İyi bir kız arkadaş gibi kıkırdayıp iç geçirdikten sonra, “Evet,” dedim.

“Her neyse,” dedi Reenzie. “Mesele şu, iyi bir üniversiteye girmek istiyorsak, sağlıklı beslenmeye odaklanmamız gerektiği gibi buna da odaklanmamız gerekiyor: En gerekli besin maddeleri dışında tüm abur cuburları kesin.”

J.J., “Sağlıklı,” diyerek onu düzeltti. “Üniversite sınavında yine puan kaybettin.”

“Peynirli makarna, simit ve pamuk şeker dışında her şeyi bıraktım,” diye ekledi Jack. “Bunlar kötü mü?”

Reenzie gözlerini devirdikten sonra yanımdan ayrıldı. Konuştuklarımız bana ilham vermişti. O gün dersten sonra J.J. benimle vakit geçirmek istediğinde görüşemeyeceğimizi çünkü eğitim danışmanıyla randevum olduğunu söyleyecek-

tim. Yoktu ama ofisi hiçbir zaman fazla kalabalık olmazdı ve sadece müsait olmakla kalmıyor, biriyle bir şeyler konuşmaya can atıyordu. Üniversitelerin, tutkun olduğumuz şeylerle uğraşmamızı önemseyip önemsemediğini ona sorduğumda yanıtı evet oldu. Yine de ders notlarının ve üniversiteye giriş sınavının onlar için en önemli şey olduğunu söyledi. “Bu yüzden ev ödevlerini yapma konusunda tutarlı değilsen,” dedi, “tutarlı olmaya başlamanın tam zamanıdır.” Derslerden aldığımız notlar iyiyse, hobiler, aktiviteler, gönüllü çalışmalar gibi müfredat dışı faaliyetleri göz önünde bulundurdıklarını, hayatımızı zenginleştiren tutkularımızın üniversiteleri de zenginleştireceğini düşündüklerini söyledi.

Beni zenginleştirecek bir şeye ihtiyacım yoktu, beni meşgul edecek bir şey bulmam *gerekiyordu*. Çok iyi bir üniversiteye girmek için tüm benliğimle çabalamaya karar verdim. Boş vaktimi ders çalışarak geçirecektim. “Tutku” olarak, dünyanın bana ait küçük köşesine huzur ve mutluluk getirme işim vardı ama yöntemimi başvuru değerlendirme memurlarına açıklamak oldukça zor olurdu.

Elbette, gönüllü olarak çalışmaya başlarsam, üniversitelerin anlayabileceği huzur ve mutluluğu getirirdi ve *çok* vaktimi alırdı. Peki, nerede gönüllü çalışacaktım? Zaten zaman zaman Catches Falls’ta gönüllü olarak çalışıyordum ama orada çok fazla zaman geçirmeye başlarsam, annem de bana sorular sormaya başlardı.

Birden cevabın ne olduğunu buldum: Century Acres! Eddy de yanında olduğum için kendini daha iyi hissedirdi. Ayrıca, Kyler Leeds’i daha sık görebilirdim. Bonus: Bu iş, başkalarına yardım etme tutkumu kanıtlayacaktı ve böylece çok

iyi bir üniversiteye girmeme yardımcı olacaktı. Double bonus: Duygularını incitmeme gerek kalmadan J.J.'le daha az vakit geçirecektim.

Bu dâhice bir plandı ve böyle bir şeyi akıl ettiğim için kendimle gurur duyuyordum. Danışmanın ofisinden neredeyse havada süzülerek dışarı çıktım. J.J.'in dışarıda işimin bitmesini bekliyor olması bile beni rahatsız etmedi. Hatta kendimi kollarına attım, öptüm ve yaşadığım aydınlanmadan bahsettim ama bunu neden yapmak istediğimden söz etmedim elbette. Reenzie'nin, hayatımın dizginlerini elime almam için bana ilham verdiğini ve Century Acres'ta gönüllü çalışmanın hayatımı değiştirecek bir seçenek olduğunu söyledim. J.J. bile bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordu. Hatta bir şansım olup olmadığını anlamam için beni oraya götürdü. İşimin bitmesini beklemek istedi ama hemen çalışmaya başlamak istediğim için işimin uzun sürebileceğini, beni alması için annemi arayacağımı söyledikten sonra onu öptüm. İşim bittikten sonra arayacağımı söyledim.

Özgür hissetmeye başlamıştım bile. İçeri koşup nöbetçi müdürü buldum. Gönüllü arıyorlardı! Her türlü etkinlik hizmeti olduğundan –zaten babamın Eddy'yi buraya yerleştirmek istemesinin en büyük sebebi buydu– bunları yürütecek birilerine ihtiyaç duyduklarından bahsetti. Ayrıca tecrübe gerektirmiyordu. Huzurevindekilerin sandalyede jimnastik yapmaları için egzersiz videosunu başlatacak, onlara kitap okuyacak ve tombala oyunlarını idare edecek birine ihtiyaçları vardı. Gayet kolay, gayet eğlenceliydi. Hemen başlamak istediğimi söyledim ama müdür gülerek, o gün için gönüllüleri olduğunu fakat

müsait olduğum zamanları kendisine e-postayla bildirirsem, bana uygun programı göndereceğini söyledi.

Eddy'ye haber vermek için hoplaya zıplaya yemekhaneye gittim. Bir grup kadınla oturuyor ve yüksek sesle Bayan Rubenstein'ı şikayet ediyordu. Bayan Rubenstein da bir masa ötelerinde oturuyordu ve Eddy'den dert yanıyordu.

"Eddy!" diye bağırdım. "Tahmin et ne oldu, *Abuela*²⁴? Artık beni daha sık göreceksin! Gönüllü olarak burada çalışacağım ve hep buralarda olacağım!"

Ayağa fırlayıp oradakilere Autumn Falls'un, torununun, onu çok sevdiği için herkesle daha fazla vakit geçireceğini söylemesini bekledim. Sandalyenin üstüne çıkıp dans edeceğini bile düşünmüştüm. Karakterine aykırı olmazdı. Fakat beni yanma çekip, "Ne oldu, *querida*²⁵?" diye sordu usulca. "Haritayla ilgili sorun mu var?"

Kekeledim. Psişik güçleri olanın o olduğunu düşündüm. "Hayır!" dedim. "Neden böyle bir şey sordun? Sadece seninle ve arkadaşlarınla vakit geçirmek istiyorum. Ve ayrıca, gönüllü çalışmamın üniversite başvurularıma faydası olacak."

Eddy gözlerini kısıp söylediklerimin altında bir şeyler aradıktan sonra omuz silkti. "*Lo que sea*²⁶. Sebebinin bir önemi yok. Burada olacağına sevindim."

Beni masalarına davet etti ama ona kendimi derslerime verdiğimi ve eve gidip ders çalışmam gerektiğini söyledim. Annemi aradım ve gelip beni alacağını söyledi. O arada Jenna'yı aradım ama numarasını tuşlamayı bile bitirmeden

24 (İsp.) Büyükanne. (ç. n.)

25 (İsp.) Tatlım. (ç. n.)

26 (İsp.) Her neyse. (ç. n.)

telefonu kapadım. Ancak ona gerçekten bağlanabileceğimden eminsem J.J.'le çıkmam gerektiğini dile getirmişti. Büyük ihtimalle planımı tasvip etmezdi. J.J.'in benim için ne kadar önemli olduğunu ve onu incitmek istemediğimi anlamıyordu. Yeterince yoğun bir programım olursa mezuniyete kadar ona çok iyi bir kız arkadaş olabilirdim. Sonra ayrı üniversitelere gideceğimiz için doğal olarak ayrılırdık ve böylece kalbi de kırılmamış olurdu.

Telefonum çaldı. Leo'dan bir mesaj gelmişti.

"Konuşmamız gerekiyor!" yazıyordu. "Taylor'la buluşacağız ve ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok!"

Ona yardımcı olmak isterdim ama başkasının aşk hayatına harcayacak enerjim yoktu. Aslında, o sıralarda ilişki karşıtı olmuştum. Kendimi derslerime ve yaşlı insanlar için dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye adanmıştım.

"Çok yoğunum," yazdım. "Ama bir süredir berabersiniz. Bence halledersin."

Panikle tekrar mesaj atıp altından kalkamayacağından emin olduğunu yazdı. Rahatlamasını sağlamak ve düşünmesi için birkaç tane gülümseyen emoji gönderdim.

Evet, artık Noel tatilinden itibaren uygulamaya başlayacağım bir programım vardı. Noel tatilinin tamamını J.J. benimle geçirmek isterse ne yapacağımı bilmiyordum ama bu konuda daha sonra endişelenecektim. Belki Jenna'yı ziyarete giderdim ya da uzaklarda uzun zamandır görüşmediğimiz bir akraba bulurdum. Los Angeles'ta mesela. Ya da Çin'de.

Bu arada bu yeni planı bulmama bile şaşırmıştım. Gayet üretken ve kârlı bir plandı. Uygulamaya devam ettiğim takdirde

Reenzie gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayacağımı sanıyordum.

Yine de her gün J.J.'in arabasıyla okula gidiyorduk. Bir önceki gün o kadar geç saatte yatmış oluyordum ki fazla konuşmuyorduk. Arabada geçirdiğim beş dakika boyunca ayaklarım torpidonun üstünde kestiriyordum. Okul için enerji topluyordum. Ve bir önceki gün çok çalışmış olmamın yanı sıra ders için hazırlanmamı gerektiren bir şeyler de oluyordu. Bu yüzden ona minik bir öpücük verdikten sonra kütüphaneye sıvışıp kitaplara gömülüyordum. J.J.'i öğle arasında tekrar görüyordum. Yaklaşık yirmi dakika boyunca sevgiyle yanında durduktan sonra Reenzie'nin yaptığını yapıyordum. O, yıllık toplantısına gitmek için kalktığında ben de kütüphaneye gitmek için kalkıyordum. Ama J.J.'e bir öpücük vermeden asla yanlarından ayrılmıyordum. Okuldan sonra J.J. beni Century Acres'a bırakıyordu ve her teşekkür ettiğimde, bana, "Nasıl istersen," diyordu ve arabadan çıkmadan onu yine öpüyordum.

Aslında gönüllü olarak çalışmak eğlenceliydi. Yani, evet, huzurevinde olmak lisede olmak gibiydi. İzinsiz dışarı çıkmak ve daha iyi bir yere gitmek dışında. Gruplaşma, aptalca tartışmalar, çirkin dedikodu vardı ancak bunların sıkıntıdan kaynaklandığını düşünüyordum. Çoğu huzurevi sakini meşgalesi olduğunda, mutlu mesut eğlenenin tadını çıkarıyordu.

Akşam yemeğinden, yani saat 17.30'dan sonra devreye giriyordum. Okulla bu vakit arasında hazırlıklarımı tamamlıyordum. Görevli olduğum günlerden bir gün önce huzurevi müdürü Liza, bana ertesi gün yapılacak faaliyetlerin listesini gönderiyordu. Bu sayede oraya ne yapılacağını bilerek gidiyordum. Tombala oynatıyor, iskambil kâğıtlarını dağıtıyor,

aerobik videolarını çalıştırıyordum. İlk haftadan sonra bazı önerilerim oldu ve Liza bunları çok beğendi. Muhteşem Gatsby yerine onlara Açlık Oyunları'nı okumama izin verdi ve daha ilk sayfadan itibaren hepsi kulak kesilmişti. Başka bir gün bir karaoke makinası kurdum. Sonra okulumun sanat bölümünün, huzurevine kil hamuru ve çömlekçi çarkı bağışlamasını sağladım. Böylece Eddy nasıl çömlek yapılacağını herkese öğretebilecekti. Eskiden Küba'da çömlekçilik yapıyormuş. Aslında profesyonel bir çömlekçiymiş. Çömlek tezgâhının başına yeniden oturmanın onu ne kadar mutlu ettiğini görebiliyordum. Harçlıklarımın bir kısmını ona bir çömlek tezgâhı almak için biriktirme kararı aldım.

Temizlik süresi de dahil akşam yediye kadar Acres'ta oluyordum. Evet "içeride" olanlarımız oraya öyle diyordu. Sonra annemi arıyordum. Gelip beni alıyordu ve ödevlerime gömülüyordum. Gece yarısına kadar sürüyordu; sonra uyuyor ve ertesi gün olunca her şeye yeniden başlıyordum. Hafta sonları birkaç saatimi Catches Falls'ta birkaç saatimi de Acres'ta geçirdikten sonra geri kalan vaktimi hafta içi halledemediğim işleri tamamlamak için harcıyordum.

Zorlu bir tempoydu! Ama birçok nedenden ötürü harikaydı. Elbette J.J. meselesi de vardı. Doğruyu söylemek gerekirse hep ortalama bir öğrenciydim. Ancak ilk haftanın hemen ardından öğretmenlerimin hepsi tek tek yanıma gelip son zamanlarda ne kadar çalıştığımı fark ettiklerini ve heyecanlandıklarını ve böyle devam edersem notlarımı yükseltebileceğimi söylediler. Yeni programımı ve geçen haftayı öğle teneffüsünde Reenzie'ye anlattığımda sanırım annemden daha çok heyecanlanmıştı.

“Birbirimize verecek heyecanlı haberlerimiz varmış,” dedi cilveli bir şekilde. Sonra gruba iyice sokularak, “Sean’la çıkmaya başladık,” diye ekledi.

Dünya durdu sanki. J.J.’e yaslanmış oturuyordum ve bedeninin hareketsizleştiğini fark ettim. Nasıl tepki vereceğimi merak ediyor olmalıydı. Jack beni inceliyor gibi bakıyordu. Sadece Taylor tüm dikkatini Reenzie’ye vermişti.

“Bu müthiş!” dedi Taylor tiz bir sesle.

“Hiç şaşırmadım,” derken sesimin böyle sakın çıkmasına şaşırmıştım. “Yani, siz...”

“Sen demiştin, Autumn,” dedi Reenzie. “Ben daha bir şey demeden biliyordun, unuttun mu?”

Pensacola’da birlikte olduklarına dair kapıldığım “histen” bahsediyordu. Ellerimin kasılarak çimenleri yolduğunu fark edince sakinleşmeye çalıştım ve gülümsedim.

“Evet, şey,” dedim, “sanırım artık ikimiz de doğru adamlarla birlikteyiz.”

Sesim, etrafımdakilere de uzayıp yitip gidiyormuş gibi mi geliyordu? Öyle olmadığını umdum. Emin olmak için başımı çevirip J.J.’i öptüm. Tekrar gruba döndüğümde, Jack gözlerini kısmış bana bakıyordu. Nesi vardı ki?

O günden sonra Sean öğle yemeğinde tekrar bize katılmaya başladı. Artık Reenzie’yle çıkmaya başladığı için gözlerimin içine bakmakta sorun yaşamıyor gibiydi. Bana baktığındaysa... ifadesi bomboştı. Ne özlem ne öfke... Sadece boşluk. Onun için artık herhangi biriydim.

Sonra öğle yemeğini onlarla yemeyi bıraktım. Aslında, Sean ve Reenzie’nin haberinin hemen ardından bunu yapmam iğrençti çünkü neden onlardan uzaklaştığımın sebebinin

aşikâr olmasını istemiyordum. Ama yapamazdım. Asıl güzel olansa, yarıyılın bitmek üzere olması ve sınavların başlayacak olmasıydı. Yani, öğle arasını müsli barımla kütüphanede geçirmek için gayet iyi bir sebebim vardı.

J.J.'le sarmaş dolaş geçirmem gereken sürenin azalıyor olması da cabası. Ve her defasında kem gözlerle baktığına yemin edebileceğim Jack'le de. Carrie Amernick'e de bazen aynı şekilde bakıyordu. Carrie'yle çıkmak istediği için mi yoksa Carrie ve J.J. beraberken, arkadaşının tüm zamanını ona harcıyor olması yüzünden mi ona takık olduğunu bilemedim. O halde bana kızması için bir sebep yoktu. J.J.'e arkadaşlarıyla geçirecek bolca vakit bırakıyordum.

O sıralarda o kadar iyi hissediyordum ki hissettiklerimi motivasyon mektubu şeklinde yazıya dökmek istiyordum. “En Yakın Arkadaşımın Duygularının İncinmesini Nasıl Engelledim, Yaşlılara Nasıl Neşe Verdim ve Notlarımın Tavan Yapmasını Nasıl Sağladım ve Kalbimin Kırılmasını Nasıl Engelledim.” Harika bir fikirdi. Hatta bir akşam Century Acres'tan dönerken makalemi zihnimde yazmaya başlamıştım bile.

Üç haftadır gönüllü olarak çalışıyordum. Noel tatiline sadece birkaç gün kalmıştı. Ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum ancak harika bir plan bulacağımdan emindim. Gerçekten harika geçmiş sosyal medya kullanımı dersinden az önce çıkmıştım. Huzurevindeki bir avuç insana muhteşem ancak genellikle boş olan bilgisayar odasını nasıl kullanacakları konusunda yardımcı olmuştum. Onlara kendilerine nasıl Facebook, Twitter ve Pinterest hesapları açacaklarını göstermiştim. Çoğu teknolojiiden korkuyordu. Ancak bu hesaplarla çocuk ve torunlarını takip edebileceklerini ve nasıl gözetleyebileceklerini

gösterdiğimde çok heyecanlanmışlardı. Ne yazık ki Eddy de bu derse katıldığı için artık paylaşımlarıma ve tweet'lerime dikkat etmem gerekiyordu.

Annemi aramak üzere kapıdan çıkarken Taylor'la neredeyse çarpışacaktım.

Onu görmek beni şaşırtmıştı. Müzikal gösterimine birkaç gün kalmıştı ve her gün kostümlü prova yapıyorlardı. Saçları hâlâ Sarah Brown'un saçları gibi topuzdu, yüzünde sahne makyajı vardı.

Öfkeli görünüyordu. Orada ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu. Buraya sadece beni görmek için gelmiş olabilirdi. Ama neden?

"Hey!" dedim. "İyi misin? Provada ters giden bir şey mi oldu?"

"Hem de nasıl," dedi. "Leo benden ayrıldı."

İnanılmaz. Taylor için çıldırıyordu, yardımım *olmadan* ilişkilerini yürütememiş miydi?

"Hadi ya," dedim. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Neden ayrıldığını bilmek ister misin?" Yüzü öfkeyle daha çok kııştı. Gerçek nedeni öğrenmiş gibi kötü bir hisse kapıldım.

Leo ona her şeyi anlatmıştı. Birbirlerine doğru kişilermiş gibi görünmeleri için hoşuna gidecek şeyler söylemesi konusunda nasıl yardımcı olduğumu anlatmıştı. Sildiğine yemin ettiği halde mesajlaşmalarımızı Taylor'a göstermişti. Taylor'a, onun için çıldırdığını ve erkek arkadaşı olmayı gerçekten istediğini ancak seveceği biri olmak için harcadığı çabanın onu çok yormaya başladığını söylemişti. İlişkilerini kendi gibi olmak koşuluyla sürdürmek istiyordu.

“Peki, ona ne cevap verdiğimi bilmek ister misin?” diye sordu. Makyajına rağmen yüzünün sinirden kıpkırmızı olduğu belliydi.

“Hayır mı?” diye sordum.

“Hayır!” diye inledi. “Evet, dedim! Onu bu kadar çok seviyorum! Sonra konuşmak için birlikte yürüyüşe çıktık. Ve tam yarım saat boyunca *hiçbir şey* söylemedi!”

“Vay canına,” dedim. “Hiçbir şey mi?”

“Bir sohbete dönüşebilecek hiçbir şey. ‘Peki, bugünkü provayı nasıl buldun?’ diye sordum. ‘Aslında oyundan bahsetmekten çok *sıkıldım*,’ dedi. ‘Tamam,’ dedim. ‘Tiyatro okullarını araştırdım. Sana onlardan bahsedebilir miyim?’ dediğimde, ‘Aslında,’ dedi, ‘tiyatro okuluna gitmek çok aptalca çünkü seçeneklerini feci şekilde kısıtlamış oluyorsun!’”

“Oof!” dedim irkilerek. “Sana bunu söylememesini tembihlemiştim.”

“Senin derdin ne?!” diye haykırdı Taylor. “Neden bana *Cyrano*²⁷luk yaptın?”

Ne demek istediğini anlamadım. “Neden mi... Ne?”

“Yalan söyledin. Neden Leo’nun benimle sahte bir ilişki kurmasını sağladın?”

“Sahte değildi ki!” dedim. “Yani, tamamen değildi. Seni çok beğeniyordu ancak tanımıyordu, hepsi bu.”

“Bu da beni sevmediği anlamına geliyor!” diye bağırdı. “Beni güzel buluyormuş!” diyerek üzerime yürüdüğünde düzgün bir şekilde topuz yapılmış saçlarından bazı tutamlar firketelerinden fırlamaya başlamıştı.

27 Edmond Rostand tarafından kaleme alınmış *Cyrano de Bergerac* adlı tiyatro eserinin başkarakteri. (ç. n.)

“Şey,” dedim kısık bir sesle. “Sen güzelsin.”

“Autumn!”

Pes ettim. Ona söylemem gerekiyordu. “Çünkü Ryan’a kafaya takmıştın ve seni gerçekten seven biriyle olma şansın varken zamanını onunla boşa harcadığını görmek istedim.”

“Onunla boşa zaman harcamak mı?” diye çıkıştı. “Eşcinsel olduğu için mi?”

“Demek öğrendin,” dedim. “O eşcinsel!”

“Hayır!” diye karşılık verdi. “Değil. Heteroseksüel. Leo’yla çıkmaya başlayana dek bana ilgisi olduğunu bugün kuliste öğrendim.”

Birden kendimi çok berbat hissettim.

“Hadi ya,” dedim. “Şey... Belki hâlâ onunla çıkabilirsin?”

Kollarını göğsünde kavuşturarak, “Bayan Adelaide’i canlandırان kızla çıkmaya başladı,” dedi. “Hepsi senin yüzünden. Ve yardımların yüzünden. Gerçek erkek arkadaş yerine bana verdiğin o sahte erkek arkadaş yüzünden.”

Taylor’ı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Amalita’yla kavga ettiğinde bile böyle olmamıştı.

“Özür dilerim,” dedim.

Dudağını büktü. “Evet,” dedi soğuk bir tavırla. “Elbette üzgünsündür.” Arkasını döndüğü gibi arabasına yöneldi. Sonra tekrar bana dönüp, “Bana bir iyilik yap ve müzikali izlemeye gelme. Yüzünü görmezsem daha iyi performans sergilerim.”

Bu kez arkasını döndüğünde uzaklaştı. Şaşırmış bir halde, olduğum yerde öylece kalakaldım. Kıpırdayamıyordum.

Taylor beni terk etmişti.

Arabasının gittiği yöne öylece bakakalmışken biri parmaklarını gözlerimin önünde şıklattı.

“Hey! Autumn!” dedi. “Yaşlılara heykel oyunu oynatmak istiyorsan burada böyle kalabilirsin.”

Gözlerimi kırpıştırıp kim olduğuna baktım. “Kyler!”

17

Kyler Leeds parmaklarını dudaklarına götürdü. “Kimsenin haberi olmayacaktı, unuttun mu? Şimdiye kadar kimse ağzından bir şey kaçırmadı. Bütün dünyaya adımı haykırmaya gerek yok.”

“Dünyadaki tek Kyler sen misin sanki?”

“Başka Kyler tanıyor musun?”

Tanımadığımı itiraf etmem gerekiyordu. Konuyu değiştirdim. “Burada ne arıyorsun?”

“Sence ne arıyorumdur?”

“Büyükanış uyumuyor mu? Eddy aktiviteler biter bitmez hemen gidip yatıyor.”

“Hayır,” diyen Kyler güldü. “Büyükanışım yatmayıp Tonight Show ve Late Night’ı izler. Bir süre daha uyumaz. “Uyumaz” derken, binanın tepesine baktı. “Daha önce buranın çatısına hiç çıktın mı?”

“Çatıya çıkış yok,” dedim. Kyler kaşlarından birini kaldırıncı, “Huzurevi sakinlerinin kaza geçirmesini istemiyorlar. Yani o türden kazalar,” diye ekledim.

“Sizin gibi sıradan insanlar için çatıya çıkış yok,” dedi Kyler. “Ama maceraperest büyükannesi olan uluslararası bir rock yıldızıysan...”

Cüzdanından manyetik bir kart çıkarıp gözlerimin önünde salladı.

“Uluslararası rock yıldızı olduğuna emin misin?” diye sordum “Çünkü gıyabında daha çok ‘gelip geçici pop ikon’u’ dendiğini işitiyorum.”

Kyler duyduğuna şaşırılmış gibi birden irkilip elini kalbinin üzerine götürdü. “Ah! Odasının her köşesini posterlerimle dolduran kız mı söylüyor bunu?”

“Anneme çok üzülüyorum,” dedim. “Yaşlılık. Ne söylediğinin farkında değil çoğu zaman.”

Kartı yine gözümün önünde salladı. “Haydi ama. Hoşuna gidecek.”

İçeri girdik ve danışmadaki adam, ona biliyorum der gibi başını eğip selam verdi. Adam bana, “Affedersiniz, hanımefendi, kimliğiniz var mı?” diye sordu.

“Benim, Autumn,” dedim. “Daha on dakika önce buradaydım.”

“Kimlik?”

“Seni her gün görüyorum,” diye direttim. “Şimdiye dek hiç kimlik istemedin.” Adam gergin bir şekilde Kyler’a baktıktan sonra, “Bu doğru olamaz. Burada, Century Acres’ta kalanların güvenliğine son derece önem veririz. İçeri giren herkesin kimliğini kontrol etmek de buna dahil.”

“Ona kimliğini göstersen iyi olur,” dedi Kyler, eğlenerek.

Çantamdan Aventura Lisesi kimliğimi bulup adama gösterdikten sonra Kyler’ın peşi sıra içeri girdim.

Yürürken, “Sence gelip geçici bir pop ikonunu etkilemek için bu kadar uğraşır mı?” diye sordu Kyler. “Sanmıyorum.”

Asansöre gittik ve kartını daha önce hiç görmediğim bir panele okuttuktan sonra numarası olmayan bir düğmeye bastı. O düğmeyi de daha önce fark etmemiştim. Eddy birinci katta kalıyordu. Tüm aktiviteler de birinci katta gerçekleşirdi. Asansöre daha önce bindiğimi hiç sanmıyordum.

Asansör durduğunda sıcak ve nemli geceye adım attık.

“Philadelphia’da büyüdüm,” dedi Kyler. “Noel’e çok az zaman kaldığı halde burada havanın böyle olmasına hâlâ inanamıyorum.”

“Biliyorum,” dedim. “Ben de Maryland’de büyüdüm. Şu anda orada donuyorlardır.”

Çatıda özel bir şey yoktu; dümdüz, boş bir alandı. Ama Kyler, beni koltuklara yönlendirdi. Birkaç şezlong, çocukların oyuncak kutusu gibi büyükçe bir sandık, ufak birkaç sehpa, katlanan birkaç sandalye ve...

“Bu o aşağıdaki rahat sandalye mi?” diye sordum.

“Onun benzeri,” dedi Kyler. “Diğerleri buradaydı zaten. Çalışanlar mola verdiklerinde dinlenmek için buraya çıkıyorlar. Koltuğu büyükanniş için yaptırdım. Bundan büyükannene bahsedersen seni öldürürüm.”

Oyuncak sandığının –aslında battaniye sandığıymış– içinden kalın, tüylü bir kilim çıkardı. Yere serip üzerine uzandıktan sonra eliyle vurarak bana yanına uzanmamı işaret etti. “Güven bana,” dedi. “Hoşuna gidecek.”

Sonra birden karşımdakinin Kyler Leeds olduğunu hatırladım. Sadece ay, yıldızlar ve asansörün birkaç güvenlik lambasıyla aydınlanmış gecede baş başa olduğumuzu hatırladım.

Şimdiye dek gayet sakinken birden kıvranmaya başladığım. Yine de gidip kilimin üzerine, yanına oturdum.

“Şimdi de uzan,” dedi.

Dediğini yaptım.

Çatının etrafı yüksekçe bir duvarla çevrili olduğu için ayakta durduğunuzda görülebilecek güzel bir manzara yoktu. Yere uzanmak efsaneydi. Gökyüzünde sonsuzluk kadar çok yıldız vardı.

“İşte Büyükayı,” dedi Kyler.

“Nerede?”

Yan döndü, bana daha çok yaklaştı ve elimi tuttu. Eliyle bana takımyıldızının hattını çizdirirken içim gıdıklandı.

“İşte şurada da,” dedi, elimi başka tarafa kaydırarak, “Küçükayı.”

Hakikaten gerçek bir takımyıldızının hatlarını mı gösteriyordu bilmiyorum ancak bana dokunuyor olması hoşuma gidiyordu. Bu kadar yakinken nefes alıp verişimi kontrol etmek zordu.

“Başka?” diye sordum.

“Ah tabii,” dedi buğulu bir sesle. “Ama tabii yıldızları gerçekten görmek istersen...”

Diğer omzuma uzanıp yüz yüze geleceğimiz şekilde beni nazikçe kendine çevirdi. Artık yüz yüze bakıyorduk ve bedenlerimiz birbirine sadece birkaç santim mesafedeydi. Bu rahat halının üzerinde baş başaydık. Artık bir tek onu görebiliyordum. Gördüğüm her şey Kyler Leeds’ti. Koyu sarı saçları, belli belirsiz çilleri, yeşil gözleri, mükemmel dişleri, sol yanağındaki o minik ben... Yıllardır yüzünü ezberlemiştim.

Gece yatağa girmeden önce posterini öperdim. Tıpkı bunun gibi bir anın hayalini kurup durmuştum ve işte o anı yaşıyordum.

“Merhaba,” dedi.

O tek kelime bütün benliğimi yakıp kavurdu. Sesimin bir şey diyebilecek kadar çıkabileceğinden emin değildim.

“Merhaba.”

Biraz daha sokuldu. Bir yanım o anda bunu deneyimlerken, diğer yanım bedenimden çıkmış zıp zıp zıplayarak evrene, “KYLER LEEDS BENİ ÖPMEK ÜZERE!!!!” diye haykırıyordu.

Dudaklarımız birbirine değdi ve gökteki tüm yıldızlar kafamda patladı.

Ama geri çekildim.

Usulca, “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim. “Yok bir şey. Ama yapamam. Erkek arkadaşım var.”

“Olsun,” dedi. “Benim de kız arkadaşlarım var.”

Öpmek için tekrar eğildi ama kendimi tutamadım. Gülmeye başladım. “Kız arkadaşların mı? Yani, birden fazla mı?”

Bu büyüğü bozdu. Doğrudum. Kyler o kadar enerji sarf etmeden dirseğinin üzerinde doğruldu.

“Şey, evet,” diye itiraf etti. “Sorun olur mu?”

“Elbette olur! Genelde sorun olan bu değil mi zaten?” Kaşlarından birini kaldırdı. Elbette genelde sorun olmuyordu. O Kyler Leeds’ti. Kızların çoğu onun kız arkadaş listesine girebilmek için adam öldürürlerdi. Gözlerimi devirdim. “Benim için sorun. Hayatım, başka kızlarla paylaşmak zorunda kalacağım birini öpmeden de yeterince karışık zaten.”

“Karışık şeyleri severim,” dedi Kyler.

“Yine de seninle öpüşmeyeceğim,” diye karşılık verdim.

“Tamam, sorun değil. Haydi, anlat bakalım. Bu kadar karışık olan neymiş?”

“Bilmek mi istiyorsun gerçekten?”

“Evet,” dedi. Ciddi görünüyordu. Onu öpmemi sağlamak için benimle oynuyor gibi değildi. Yanılıyor olsam bile, biriyle konuşabilmek için yanıp tutuşuyordum. Ben de anlattım. Her şeyi. Harita hakkındaki gerçeği biraz geçiştirdim ama ona Ames ve Denny’den, Taylor ve Leo’dan ve Sean, Reenzie ve J.J.’le aramda geçen dramadan bahsettim.

“İşin aslı, bütün bunları her şey daha iyi olsun diye yapmıştım ama daha kötü oldu. Şimdi Taylor ve Ames benden nefret ediyor; Sean, Reenzie’yle çıkmaya başladığı ve J.J.’i sevdiğimi düşündüğü için beni umursamıyor; J.J. dünyadaki en iyi arkadaşım olsa da onunla vakit geçirmeye tahammül edemiyorum çünkü öyle olmadığı halde ondan hoşlanıyormuş gibi yapmak çok zor. Ama ona gerçeği söylersem, onu mahvetmiş olurum ve bir daha asla dost olamayız. Bir de Jack var... Jack’in nesi var bilemiyorum. Delinin teki.”

“Kardeşinin arkasını kolluyor,” dedi Kyler.

“Nasıl?” diye sordum. “Kardeşinin, kız arkadaşım. Bana iyi davranması gerekir.”

“Ama sen kardeşine iyi davranmıyorsun.”

“Ona gayet iyi davranıyorum! Anlattıklarımı dinlemiyor muydun? Harika kız arkadaş olmak için ne taklalar atıyorum! Ona âşık olmadığımın hiç de farkında değil.”

“Bence hissediyordur,” dedi Kyler. “Belki düşündüğün kadar iyi rol kesemiyorsundur.”

“Gayet iyi rol kesiyorum.”

“Kesemiyorsun ve bunu ispatlayabilirim. Macy’nin Kutlamasında platforma çıkan kızın sen olmadığına bir an bile inanmadım.”

Ağzım beş karış açık kaldı. O konuşuyor, ben verecek cevap arıyordum.

“Önemli değil. Nasıl ve neden olduğunu anlatman gerekmiyor ama sen olduğunu biliyorum. İnkâr ederkenki halin şaka gibiydi. Yapman gereken şey ortada: Arkadaşlarının hepsiyle konuş. Dürüst ol. Tamamen dürüst. Ne yaptığını ve bunları neden yaptığını anlat onlara. Gerçekten ne hissettiğini açıkla. Üzgün olduğunu söyle. Ama dürüst ol.”

Bir kahkaha atıverdim. “Senin için demesi kolay. Sen Kyler Leeds’sin. Birinden özür dilemek istersen, bunu bir şarkıya dökersin ve onları üzdüğünü unuturlar.”

“Ya da bana dava açarlar,” dedi Kyler. “Böyle oldu da. Ama evet, genelde şarkı meseleyi çözüyor.” Sonra ayağa kalktı. “Gidip büyükannişi görsem iyi olur. Tabii öpüşme konusunda fikrin değiştiyse eğer...?”

“Cazip bir teklif,” diye itirafta bulundum. “Fakat hayır.”

Omuzlarını silkti, sonra battaniyenin üzerinden kalktı. Kyler battaniyeyi sandığa kaldırırken annemi aradım. Birlikte asansöre bindik ve aşağı indik. İkinci katta asansörden inmeden önce yanağımdan öptü. “Görüşürüz, Autumn.”

Belki Taylor ve Ames’le konuşmuyorum olmam iyiydi. Konuşsaydım, bu geceyi onlardan saklamak işkence olacaktı. Annemi beklerken ve eve giderken yol boyunca Kyler’ın yanağımdan öpüşünü kafamda başa sarıp durdum. Eve vardığımızda evin önünde tanıdık bir araç duruyordu. O gece hissettiğim bütün o sevinç birden kuş olup uçtu.

J.J.'ydi.

Anneme az sonra içeri gireceğimi söyleyip yüzüme gözüme çeki düzen verdim. Onu gördüğüme sevinmiş gibi yapmam gerekiyordu. Gülümseyerek arabadan çıktım. Onu görmek beni çok heyecanlandırmış da yerimde duramıyormuş gibi koşar adım J.J.'in yanına gittim. Geldiğini görünce arabadan çıktı, yolcu koltuğuna yönelip kapıya yaslandı. İşte orada üzerine atladım.

“Hey!” dedim neşeyle. Kollarımı boynuna dolayıp onu öptüm.

Ne sarılmama ne de öpmeme karşılık verdi. Ellerini ceplerinden çıkarmadı bile. Biraz geriye çekildiğinde hastaymış gibi görüldüğünü fark ettim. Sokak lambalarının aydınlattığı avurtları çökmüştü. Saçları yüzüne düşmüştü. Bedeni kasatıydı ama nedense kambur gibi duruyordu. Yenik düşmüş gibi görünüyordu.

“Sorun ne?” diye sordum.

Gözlerimin içine baktı. Onunkiler hüznle ve gözyaşıyla dolmuştu.

Birden korktum.

“J.J.?”

Uzanıp elini tuttum ve haftalardır ilk defa bunu gerçekten içimden geldiği için yapıyordum. Ona dokunup onu rahatlatmak istedim. Yardım etmek istedim. Ama ellerini ceplerinden çıkarmıyordu.

“Senden ayrılıyorum,” dedi.

Bir yanım enerjiyle doldu. Bu mükemmeldi. Benden *ayrılıyordu!* İstediğim olmuştu ve benim suçum değildi. Kalbini kırmıyordum. İstediği şeyi yapıyordu.

Peki, öyleyse neden bu kadar üzgün görünüyordun?

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü öyle olmasını istiyorsun,” dedi. “Ama bunu yapacak cesaretin yok.”

“J.J., bu doğru değil!”

Bunu söylemeden edemedim. Kendini iyi hissetmesini sağlamak istiyordum. Ama çürük kokusu alıyormuş gibi suratını buruşturdu.

“Yapma! Yalan söylemeyi bırak artık! *Söyledim*, daha en başından sana söyledim, lütfen Sean’la ilgiliyse yapma dedim. Bunu söyledim.”

“Biliyorum ama...”

“Ama beni düşünmediğin için bu umrunda olmadı. Kendini ve üzgün olduğunda sana neyin iyi geleceğini düşünüyordun.”

“Hayır! Seni düşünüyordum ve seni ne kadar önemsendiğimi...”

“Önemsemek” diye yineledi. “Autumn, seni seviyorum. Sana deliler gibi âşığım.”

Sözleri içimi acıtmıştı. Acıtmamaları gerekiyordu ama acıtmışlardı. Sonra gözleri yaşardı. Bu o kadar acı veriyordu ki daha fazla katlanamadım.

“Beni öpmen gerekmiyordu,” dedi. “Benden istediğini alıyordun. Bunları sana vermekten zaten mutluydum. Beni neden öptün? Neden?”

Gözleri cevap vermem için yalvarıyordu. Oysa verecek cevabım yoktu.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Ben de öyle,” dedi. “Ama keşke öpmeseydin.” Bakışlarını yere indirdi. “Artık seni okula bırakamam,” dedi, “ya da bü-

yükannenin yanına. Uşağın olamam. Aslında... seni bir süre görmesem daha iyi olacak.”

“Ne? J.J., saçmalama. Bu delilik. Sen, en iyi arkadaşımsın.”

“Belki,” dedi. “Ama sen, benim en iyi arkadaşım değilsin. Gitmem gerekiyor.”

Boğazı düğümlendi. Hemen arabaya bindi ve ağladığını görmemem için çekip gitti.

18

Demek böyle olacaktı. Artık resmi olarak hiç arkadaşım kalmamıştı. Tabii Century Acres'taki grubum haricinde. Onlar beni seviyorlardı.

İyi yanından bakıldığında, sanırım sınavlarımdan yüksek not alacaktım ve eğitim danışmanımız “yeni bir sayfa açtığımdan” ne kadar etkilendiğini söylüyordu. Üniversite deneme sınavının sonuçları iyi gelmediğı için bana cesaret aşılamaya çalışıyordu. O sınava eski Autumn'ken girdiğimi, baharda Yeni Autumn'ın gireceğı sınavın sonucunun gerçeğı yansıtacağından emindi.

Kötü yanıysa, Noel tatilinden önceki birkaç günü okulda yapayalnız geçiriyor olmamdı. Koridorlarda görünmezmişim gibi süzülüyordum. Durum geçen senekenden daha kötüydü. O zaman benimle dalga geçiliyor ve benden nefret ediliyordu ama en azından yokmuşum gibi davranılmıyordu. Oysa şimdi hayalet gibiydim.

Programımı uygulamaya devam ettim. Okula yürüyerek, sonrasında Century Acres'a otobüsle gidiyor, taşımam gereken

bir şeyler olduğunda annem beni arabayla bırakıyordu. Ayrıca direksiyon derslerine devam etmeye karar vermiştim, böylece bir iki ay içerisinde kendi başıma bir yerlere gidebilecektim.

Noel tatilinin uzun ve hüzünlü geçeceğinden emindim ama annem Erick’le beni Disney World ve Universal’a götüreceğini söyleyerek sürpriz yaptı. İki parka da gideceğimiz için orada on gün kalacaktık ve Noel’i de orada geçirecektik. İlk duyduğumuzda üzüldük çünkü Noel’i bu şekilde kutlamaya alışkın değildik ancak annem meselenin zaten bu olduğunu söyledi. Yeni bir şeyler denemek ve yeni alışkanlıklar edinmek istediğini söyledi.

Mükemmel bir seyahat oldu. Disney’deki aptal saptal ve eğlenceli Pop Century Resort’ta kaldık. Bütün parkları gezip karakterlerin hepsiyle poz verdik. Akşamları Sindirella’nın kalesinin üzerine sahte kar yağıyordu. Aralık ayında olmamıza rağmen bütün su parklarına gittik, öyle gerçekdişiydi ki... Universal’da hız trenlerine bindik ve Harry Potter’inki gibi sihirli güçlerimiz varmış gibi yaptık. O on gün boyunca her şeyi unuttum. Haritayı odamda bir yere kilitlemiş, yanıma almamıştım. Hayatımın bunalıma sürükleyici diğer ayrıntıları gibi o da dönmemi beklemişti. Haritayı elime alıp yatağıma gittim. Arkasındaki *zemi*’ye baktım.

“Bana yardımcı olmak için ortaya çıktığını biliyorum,” dedim. “Asıl amacının, dünyanın bana ait küçük köşesine huzur ve mutluluk getirmek olduğunu biliyorum. Ama seni her kullandığımda hayatımı mahvediyorum. Neden? Neyi yanlış yapıyorum?”

Zemi cevap vermedi ama en azından günlüğün üzerindeki gibi ortadan da kaybolmadı. Onu saklamaya karar verdim.

İnsanların başına yeterince dert açmıştım. Bir süreliğine ona dokunmasam iyi olacaktı.

Seyahatten döndüğümüzde yılbaşına dört gün vardı ama Century Acres'taki Noel partisi o akşamdı. Bu bir tesadüf değildi, partiyi hiçbir zaman Noel'de düzenlemiyorlardı çünkü huzurevi sakinlerinin çoğu Noel'de ailelerinin yanlarına gidiyordu ve müdiremiz da kutlama için geri dönmemi beklemişti. "Ne de olsa hayatlarında büyük değişiklikler yarattın," demişti.

Bunu duymak çok güzeldi. Herhalde, sandığım kadar da berbat biri değildim. Sadece seksen yaşın altındaki insanlara göre berbat biriydim.

Annem ve Erick'le Acres'a vardığımızda parti çoktan başlamıştı. Lobi süslenmişti, kocaman bir Noel ağacı, bir Hanuka menorası ve Kwanzaa kinarası vardı. İsa'nın doğumunu simgeleyen bir maket de vardı ama biri koyunların hepsini çiftleştiriyorlarmış gibi yerleştirmişti. Erick bunu çok komik buldu. Aslında ben de öyle düşünüyordum ama bir gönüllü olarak böyle bir şeyle karşılaştığımda daha ciddi olmam gerekiyordu. Bu yüzden bu aşk festivaline son verip onları yerlerine koydum.

Huzurevi sakinlerinin çoğu beni gördüklerine sevinmişlerdi. Bu çok güzel bir duyguydu. Beni ne kadar özlediklerini ve etkinliklerle benim ilgilendiğim zamanlarda ne kadar eğlendiklerini dile getirdiklerinde, burada geçirdiğim saatlerde ne yaptığımı bilmeyen annem ve Erick bundan oldukça etkilendiler.

Sonra gerçek bir Noel mucizesiyle karşılaştım.

Eddy ve Bayan Rubenstein... birlikte dans ediyorlardı. Hoparlörlerden yayılan müziğin ritmine uygun bir şekilde swing dansı yapıyorlardı ve dansı katlediyorlardı ama eski dostlar gibi gülüp eğleniyorlardı.

Yanlarına gidip, “Vay canına!” dedim. “Siz ikiniz artık iyi mi geçiniyorsunuz?”

“Senin bu Eddy tam bir bebek,” dedi Bayan Rubenstein. Eddy de, “Zelda da *la buena gente*²⁸. Torununun müziği de hiç fena değil,” dedi.

“Dün cribbage oynamaya odama gelmişti. Ben de torunun bütün albümlerini ona dinlettim,” dedi Bayan Rubenstein.

“Nefes nefese kalmış gibi iniltili sesler çıkardığı şarkıyı çok beğendim,” dedi Eddy.

“Tamam, o zaman,” dedim. “Gidip kurabiye durumuna göz atayım.”

“Dur, dur,” dedi Bayan Rubenstein. Sandalyenin üzerine bıraktığı el çantasını alıp içini kurcalamaya başladı. Bir zarf çıkarıp bana uzattı. “Al. Turneye çıktı ama bunu sana vermemi istedi. Mutlu Noel’ler.”

Zarfı açtım. İçinde taşınabilir bellek vardı.

Bilgisayarıma takıp içinde ne olduğunu görmek için partinin bitmesini bekleyemezdim. Ne olduğunu *hemen* öğrenmem gerekiyordu. Partiden uzaklaşıp bilgisayar odasına gittim. İçerisi boştu, bu yüzden istediğim bilgisayarın başına oturabilirdim. Belleği bilgisayarlardan birine soktuğumda dosya hemen açıldı.

İçinde altı tane dosya vardı.

28 (İsp.) İyi bir insan. (ç. n.)

Amalita

Taylor

Sean

Reenzie

Jack

J.J.

Önce Amalita dosyasına tıkladım. Bir videoydu.

“Ames! Selam, ben Kyler Leeds. Geçen baharda Hayal Gecesi’nde karşılaşmıştık, hatırladın mı? Bak, Autumn’la konuştum ve Denny meselesini ele alış tarzı yüzünden kendini berbat hissediyor. Aslında seninle konuşmak istiyor ve yılbaşı partisi için Autumn’ın evine gidebilirsen bana, yani Kyler Leeds’e büyük bir iyilik yapmış olacaksın. Ayrıca şunu da unutma lütfen, ikinci bir şans için yeni bir seneden daha iyisi yoktur.”

Vay canına.

Diğerlerini de tek tek açtım. Taylor, Sean, Reenzie ve Jack dosyaları da Amalita dosyasına benziyordu. Kyler’in merhabasıyla başlıyor, sonra ona anlattıklarımın haberdar olduğunu üstü kapalı bir şekilde belirtiyor (örneğin, “Evet, Jack, mankafa olduğumu düşündüğünü biliyorum...” diye başlıyordu Jack’in mesajına), sonra da neyin beni üzdüğünü

ve yılbaşı gecesi vereceğim partiye gelmelerinin iyi olacağını çünkü yeni yılın ikinci şanslar zamanı olduğunu söylüyordu.

J.J.'in dosyası biraz farklıydı. Bu kez Kyler'ın elinde bir gitar vardı.

“Adamım J.J.,” diyordu Kyler. “Eşcinsel olduğumu düşündüğün kulağıma çalındı bu yüzden umarım sana asıldığımı falan düşünmezsin çünkü asılmıyorum. Ancak Autumn'ın, hakkında anlattıklarına bakılırsa, eşcinsel olsaydım sana asılabılırdim. Gerçekten harika bir adama benziyorsun. Ama mesele şu; Autumn aranızda geçenler yüzünden kendini çok kötü hissediyor ve aranızdaki çok özel şeyi mahvetmeden bunu sana söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyor. Bildiğim kadarıyla, bu çok derin ve karmaşık mevzuların içinden çıkmanın tek yolu vardır. Autumn bunu kendi başına yapamayacak çünkü müzik kulağı yok o yüzden de...”

Gitarını çalıp şarkı söylemeye başlıyordu. Bu “Nasıl İster-sen” adında bir şarkıydı. Ya da öyle düşünmüştüm çünkü koro kısmı böyle başlıyordu. Kyler'ın alışlageldik parçalarından değildi. Yeniydi, J.J. ile bana özel yazılmıştı. İçinde, hikâyeyi ona anlattığımda Kyler'ın dinlemediğini sandığım birçok detay barındırıyordu. Her şeyi özetliyor, J.J.'i ne kadar sevdiğimi anlatıyordu. Tam olmasını istediğim gibi değildi belki, hatta tam olarak onun beni sevdiği gibi de değildi ama herhangi bir erkek arkadaşına besleyeceğimden çok daha anlamlı, sahici ve derin bir sevgi olduğunu anlatıyordu.

Şarkıyı dinlediğimde gözlerim doldu. J.J.'in gözleri de dolmuş mudur diye merak ettim.

Şarkı bittiğinde Kyler doğrudan kameraya bakıp, “Yılbaşı gecesi Autumn'ların evine gel. Bir parti düzenliyor ama sen

olmadan ona parti denmez. J.J., yepyeni bir yıl başlıyor. İkinci şanslar için mükemmel bir zaman.”

Çok şaşırmıştım. Kyler’in bunu yaptığına inanamıyordum. Şarkıyı bestelemesi mi yoksa bu videoları çekmekle uğraşması mı daha şaşırtıcıydı bilemiyordum. Yoksa vırvırlarımı, onlara açıklama yapabilecek kadar iyi dinlemiş olması mıydı?

Sanırım Kyler Leeds’i bu kadar uzun zaman takıntı haline getirmekte haklıymışım. Gerçekten çok etkileyici bir insandı.

E-posta hesabıma girip videoları hemen arkadaşlarıma gönderdim.

Telefonum çaldığında taşınabilir belleği bilgisayardan çıkarmamıştım bile. Arayan Ames’ti. Büyük kavgamızdan sonra sesini bile duymamıştım.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye haykırdı. “*¡Estas jugando!*”²⁹ Bu Kyler Leeds!”

“Evet,” dedim.

“Sen Kyler Leeds’i nereden tanıyorsun?” diye çığlık attı.

“Ames, seni seviyorum ama kulağımın zarını patlatıyorsun.”

“Bu çocuğu nereden tanıdığını söylemezsen suratını da patlatırım,” diye karşılık verdi. “Ben de seni seviyorum. Nedeni Kyler Leeds’i tanıyor olman değil ama Kyler *Leeds’i tanıyorsun!!!!*”

“Peki, yılbaşı partime gelecek misin?”

“*¡Sí, sí!* Ama barışmaya değil. Seninle şu anda barışıyorum. Haklıydın. Denny *muy loco*”³⁰. Ama çok yakışıklıydı ve son sınıfta ve bir futbol tanrısı ve of, Autumn, bana söylediklerini bir duysaydın. *Çoook* güzelmışim ve *çoook* harikaymışım ve

29 (İsp.) Dalga mı geçiyorsun? (ed. n.)

30 (İsp.) Delinin teki. (ç. n.)

çok mükemmelmışim... Ama şunları, şunları, şunları yapmadığım sürece...”

“Ondan ayrıldın mı?”

“Sen burada yokken ayrıldım. Seni aramak istedim ama *soy terca*³¹... Bunu yapamayacak kadar inatçıyım. Ama sonra bana Kyler *Leeds*’i gönderdin!!!!”

“O partiye gelemeyecek.”

“Gelemeyecek mi?”

“Ama sen geleceksin, değil mi?”

“*Estúpido*³² olma! Tabii ki geleceğim! Hatta bir önceki akşam sizde kalıp hazırlıklara yardım ederim. Ama önce konuşmamız gerekiyor. Çünkü Autumn, bizim J.J.’e... *dios mio*, o çocuğa haksızlık ettin.”

Bir an irkildim. “Biliyorum. İnan bana, kendimi ona affettirmeye çalışacağım.”

Telefonum biyledi. Ekranı baktım.

“Taylor arıyor,” dedim.

“Konferansa al!” dedi Ames neşeyle.

Aldım ve Taylor anında çılgınlığı basınca Amalita da ona katıldı; sonra birlikte çılgılık attılar. Bu telefon konuşması sonucunda kulak zarlarım patlayacak olsa bile duymama yardımcı olabilecek kulaklıkları almak için doğru adresteydim.

“Evet, evet, evet, evet, evet!” diye haykırdı Taylor. “Partiye geleceğim ve seni affediyorum. Tabii bundan sonra aşk hayatımdan uzak durmaya söz verirsen...”

“Söz veriyorum,” dedim.

31 (İsp.) İnatçıyım. (ç. n.)

32 (İsp.) Aptal. (ç. n.)

“Tabii Kyler Leeds’le aramı yapmak istersen o başka,” diye ekledi. “Bunun kesinlikle bir sakıncası olmaz.”

“Senin için hazırladığı video da benimkiyle aynı mıydı?” diye sordu Ames.

“Sanmıyorum,” dedi Taylor. “Benimkinde Gönül Yolu’ndaki performansım için beni tebrik ediyordu. Karaoke gecemizden sonra müzikallerde harika iş çıkaracağımı anlamış. Keşke beni izleyebilseydi.” Birden nefesi kesildi. “Gösterinin DVD’si var! Autumn, bunu ona iletebilir misin?”

“Denerim,” dedim. “İzleyeceğine söz veremem.”

Bu kez Ames, “Ah!” diye atıldı. “Balomuzda sahneye çıkmasını sağlamalısın!”

Taylor da, “Evet!” diye katıldı ona.

“Kızlar, bunu yapamam,” dedim. “Ondan böyle bir şeyi asla isteyemem. Videoları hazırlamasını da ben istemedim zaten. Kendisi yapmış.”

Sonra evrenin en meşhur kişisiyle yollarımın nasıl kesiştiği hakkında milyonlarca detay öğrenmek istediler. Century Acres’ta vakit geçirdiğini çaktırmadan aklıma gelen en inanılır hikâyeyi anlattım. Hayal Gecesi’nde, Kyler Leeds’le bir gece geçirme şansını arkadaşlarıma vermemden çok etkilendiği için bana e-posta gönderdiğini ve ondan sonra yazışmaya başladığımızı söyledim. Elbette e-postaların hepsini görmek istediler ama basına sızmasını istemediği için mesajları silmeme rica ettiğini ve talebini yerine getirdiğimi söyledim. Normalde Ames de Taylor da bunun için bana kızardı ama videolarını aldıklarından beri hallerinden memnunlardı.

Üçümüz uzun uzun muhabbet ettik ve onlarla tekrar iletişime geçmek o kadar güzeldi ki annem başını bilgisayar

odasından içeri uzattığında, lobide devam eden partiyi tamamen unutmuştum.

“Autumn,” dedi, “Erick’le her yerde seni aradık. Parti bitti. Gitmemiz gerekiyor.”

Özür diledikten sonra konuşmaya kaldığımız yerden devam edebilmemiz için yarın bize gelmek istediklerini söyleyen Taylor ve Ames’le konuşmamı sonlandırdım.

“Şey, anne?” dedim, arabayla eve giderken. “Yılbaşı partisi düzenlememin senin için bir sakıncası var mı?”

19

Aslında annem bu yılbaşı partisi fikrini sevmiştii ama yalnızca benim partim olmasını istemiyordu. Annem, Amanda'yla birlikte Catches Falls'tan ve yoga sınıfından arkadaşlarını, Erick de Aaron ve birkaç arkadaşını davet etti. Schmidt'in bile arkadaşı gelecekti. Komşularımız Kevin ile Pete'in Sugar adında, Schmidt'e sıırıslıklam âşık ve nereye giderse peşinden ayrılmayan bir köpekleri vardı. Annem komşularımızı davet ettiğinde Sugar'ı da davet etti. Benim aşk hayatım darmadağınken Schmidt'in gece yarısı öpeceğı bir arkadaşı olacaktı.

Reenzie, Kyler Leeds mesajlarını gönderdikten bir gün sonra beni aradı.

"Bu gerçek mi?" diye sordu.

"Parti mi," dedim, "yoksa Kyler mı?"

"Her ikisi de," dedi.

"İkisi de gerçek," dedim.

Bir süre bir şey demedi ve geçen bahardaki Hayal Gece-si'ni ve Kyler'la tanışabileceğı halde nasıl tanışamadığını mı

düşündüğünü merak ettim. Tekrar konuşmaya başladığında bana kızacağını sanmıştım ama kızmadı.

“Sean bana videosunu göstermiyor,” dedi. “Onu geri almaya mı çalışacaksın?”

Vay canına. Reenzie’nin sesi çıldırmış gibi değil korkmuş gibi çıkıyordu. Hem de benden. Erkek arkadaşını elinden alacağım diye. Autumn Falls, Reenzie Tresca’nın erkek arkadaşını elinden alabilirmiş gibi. Sean’a olan duygularım bittiğinden değil. Aslında ona hâlâ âşıktım ve belki bir gün ayrılırlarsa tekrar onunla bir araya gelme şansım olurdu ama o anda bunu düşünmüyordum.

“Bunu asla yapmam,” diye ona söz verdim. “Berabersiniz. O özgür değil ki.”

“Emin misin?”

“Şu üniversite aşkınla evlenene kadar. Unuttun mu yoksa, düğününde Sean ve ben bir macera yaşayacaktık, değil mi?”

“Müthiş bir düğün macerası, Autumn. Hepimizin yıllar boyunca dilinden düşmeyecek cinsten.”

Sonra da Sean’la birlikte partiye geleceklerini söyledi. Jack de bana o gün mesaj attı. *Tamam, adam mankafa olduğunu kabul ettiği için orada olacağım.* Sonra da bana Kyler’in onun için hazırladığı videonun Vine versiyonunu gönderdi. Videoda Kyler devamlı, “Ben bir mankafayım” deyip duruyordu.

J.J.’den ses seda çıkmadı. Ames, J.J.’in gelip gelmeyeceği konusunda hâlâ karar veremediğini söyledi.

“Şarkıyı dinlemiş mi?” diye sordum.

“Söylemedi,” dedi Ames. “Bilmiyorum.”

Üzülmuştüm ama anlıyordum. Bu arada, kendimizi parti organizasyonuna kaptırmıştık. Tam anlamıyla bir son dakika

harekâtıydı çünkü annem işi abartmıştı. Bir yiyecek firmasıyla anlaştı, Taylor ile Ames süslemede ve müzik seçiminde yardımcı olmak, evi en mükemmel hale getirmek için resmen bize yerleştiler. Ayın otuz biri olduğunda evin her yanı siyah, gümüş ve altın renkli süsler, kâğıt şeritler, balonlar, pankartlar, renkli ışıklar, disko toplarıyla süslenmişti. Aslında bir nevi eski Cadılar Bayramı kutlamalarımızı hatırlatıyordu. Sadece konsept farklıydı. Kyler'ın dediği gibi ikinci şans konsepti. Ya da yeniden başlama.

Misafirler saat yedi gibi gelmeye başladı. Annem, Erick ve ben tema renklerimizde giyinmeye karar vermiştik. Ben kolsuz, gümüşü pırıltılı bir elbise giymiştim, annem siyah mini bir elbise tercih etmişti, Erick de gayet etkileyici altın renkli bir smokin giymişti. Önünde poz verebilelim ve küçük bir video çekebilelim diye kamerasını tripoda yerleştirdi. Annem günün anlam ve önemini belirten bir konuşma yaptı. İleride elimizde bunlar gibi birçok kayıt olacaktı ve hangisi hangi seneye ait böylece bilecektik.

Saat sekiz olduğunda ev tamamen dolmuştu. İçeriye de dışarıya da müzikle inletiyorduk, insanlar dans ediyordu, Eddy ve Bayan Rubenstein kanepede sohbet ediyorlardı ve herkes gerçekten mutluymuş gibi görünüyordu. Etrafta koşturup insanların getirdiği hediyeleri ve poşetleri almakla o kadar meşguldüm ki henüz partinin tadını çıkarma fırsatı bulamamıştım ama aralarına karışmaya başladım. Taylor ve Ames, Noel'i kutluyor gibi görünüyorlardı. Taylor'ın üzerinde yeşil bir kokteyl kıyafeti vardı. Amalita, üzerine tam oturan daracık kırmızı elbisesiyle harika görünüyordu. Makyajı mükemmeldi ve takıp takıştırdıkları nedeniyle yürürken şingirdiyordu. İkisi

de harika görünüyordu. Beni dans pistine çekiştirdiler. Jack çoktan kendini piste atmış ve dans figürleriyle Amanda'nın on dört yaşındaki kızını etkilemeye çalışıyordu. Komik görünüyordular ama kız gülüyordu. Muhtemelen Jack fena gitmiyordu.

Sean'ın, içecek masasından madensuyu aldığını görünce yanımdakilerden müsaade istedim. Üzerinde kot, koyu renk blazer ceket ve esmer tenini daha çok ortaya çıkaran beyaz bir gömlek vardı. Yanına daha fazla yaklaşmadan önce derin nefes alıp vermem gerekti. Aksi halde yapabileceklerimden ben bile korkuyordum.

Ona yanaştım.

"Selam," dedim.

"Autumn, merhaba," dedi.

Aramızdaki boşluğun her zamanki gibi cızırdadığını hissediyordum. O boşluğu doldurup kollarına atılmak istiyordum ama yapamazdım. Başka biriyle beraberdi. Büyük ihtimalle beni artık o gözle de görmüyordu.

İşte, Pensacola seyahatinden sonra ilk kez gerçekten sohbet ediyorduk ve ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Arkamdan birinin bana baktığını fark ettim. Başımı çevirdim ve Reenzie'yi gördüm. İçerideydi ama sürgülü pencereden dışarı bakıyordu. Her şey yolundaymış gibi gülümseyip el salladı bize ama biraz endişeli olduğunu görebiliyordum. Reenzie dışarı çıkıp Sean'ın koluna girmeden önce Sean'la konuşmak için belki yalnızca bir dakikam olduğunu anladım.

"Videoyu izledim," dedi Sean.

Kyler, Sean için hazırladığı videoda, yaptıklarımı kızgın olduğum ve canım yandığı için yaptığımı, ona üzgün olduğunu

açıklama fırsatı vermem gerektiğini söylemiş ve ona olan hislerimin değişmediğini de eklemişti.

“Bunları benim söylemem gerekirdi,” dedim.

“Belki,” dedi Sean. “Söylemiş olsaydın...”

Her şeyin bu hale gelmesinden mutlu değilmiş gibi iç geçirdi. Buna kızdığımı görmek beni şaşırttı. Reenzie’yle birlikteydi. Onunla mutlu değilse, onunla olmamalıydı. Yaptığı, benim J.J.’e yaptığımdan farksızdı.

Bir şey kafama dank etmiş gibi, “Asıl sorun da bu ya!” dedim. Gerçekten kafama dank etmişti. “Sen karar veremiyorsun. Reenzie’yi öpmeden önce, bütün yaz ikimize de mesaj atıp fotoğraflar gönderdin, ikimizle de flört ettin... Sadece benimle ilgileniyorsun sanıyordum ve Reenzie de aynı şekilde sadece onunla ilgilendiğini düşünüyordu.”

Sean bunu duymaktan rahatsız olmuş gibiydi. “Her ikinizi de *seviyorum*. Ama tamamen farklı şekillerde.”

“Ama böyle olmaz! Yani, sanırım ikimizden de hoşlanman normal ama gerçek seçimini yapmak zorundasın. J.J.’le neden çıktım bilmek ister misin?”

“Bana kızdığın için,” dedi Sean.

“Hayır. Çünkü bana, birden çok kişiyi aynı anda idare eden birinden daha iyisini hak ettiğimi söyledi. Benimle olmak istediğinden *emin* biriyle.”

“*Emindim.*”

“Emin değildin! Biz birlikteyken Reenzie’yle bir şeyler yaşadın, sonra ona benimle birlikte olmak istediğini söyledin, sonra biz beraber olmayınca tekrar ona döndün. Onun haline bakar mısın? Benimle birlikte olmak isteyebileceğinden korktuğu için endişeden kıvranıyor.”

Sean başını kaldırıp mavi gözleriyle gözlerimin içine baktı. “İstiyorum,” dedi. “Bazen.”

“Ben de,” diye itiraf ettim. “Neredeyse her an. Ama bu haksızlık. Doğru değil.”

Dantel detayları olan siyah elbisesiyle gelip Sean’ın koluna giren Reenzie, “Hey, çocuklar,” dedi. “N’aber?”

“Sana madensuyu aldım,” dedi Sean. Artık gözlerinin içine bakıyordu. Birbirlerine gülümsediler.

“Dans edeceğim,” dedim. “Haydi, siz de gelin!”

Hemen olmasa da geldiler. Kısa bir süre sonra hepimiz, annemin ve Erick’in arkadaşlarıyla kocaman bir yumak haline geldik. Bir tek J.J. yoktu ama geriye sayıma başladığımızda dramatik bir şekilde kapıdan içeri gireceğini düşünüyordum.

Hepimiz içeri doluşup geri sayım için Dick Clark’s New Year’s Rockin’ Eve programını açtık ve bir ağızdan haykıarak geri sayıma başladık. “Bir”den sonra hep birlikte, “İYİ SENELER!” diye haykırp konfeti patlattık. Düdük ve havalı kornalarımızı öttürdük. Tüm çiftler sarılıp öpüşürken Eddy ve Bayan Rubenstein o eski yılbaşı şarkısını söylediler. Çünkü sözleri yalnızca onlar biliyordu.

Ama J.J. gelmedi.

Hayal kırıklığına uğramıştım ama gecemin tadını kaçırmamasına izin veremeyecektim. Erick’i kolundan tuttum ve yanağına iyi seneler öpücüğü kondurdum. Sonra sırayla Eddy’yi, annemi, Schmidt’i ve Sugar’ı öptüm. Jack’i, Amalita ve Taylor’la bir köşeye kıştırıp aynı anda yanağından öptük. Jack yaptığımızdan hoşlanmamış gibi davrandı.

Sean'ı öpmedim, yalnızca sarıldım. İyi hissetmemi sağladı. Kucaklaşmamızı mümkün olduğunca kısa kesip tekrar parti ortamına karıştım.

Gece yarısını on dakika geçe J.J. geldi. Kapının eşiğinde durup başını içeri uzattı. Beni mi arıyordu? Üzerinde smokin vardı. Bu kadar geç katıldığı bir parti için fazla şıktı ama smokinle inanılmaz görünüyordu.

Yanına gidip kollarına atıldım. "J.J.!" diye haykırdım. "Geldiğine çok sevindim."

Onun da bana sarılması kendimi o kadar iyi hissettirdi ki ağlamaya başladım.

Yüzüm ceketine gömülü. "Özür dilerim," dedim. "Çok ama çok özür dilerim."

Bir saniyeliğine daha sıkı sıkı sarıldıktan sonra geri çekildi. Parmaklarını saçlarında dolaştırdı. "Fazla kalamam ve çok uzun sohbet edemeyiz yoksa Carrie, partisinden ayrıldığım için beni öldürür."

Dünyadaki en kötü insan olduğumun kanıtı mı bu? J.J.'e yaşattığım onca şeyden sonra Carrie Amernick'in adı geçince birden çok kıskanmıştım.

Bir nebze de olsa iyi bir insan olduğuma dair kanıt ne miydi? J.J.'in sözünü kesip ona Carrie'yle tekrar bir araya geldiniz mi diye sormadım.

"Gönderdiğin videoyu izlemeye başlamıştım," dedi. "Ama sonra o aptal Kyler Leeds'i aptal gitarıyla görünce kendime bunu asla seyretmeyeceğimi söyledim. Fakat artık üzerinden bir sene geçti ve geçen sene verdiğim sözün artık bir önemi olmadığını düşündüm. Olur da fikrimi değiştirirsem diye videoyu cep telefonuma gönderdim."

“Beğendin mi?” diye sordum.

“Söz konusu Kyler Leeds olduğu için bunu itiraf etmek beni öldürüyor,” dedi, “ama evet. Beğendim.”

“Aynı şeyleri söylemek istiyor ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.”

Başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

Huzursuz gibi görünüyordu. Yardım edebilmeyi isterdim ama yapacağım her türlü yardımın durumu daha da beter hale getireceğini hissediyordum.

“Seni özledim,” dedim. “Yine birlikte vakit geçirebilir miyiz?”

Yine başıyla onayladı. “Şey... Eskisi gibi olmayabilir. Yani en azından bir süre.”

Bunu duymak tekrar ağlamama neden oldu. J.J.’in de gözleri dolmuştu.

“Gitmem gerekiyor,” dedi. “Herkes selam. Ve iyi seneler.”

Beni tekrar kucaklayacak gibi eğildi ama sonra vazgeçti. Arkasını dönüp koşarak arabasına gitti.

“Hey, millet!” diye bağırdı Bayan Rubenstein. “Televizyondaki benim torunum!”

Ekrana yaklaştım. Kyler, Times Square’da sahnede idi. Bu kutlamanın bir parçası olacağından haberim yoktu. Taylor, Amalita ve Reenzie’nin, Bayan Rubenstein hakkında hemen arkamda fısıldaştıklarını duydum. Kyler’la bağlantımın ortaya çıktığını fark ettim fakat dikkatimi kutlamalara verdim.

Kyler harika görünüyordu. Tam anlamıyla uluslararası bir rock yıldızı gibi görünüyordu. Giydiği yırtık kot, yıpranmış görünümlü tişört ona çok yakışmıştı. Gitarını boynuna asmıştı ve mikrofona şöyle diyordu.

“Herkes iyi seneler! Bu gece size yeni bir şarkımı okuyacağım. Tuhaf yerlerde gelip geçici pop idolünün karşısına çıkan ve çok iyi rol kesemeyen birine ithaf ediyorum. İzliyorsan, umarım parti iyi gidiyordur, seni en yakın zamanda tekrar görmek istiyorum.”

Birkaç çift gözün bana döndüğünün ve ağızların bir karış açık kaldığının farkındaydım ama dikkatimi onlara vermedim. Gülümsedim çünkü az önce bir davet almıştım. Daveti kabul edeceğimden ve kendimi çok *fazla* özletmeden geri döneceğimden emindim.

Evin geri kalanı Kyler’ın, J.J.’le benim hakkımda yazdığı yeni şarkısını dinlerken yukarı koştum. Odamın kapısını kapayıp haritayı çıkardım. Kalem elime alıp yeşil alanın üzerine okunaklı bir şekilde *Kyler Leeds* yazdım.

yeni başlangıçlar,
yeni arkadaşlar,
yeni düşmanlar...
ve sihirli bir günlük.

“Gerçekçi karakterleri ve sürükleyici hikâyesiyle okurları içine çekiyor.
Gençlerin ölüm, dostluk, aile ve okul arkadaşlarının baskısı gibi
sorunlarına ışık tutacak.”

School Library Journal

“Okurları eğlendirecek bir hikâye.”

Booklist

“Bella Thorne'dan keyif verici bir ilk roman.”

Publishers Weekly